

509. Stahlstich v. Carl Meyer's K.A. in Nürnberg.

Glejte svojo mater
in kraljico mojega srca!

ŠMARNICĚ

naše

visoke nebeške Kraljice,

neomadežene

MARIJE DEVICE.

Tretji letnik.

(Drugi nekoliko zboljšani natis.)

Jeri izšel leta 1862.

Spisal

Luka Jeran,

duhoven ljubljanske škofije.

Z dovoljenjem visokočastitljivega ljubljanskega škofijstva.

V Ljubljani, 1882.

Založili in natisnili J. Blaznikovi nasledniki.

Se dobiva po katoliški bukvarni v Ljubljani.

*H. 1590.
L. Zupar*

222304

222304

Oče naš, kteri si v nebesih!
posvečeno bodi tvoje ime, pridi
k nam tvoje kraljestvo; zgodi se
tvoja volja, kakor v nebesih, tako
na zemlji.

Češčena si, Marija, milosti polna,
gospod je s teboj, blagoslovljena si
med ženami in blagoslovljen je
sad tvojeja telesa, Jezus.

IN=83070711

Posvečenje

Marijnega mesca majnika.

Odkar je Večna Beseda Večnega Očeta z močjo sv. Duha iz Marije Device meso postala in med nami prebivala, ga ni bilo svetnika v Cerkvi Božji in ga ne bo, kateri bi ne imel prav posebnega češenja do te preblažene Božje Matere in Device.

„Po Tebi“, pravi sv. Bernard, „po Tebi, o presveta Devica! so nebesa napolnjene, pekel izpraznjen, podertije nebeskega Jeruzalema popravljene, in nam ubogim čakajočim je zgubljen življenje zopet dano“. In sv. Hieronim kliče: „Češena si, Marija! milosti polna, Gospod je s Teboj. — Zares, tako darilo se spodobi tej Devici

kakor zastavo zročiti, da je polna milosti; ker ona je dala nebesam njih čast, zemlji njenega Boga in mir, nevirnim narodom pravo vero, življenju pravo cesto, pregrehi konec in obnašanju ali zaderžanju spodobno krotitev“.

Kdor bi hotel tudi le tavženteri del tega povedati, kar so Marijni častivci pisali od te visoke nebeške Kraljice, bi na noben konec ne prišel. Torej je tudi sv. mati katoliška Cerkev toliko praznikov skoz leto Mariji v čast odločila, tudi poseben dan v tednu, saboto, in še vsaki dan trikrat jo posebej počastí. K vsemu temu je pa tudi naj lepši mesec v letu, veseli, ocvetličeni majnik ali cvetličnik tej „Roži duhovni, milosti polni“ v čast odmenila.

Prelepo, Bogú in Mariji tako ljubo in prijetno opravilo tega mesca, ki ga Šmarnice imenujemo, se je v Rimu začelo, in od ondod se je po vsem katoliškem svetu razširilo. Neki popotnik pravi: „Nisem ga

najdel le samo po vsih krajih v Evropi, ki sem jih obiskal, ampak tudi v Aziji in v vroči Afriki. Posebno močno mi je ta sveta pobožnost serce ginila v Egyptu, ko sem v Aleksandriji in Kairi v svoje najslajši veselje videl, da tudi černozagoreli otroci te vroče dežele s tako gorečo detinsko ljubeznijo časté Marijo, Jezusovo Mater“.

Otroci Marijni! veselímo se tudi mi teh lepih šmarničnih dní, v katerih nam je dano, svojo nebeško Mater tako srečno in prijazno pozdravljati. Zbirajmo se k Njenemu altarju in darujmo Ji lep venec najlepših čednost, kakoršne pomenijo cvetlice, s katerimi je šmarnični altar ozališan. Bela Šmarnica naj bo v tem vencu kraljica vseh cvetlic in naj nam pomeni serčno češenje in gorečo ljubezen do Marije; in njeni sestrici naj bote modra vijolica ponižnosti, in bela lilija čistosti na duši in na telesu.

Kako pa naj se mesec majnik posvečuje v Božjo in Marijno čast?

1. Prizadevaj si, slabosti in grehe opušati, in čednosti si prilastovati po naukih in zgledih, kakor nasledvajo v teh spisih, posebno pa se za čistost serca trudi.

2. Vsako jutro zroči Mariji vse svoje djanje in nehanje čez dan, in prosi Jo, da naj vse to daruje svojemu Božjemu Sinu. Prizadevaj si pa, vse dela sveto in v Božjo čast opravljati.

3. Vsaki dan hodi k Šmarnicam in glej, da ne zamudiš perve cvetlice, ki bo iz verta večnosti. Ako ne moreš v cerkev hoditi, jih sáj domá opravljaj. Vsa dobra in skerbna mladost ima domá svoj šmarčni altar in pred njim opravlja svoje navadne in tudi šmarnične molitve, pesmi, branje . . .

4. Ako ti okolišine pripusté, hodi zjutraj k sv. maši tudi ob delavnikih.

5. Moli pogosto ali v družbi ali sam sv. roženkranc.

6. Ako si v kaj hujšem zapopaden, očisti precej v začetku svojo vest, da boš z večim pridom in gorečnostjo se tega opravila vdeleževal. Sicer pa se saj enkrat v mesecu spoved in sv. Obhajilo opravi za voljo odpustkov.

7. Razširjaj Marijno ter šmarnično češenje, po okolišinah tudi pri družih, in skusi saj enega grešnika spreobniti, ako moreš.

Molitev,

**s katero hočemo sami sebe in naslednje Šmar-
nice Jezusu in Mariji darovati.**

Presveta Devica in Mati Božja, Ma-
rija, naša Gospá in Kraljica! mi Tvoji ne-
vredni služabniki, ki te želimo serčno
ljubiti, se veržemo pred Teboj na kolena
vpričo Boga vsegamogočnega, njegovih

svetih angelov in vseh svetnikov, in Te zvolimo z naj večim spoštovanjem za svojo varhinjo, besednico in mater. Tebi darujemo s sinovsko ljubeznijo sami sebe z dušo in s telesom, in z vsem skupaj, kar smo in kar imamo. V Tvoje matrne roke položimo danes svoje grešne serca, daruj jih svojemu preljubemu Sinu Jezusu Kristusu kakor popolnoma dar. Napolni nam naše serca z ognjem svoje ljubezni, — tiste lepe, tiste žive in svete ljubezni, s katero Tvoje presveto serce gorí in žarí, o naša Mati, o Mati lepe ljubezni!

S tem darom, ki smo Ti ga zdaj prinesli in darovali, sklenemo tudi vse molitve in pobožne opravila nastopnega mesca, in Te prosimo, dosezi nam gnado, da to pobožnost opravljamo v poveličevanje Tvojega Sina, Kristusa Jezusa, v Tvojo hvalo in v zveličanje svojih ubogih duš. Tudi želimo še k temu vsaki eno posebno gnado skoz ta mesec od Boga doseči, katero Ti

nam, o preljubljena naša Mati, milostno prosi in izprosi! (Zdaj naj slehern pri sebi misli ali imenuje tisti dar ali gnado, katero posebno želi v ti šmarnični pobožnosti po Mariji od Boga sprostiti.)

Zdaj pa, o Marija! pokaži nam do-
brotno, da si naša Mati, in da nikoli ne
zapustiš njih, kateri k tebi pribežé. Prosi
za spreobrnjenje grešnikov naše fare in
tistih, kateri bodo te Šmarnice obiskovali,
kakor tudi vseh tistih, za ktere bodo oni
posebno prosili. Ne moremo pa sprejenjati,
da bi Te ne prosili tudi za vse grešnike,
krivoverce, razkolnike, nejeverce vesoljnega
svetá in za vsako živo dušo pod milim
nebom. Priporočimo Ti poslednjič še sle-
hern samega sebe; Marija, Marija —
sprosi nam ta mesec milost in pomoč, da
vse dni svojega življenja po stezah Božjih
zapoved hodimo, in kakor Tvoji pravi otroci
po tvojem zgledu živimo, in enkrat srečno
svoje življenje sklenemo. Sprosi, o Marija!
Amen.

Pervi dan.

Premislek.

Cvetlica iz verta večnosti.

Pervo branje bo vsaki dan cvetlica iz verta večnosti, ktera ima zlasti štiri peresca, namreč: Večnost duše, večnost telesa, večnost sv. raja in večnost terpljenja. Ako te ta cvetlica nekoliko resnega in premišljenega dela, ne bo škodovalo, ljubi poslušavec, ampak toliko bolje za-te. Le poterpi, bo tudi kaj slajšega nasledovalo.

Nikar se tedaj ne ustraši, ljubi poslušavec! danes te bom postavil najpred na dvoje vrata večnosti. Ene peljejo gori v visočino, druge doli v

globočino; ene med angele, druge med hudobe; ene k Bogu; druge k satanu. Dobro vprì vanje svoje okó in glej ter glej: ktere se bodo tebi odperle? —

Kaj misliš, — kaj delaš, moja duša? Ali pomniš, ali si pozabila, da si večna? Ti boš večno srečna, ali pa večno nesrečna. Moja duša, ti živiš za srečno večnost; ti se vojskuješ, da bi srečno večnost zadobila. Ali veš, ali veruješ, ali prevdarjaš to? —

Smert so vrata, ki ti jih bo večnost odperla. In če se ti ne odpró nebeške, ampak peklenške vrata, o nesrečna stvar, potlej boš klicala s Henrikom VIII, angleškim kraljem: „Vse smo zgubili!“ O prav res je to: ako je duša dušo zgubila, potlej ji nič več ne ostane zgubiti, ji nič več ne ostane dobiti.

Povej mi, moja duša, kakošna je večnost? — Večnost je neskončna,

zakaj večnost ima v sebi stoletja brez konca, leta brez konca, mesce brez konca, dneve brez konca, ure brez konca, minute brez konca, sekunde brez konca. Večnost ima v sebi sekunde, minute, ure, dneve, mesce, leta in stoletja, ki so večno večno nove, pa vendar večno ravno tiste, ker se vekomaj nikoli ne starajo, vekomaj nikoli ne minejo.

Zmiraj, zmiraj tam terpi;
Nikdar, nikdar konca ni!

(*Klečé.*) O moj dobrotljivi Jezus! kakošno silno morje brez dna, brez bregóv, brez mêtj, brez konca in kraja je večnost! O moj Gospod! kakošna bo moja večnost? Pomagaj mi, o usmiljeni Jezus! mene skerbi, drob se mi trese, serce me bolí, ker sem tako slabo skerbél za srečno večnost. Pomagaj mi, o usmiljeni Jezus! zdaj moram in moram začeti skerbeti za večnost. Pred Teboj sklenem, o

Zveličar! danes je začetek, od danes se bom naj skerbnejše varoval greha, od danes bom delal pokoro in popravljal, kar sem huđega storil. Marija pristopi; Marija prosi, Marija pomagaj!

✠ ✠ ✠ ✠ ✠

iz verta Marijnih otrók.

Sv. Fulgencij.

Fulgencij je bil domá v mestu Telepte v Afriki, rojen l. 468. Njegovemu oĉetu, goreĉemu katoliĉanu, so bili krivoverci Ari-jani, ki so tajili Jezusovo Božjo natoro, v Kartagi hišo vzeli; torej se je v imenovano mesto podal, kjer je njegov sin Fulgencij luĉ svetá ugledal. Kmal po njegovem rojstvu mu oĉe umerje. Njegova mati, vdova, je priserĉno skerbela za Fulgencija; sin pa ji je ravno tako priserĉno njeno ljubezen povraĉal. Bil je mladeneĉ neizreĉeno priden v uĉenji, pa ravno tako pokoren svoji ljubi materi. Kjer in kadar je le mogel, je materi pri domaĉih delih in te-

žavah pomagal, lajšal in slajšal njene trude. Zarés je rasel v modrosti in bogoljubnosti — ravno tako kakor v starosti. O trikrat srečni starši, katerih otroci ta Jezusov zgled posnemajo, in še le srečnejši otroci sami! On pri nobeni stopinji ni Boga pozabil, in lepa nedolžnost se mu je že iz očí brala. Pohlevnost in ponižnost — té prezali Jezusovi cvetlici, ste prelepo cvetele v njegovem sercu; zato je pa tudi Fulgenčika slehern ljubil in spoštoval, kdor koli ga je poznal, ali z njim kaj opraviti imel. Učenost in čednosti so mu pridobile v kratkem dobro posvetno službo v okrajini Bizanzeni; njega pa je le k duhovnemu življenju serce gnalo. Zraven svojih posvetnih opravil je Fulgencij imel zmiraj zraven sebe spodbudne bukke in je veliko bral in molil. To mu je zdaj v večnosti pač zanesljivo drugačnejše veselje in tolažilo, kakor ko bi si bil po neumni šegi dandanašnji praznih in pohujšljivih bukev izposojeval in iskal, in iz njih smertni strup za svoje telo in dušo srebal! Varujte se vselej kužnih bukev in spisov, ker iz njih se ne bere méd, ampak strup in dušna smert. Fulgencij neki dan bere pridigo sv.

Avguščina, kako nečimern je svet in kako kratko človeško življenje. To ga je tako ginilo in pretreslo, da je svet zapustil in se samostanskemu življenju posvetil. — Kaj pravite k temu? Ga li milvate zato? Ali misli kateri zmed vas, da mu je danes žal zavolj tega? Žal bi mu bilo, ko bi bil namesto svetih in modrih strupene in nečimerne bukve bral, svet ljubil in posvetno živel: zdaj bi pa v večnosti terpel zavolj tega. — Sv. Fulgencij je pa živel ob času, ko je bilo morebiti še več sovražnikov Božjih, kot jih je dandanašnji. Ostudni krivoverec Arij je namreč tajíl, da je Jezus Sin Božji, in torej tudi, da je Marija Mati Božja. Bil je tedaj pri-sežen sovražnik Jezusa Kristusa, Sinú Božjega, in naj svetejše Marije Device, ki je Jezusa od sv. Duha spočela in bila Njegova visokočešena Mati. Sv. Fulgencij je bil takrat že škof v Raspi na Afrikanskem. Pošten kristjan ne molčí, kadar se resnica žali, ko bi mu bilo tudi terpeti ali zasramovanemu biti. Tudi sv. Fulgencij se je z junaško serčnostjo poganjal za resnico, za čast Jezusa in Marije. Mogel pa je tudi od krivovercev, ki jih je bilo kot listja in

trave, veliko terpeti. Še prejden je bil škof postavljen, so ga bili krivoverci do kervi stepli, mu brado in lasé z glave izpulili in ga oblačil oropali. On pa je vse lahko terpel. Ali veste zakaj? Jezusa je ljubil in Marijo preserčno častil, in ta prežlahtna ljubezen mu je terpljenje sladko delala.

Iz tega kratkega branja sv. Fulgencija ste vidili že marsiktere silo lepo dišeče cvetlice; povedal vam bom pa tudi Šmarnico, ki je med njimi. Kako se ji pravi? Češenje Marije Device. V neki pridigi, ki jo je imel ravno božični praznik, prelepo govori od Marije Device in pravi:

„Marija nam je sv. raj odperla, ker po nji je ljubi Bog pravo luč čez svet razširil. — Marija je nebeška lestev (lojtra); ker po nji je Bog na svet stopil in po nji se zamore človek od tod gori povzdigniti. — K večji časti ni mogel nobeden priti kakor Ona, ki je Sinú Božjega kakor devica spočela in devica rodila. S to častjo je samim angelom češenje postala. — Pridite, o keršanske device, s sveto pobožnostjo k Kraljici devic. Bežite od prekletstva nepokoršine in sprej-

mite iz Njenih rók blagodar odrešenja. Bežite pred bolečino, kateri je bila Eva podveržena, ker je kačo poslušala, in storite se vredne deležne biti časti, katero je Marija po angelovi službi dosegla.“

Sv. Fulgencij je na poslednje bil šestdeset dni hudo bolan. V naj večih bolečinah je klical: „Gospod, dodeli mi zdaj poterpežljivost in potlej odpušenje!“ Umerl je l. 533. Imeli pa so verni do njegove svetosti toliko češenje, da so ga v cerkvi pokopali, dasiravno je bilo to zoper navado tistega časa.

(Klečé.) O Marija, tudi mi pričujoči Te častimo; vsi smo Tvoji častivci, vsi smo Tvoji služabniki, vsi hočemo biti Tvoji dobri otroci. Podpiraj nas, da merzimo časno in ljubimo večno ter zveličamo svojo neumerjočo dušo. To nam sprosi, o preljuba Mati, prvi šmarnični dan od svojega Sina Kristusa.

Memorare *)

ali molitev sv. Bernarda k Blaženi Mariji Devici.

V. Prosi za nas, o sveta Božja Porodnica!

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

Spomni se, o preusmiljena Marija Devica, da je neslišano, da bi kdo bil zapuščen, kateri je pod Tvojo brambo pribežal, v Tvojo pomoč klical, se Tvoji prošnji priporočal. S tem zaupanjem poterjeni k Tebi, o devic Devica! k Tebi, o Mati! pribežimo, — k Tebi pridemo, — pred Teboj grešniki zdihujemo. Ne zaverzi naših besed, o Kraljica in Mati večne Besede; temuč sliši nas milostno in usliši nas uboge otroke, ki s solzne doline k Tebi kličemo. Pomagaj nam, prosimo Te, v vsih naših britkostih, zdaj in vselej, in posebno ob naši smertni uri, o dobrotljiva, o usmiljena, o sladka Marija Devica. Amen.

Oče naš. Češena Marija.

---

*) Ta molitev se vsak dan moli po „Liliji.“

Cvetlica.

Zdaj Vam bom dal pa še cvetlico na dom seboj. Pervi dan sprejmite Šmarnico. — Šmarnica je oznanovavka naj ljubeznjivejšega mesca majnika ali velikega travna, ki se je danes začel. Poznate Šmarnico? Ona se silno boji za svoj cvet in torej naj rajši po samotah rase. Ravno s tem pa naj bolje skerbí za svojo lepoto, zakaj človeške roke po nji zlo strežejo, — in da je le utergana, je že odklenkalo njeni lepoti, — kmalo je zvenjena, kmalo suha. O šmarnica, prelepi nauk za nedolžne duše! Šmarnica vas uči, da samoto ljubite, ljubeznjive duše! in bote nedolžne ostale. Šmarnica lepo diši, še lepši duh daje nedolžnost od sebe, dokler ni oskrunjena. Šmarnična korenina, pravijo, ima veliko móčnatega živeža v sebi in se zamore ob času dragine med péko mešati: od Šmarnice Marije pa imamo kruh angelski: Jezusa, živež za večno življenje, ki si prizadevajte Ga ta mesec čisto spovedani vredno prejeti, da se odpustkov vdeležite, in vaše lastno serce bo potem prelepa šmarnična cvetlica.

Danes pa:

1. Storite sklep: Vselej ob Marijnem zvonjenji se odkriti in v duhu zbrani angelovo češenje moliti.
2. Molite do jutrajšnjih Šmarnic trikrat češenamarijo za vse nedolžne katoliške Cerkve, in še zlasti za nedolžne naše fare, da jim šmarnica nedolžnosti ne zvene.

Drugi dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

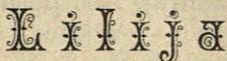
„Zmiraj, zmiraj tam terpi;
Nikdar, nikdar konca ni!“

Kakošne so te besede? Kteri je njih pomen? Zmiraj — zmiraj, ki nikdar konca nima; nikdar — nikdar, ki bo zmiraj terpelo! — Zmiraj — zmiraj, ki se ne bo nikoli zgubilo iz naših misel; nikdar — nikdar, ki nam bo zmiraj pred očmi trepetalo! — Zmiraj — zmiraj, ki kakor ojstra pšica dušo grešnikovo verta; nikdar

— nikdar, ki kakor hud tern tudi pravičnim serce zbada! — Zmiraj — zmiraj, ki razsajavnega človeka prestraši; nikdar — nikdar, ki naj močnejše stebre cerkvene pretresa! — Zmiraj — zmiraj, ki pušave obljuduje; nikdar — nikdar, ki kloštre napolnuje! — Zmiraj — zmiraj, ki devicam čistost ohranjuje; nikdar — nikdar, ki kri marternikov kropí! — Zmiraj — zmiraj, nikdar — nikdar, ta edina misel je svetnike delala in nedolžnost v naj lepšem cvetu ohranovala! — O zmiraj, o nikdar! o nikdar, o zmiraj! kdor na-te misli, vekomaj ne bo grešil.

Zmiraj — nikdar: med tema besedama je večnost! O človek, človek! misli si, da si v sredi večnosti, ktera sicer ne srede, ne konca nima. Kaj boš počél, če je nesrečna tvoja večnost! — O blagor nam, da imamo še čas, si srečno večnost pridobiti.

(*Klečé.*) Jezus, Sin Davidov! pomagaj nam; zdaj, zdaj-le se naša skerb za večnost v resnici pričnè. Zmiraj čednost, nikdar greha ne! Marija, prosi za nas!

iz verta Marijnih otrók.

Zveličani Vincencij Strambi.

Prav serčna zaupljivost otroka do očeta in matere je posebno ljubeznjiva lastnost otročja. Kteri starši take vdane in zaupljive otroke imajo, so velik zaklad nad svojimi otroci našli. Zveličani Vincencij Strambi je imel od svojih otročjih let pa tudi enako priserčno zaupljivo ljubezen do naše ljube Matere presv. Marije Device. Celó svoje serce ji je bil daroval. Molil je vsaki dan sv. roženkranc in te pobožnosti tudi v naj večih opravilih ni nikoli opustil. Vselej, ko je zvon znamnje dal, je molil klečé angelsko češenje. Na persih je zmiraj nosil svetinjo Marije Device in je ž njo bolnike blagoslavljal. Ka-

darkoli se je kaka očitna nesreča primerila, je z veliko zanesljivostjo pri Mariji pomoči iskal in ljudi tolažil, rekoč: „Le zaupajte, Marija se nas bo spomnila; le serčnost, Marija bo pomagala.“ S presladkim imenom „Marija“ je vsako britko in otožno serce polajšal. Vsacega in slehernega je budil, le terdno v Marijo zaupati, ter jim je prigovarjal z besedami sv. Bernarda: „Misli na Marijo, kliči jo; ne odstopi naj iz tvojih ust, ne iz tvojega serca.“ O preljubi! ne bilo bi toliko nezadovoljnih obrazov in zagrizenih serc, ko bi bilo med nami tolikanj lepo zaupanje do Marije Device! Ne bilo bi toliko užaljenih staršev in nehvaležnih otrok, ko bi bilo več sladkega zaupanja v pomoč Marije Device. Iz vélikih mest, kjer je še več nejevere kakor med nami, se sliši sem ter tje celo od Iškarjotovcev samomorivcev, naj bolj zaveržena smert pred vsakim poštenim človekom, in z večnim ognjem kaznovana pred Bogom. Kaj tacega bi nikoli nikjer ne bilo slišati, ko bi bilo v vsih sercih sladko zaupanje do Marije Device.

Na mizi, kjer je Vincencij pisal, je stala Marijna podoba, in večkrat med delom

je opravljal kratke molitvice, kakor mu jih je serce navdajalo, k svoji Materi, nebeški Kraljici v češenje. O ko bi na naših pisarskih mizah stala podoba Jezusa ali Marije, koliko manj pregreh bi se zgodilo zraven teh miz, in s kolikim zaupanjem bi prihajali in odhajali tisti, kateri pri njih kaj opraviti imajo! — Vincencij je posebno rad Marijne cerkve obiskoval, silo malokrat je šel iz svojega poslopja v Rimu, da bi ne bil šel v to ali to cerkev Marijo pozdravit. Večkrat je šel z veliko priserčnostjo na božjo pot k preljubi Mariji Devici v Loreto. Zakaj bi tudi mi ne iskali pomoči v sili pri Mariji Devici na Šmarni gori, na svetih Višarjih, v Černgróbu, na sv. Gori, ali saj na bližnjem Rožniku itd.? — O kako se je ta zveličani mož veselil o prelepih praznikih Marije Device! S sveto serčnostjo je Marijno slavo oznanoval; — in kaj čuda, ker še študent je z veliko ljubeznijo učil otroke svojega domačega mesta angelsko češenje, in ko je bil vodnik v semeniši, je z zgledom in z besedo napeljeval svoje rejence, da naj Božjo Mater prav sinovsko in detinsko ljubijo in časté. Ko bi naši šolarji in študenti imeli saj to-

liko češenja in ljubezni do Marije Device, kolikor ga imajo njih bogoljubne slovenske Matere, bi pač učeniki in starši veči veselje nad njimi imeli, in naša draga mati domovina bi več dobrega sadú nad njimi doživela.

Kdo pa je bil ta Vincencij Strambi, in kdaj je živel? Živel je že poslednje leta, rojen 1745 v Čivita-vekii na Rimskem, je umerl še le l. 1824, tisto leto, ko so bili naš ranjki škof Anton Alojzij pastirsko službo v Ljubljani nastopili. Bil je pa ta prijatelj Božji in Marijin častivec že otrok tako lepega življenja, da so ga „malega svetnika“ imenovali. Torej ni čuda, da še le 22 let spolnivši je bil rožica v vinogradu Gospodovem, duhoven posvečen, in je pristopil v red pasijonarjev, to je, pobožnih bratov Jezusovega terpljenja. Ker včasih kdo pravi, da se zdaj več čudeži ne godé, Vam bom povedal nekaj iz življenja tega zveličanca, in videli bote, da se v katoliški Cerkvi čudeži zmiraj godé. Sv. Pavel, začetnik pasijonarjev, je zveličanega Vincencija poslal pridigat, in oznanoval je po mestih in vaséh dvajset let Božjo besedo, na tavžente duš pridobil

za Jezusa in za čednost. Pomoči je vselej iskal pri Mariji, ki je pribežališe ubozih grešnikov. Enkrat je pridigal v Jakinu ali Ankoni pred nezmerno množico ljudstva v dominikanski cerkvi. In lejte, kaj se zgodi? Kar neutegoma vidijo poslušavci, da iz oči Marijne podobe lijejo lučni žarki in se na misijonarjevem sercu zbirajo. — Vesel jok in šum vstane med poslušavci na ta čudni prigodek. — Znani papež Pij VII, ki ga je prvi Napoleon poganjal in mu mnogo britkost prizadjal, je bil tega svetega moža škofa posvetil. Ker se je pa Vincencij za cerkvene pravice terdo poganjal in je bil sv. Očetu papežu serčno vdan, ga je bil dal prvi Napoleon vjeti in iz škofije odpeljati. Pri ti priložnosti je ljudstvo žalovalo, kakor da bi mu bili naj ljubšega očeta uropnili. Imejmo pa zaupanje tudi v sedanjem času, ko se toliko sovražnikov punta zoper Kristusovega namestnika; zakaj prederznost in napuh sploh le malo časa razgraja in se ponaša kakor velikanski Golija. — Velikan Napoleon je bil premagan, Pij VII se je vernil v Rim, pa tudi naš Vincencij v svojo škofijo, in vse ljudstvo se je osôplo in serčno veselilo.

Vincencij je Leona XII, petega papeža od sedanjega nazaj toliko in tako priserčno prosil, da je poslednjič že osemdesetletnega starčka rešil škofovske službe, toda s tem pristavkom, da mora v Rim k papežu priti stanovat. O prihodu Vincencijevem v Rim je pa papež za smert zbolel. Precej pošljejo po Vincencija, naj umirajočemu papežu pomoč skazuje. Ko Vincencij v sobo stopi, Leon vse moči zbere, roke proti njemu stegne, ga ljubeznjivo za roke prime in reče s slabim glasom: „O moj oče Vincencij (tako ga je zaupljivo sploh imenoval), upal sem, da bom Vas svetnika izrekel; drug papež bo to opravil.“ Vincencij je bil močno ginjen, sv. Očeta oserčuje in kmalo poprosi, naj smé odstopiti in za njegovo zdravje maševati. Papež mu prikima in Vincencij reče odhajajoč: „Le serčnost, sv. Oče! je nekdo, ki dá svoje lastno življenje za Vaše.“ Sveti starček prav goreče mašuje in z živim zaupanjem skoz roke Marije Device svoje lastno življenje daruje za papeževo življenje, in usmiljeni Bog je njegov dar sprejel. Ko je po sveti maši zahvalne molitve molil, mu prinese eden kardinalov

veselo naznanilo, da je papežu prav čisto dobro. Neutegoma odgovori starček s čeznavadno jasnostjo: „Milost je dodeljena, preblažena Devica nas je uslišala, Gospod je dar sprejel.“ Papaž se je res popolnoma ozdravil, toda čez neke tedne je bil Vincencij merlič. Mislil si je, da življenje sv. Očeta je sv. Cerkvi koristniše kot njegovo; torej je prosil Marijo, naj zanj pri Bogu prosi, da naj dá njemu umreti namesto sv. Očeta, in uslišana je bila njegova prošnja. — Ne smém še tega zamolčati, da je bil Vincencij tudi knezinjo Pavlino, sestro prvega Napoleona, prav posvetno gospó, na smertni postelji čisto z Bogom spravil, in ko se je bila zopet ozdravila, je bil že v naprej od Marije zagotovilo dosegel, da bo v dobrem stanovitna ostala, kar se je bilo tudi res skazalo.

(*Kleče.*) O Marija! tudi mi pričujoči upamo po Tvoji prošnji in pomoči doseči spreobrnjenje in srečno zadnjo uro.

Memorare. (Gl. stran 18.)

Cvetlica.

Sprejmite danes cvetlico, ki se ji pravi: gartroža, ali v bolj čisti slovenšini, roža vertnica, šipek, gošavka. Roža vertnica je kraljica naših vertov, ker ona je zares lepa, pa tudi prav lepo diši. O lepa podoba čistih duš — roža vertnica! Vertničino steblo je ternovo: taka bodi tudi ti, sveta nedolžnost, — ojstra, nedotikljiva, bodi hudo ternje zoper vsako prederznost. Gartroža hitro zvene in vsa lepota je preč, ako se je roke dotikajo. V serce globoko si zapiši ta nauk, o mila nedolžnost! Vertnica belocvetnica je dobro zdravilo za oči: tudi ti, cvetlica nedolžnost, bodi s sveto sramožljivostjo zdravilo — svarilo prederznim očém. — Roža vertnica je kraljica naših vertov: roža Marija je Kraljica čistih duš. O škoda, kdor zgubi toliko Kraljico!

1. Premišlujte do jutri, kako bote popravili, kar ste v svojem življenji v vertu Marijnih rož poskodovali.
2. Molite do jutri enkrat očenaš, češenamarijo in obžalovanje ali grevengo za žive, ki je njih nedolžnost v nevarnosti, in za tiste v vicah, ki so v svojem življenji za nedolžnost premalo skerbili in se niso na tem svetu zadosti spokorili.

Tretji dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Večnost je zmiraj pričujoča nadaljnost, veden dan, ki se nikdar ne nagne h koncu, nasledovanje let, ki ne najde meje; krog, ktereга sredina je: zmiraj, in ktereга okrožje: nikdar; ker to, kar zmiraj terpi, nima ne mej ne konca. Večnost je neprenehljiva neumerjočnost in neumerjoča neprenehljivost. Večnost je oblo, krogla, na kateri ne najdeš konca; je kolo, ki se zmiraj vertí in in nikoli ne obstane; je studenec, ki zmiraj teče in nikoli ne usahne. Večnost je jezero, iz ktereга tekó nezmérne reke — ali neizrečenega blagra in naj slajšega veselja, ali pa naj strašnejšega prekletstva in steklenskih muk in peklín. Večnost je kača — sama v sebi zvita, ki na

svojem naj zadnjem koncu zmiraj zopet začetek ima, ki nikoli ne neha, da bi se spet začela, in se nikdar ne začne, da bi nehala; terpež je, ki čisto nobenega in nikakoršnega konca nima.

Človek! ti hočeš vediti, kaj je večnost. Da boš le vanjo stopil, te bodo njene strašne roke obsegle; takrat boš spoznal, kaj je večnost, ako zdaj nočeš skerbeti, da bi te objemala srečna večnost. Kaj so vse te leta, kar je Bog svet vstvaril? Kaj je čas, kar je živel Adam, Abraham, Noe; kar je rogovilil Nabuhodonosor, Aleksander Véliki, Nerón, Dioklecijan, in drugi, — kaj je to proti večnosti? Toliko kakor nič — in še manj kot nič — proti večnosti. Čez 1000 let, čez 100.000 let, čez sto milijonkrat milijonov let ne boš dosegel ne konca, ne srede, ne začetka večnosti. Dokler bodo nebesa nebesa, dokler bo pekel

pekler, dokler bo Bog Bog, tako dolgo bodo zveličani zveličani, pogubljeni pa pogubljeni. O večni Bog! kako strašna je ta misel; vendar pa ravno tako resnična. In ker Bog ne bo nikdar nehal Bog biti in bo zmiraj Bog, torej bodo tudi izvoljeni zmiraj zveličani, in pogubljeni zmiraj pogubljeni; in pogubljeni ne bodo nikdar nehali pogubljeni biti, in zveličani ne bodo nikdar nehali zveličani biti.

(*Klečé.*) O Jezus! daj, da nam ta cvetlica iz verta večnosti vedno v spominu ostane; Marija! sprosi nam sveto življenje in srečno večnost.

✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠

iz verta Marijnih otrók.

Loreto.

Kakega pol dne potovanja pod Jakinom ali Ankono je na prijaznem hribcu

mesto Loreto in na lepem kraji mesta častitljiva cerkev Marije Device z velikansko kuplo in visokim turnom, s kterega je kaj prijazen ogled, po eni strani na jadransko morje, po družih pa na okrajino, res ljubeznjivo, kakor pozemeljsk raj.

V sredi cerkve ravno pod kuplo je iz naj lepšega marmorja zidana kapela in v kapeli je hišica, na katero se ozérajó očí neštevilnih romarjev. V ti hišici je nekda j prebivala ponižna devica; v nji je luč svetá zagledala, v nji je živela, ker bila je ta hiša njenih očetov. Devici je bilo ime Marija. V ti hiši jo je bil angel pozdravil ter ji naznanil, kaj je Bog ž njo sklenil, in tukaj se je Marija Gospodovi volji podvergla ter se je Beseda včlovečila. V ti hiši je živel Jezus Kristus z Jožefom in Marijo in jima je bil pokoren. Tukaj je prag, čez kterega je Jezus, Sin Božji, tolikrat ven in noter hodil. Tukaj so začernele stene, ki so vidile Njegovo delo, Njegovo pokoršino, Njegovo ubožnost, slišale Njegov božji glas, glas Njegove Matere in Njegovega sv. rednika. Znano je namreč, da so bili angeli to sveto hišico, jo oskrunjenja neverških rok obvarovati, prenesli najpoprej

na Tersat v Primorje, in potlej na Laško. Ni tukaj časa, Vam pripovedovati in skazovati, kako se je vse to godilo, kako so po prvi prikazni te hiše iz Primorja poslali naj veljavnejše možé v Nazaret, se prepričat, da je bila res tamkej hiša Marije Device zginila, da so našli s podstavo in obrisom v vsih rečéh ravno tisto mero itd. To popisujejo cele bukve. Sami neštevilni čudeži pa, ki se na tem kraji godé, so dosti terdna priča, da je vsemu temu res tako, ker sicer bi ta kraj ne bil s tolikimi milostmi obdarovan. Na altarji, kjer so že aposteljni maševali, in za njimi toliko svetih mašnikov, so z velikimi čerkami zapisane besede :

„Hic Verbum caro factum est.“

„Tukaj se je Beseda včlovečila.“

Sveta hiša je 29 čevljev in 8 palcev dolga, 12 čevljev in 8 palcev široka, 13 čevljev in 3 palce visoka. Zidovi so 1 čevlj in 2 palca široki, in so iz lomnega rudečkastega kamna, ki je z malimi rumenimi žilicami prevlečen. Zidovi nimajo nič podstave, le kar na zemlji stojé. Vsa lesnina je iz ceder, kakoršne le v sveti zemlji rasejo. Dasiravno je hišica tako silo stara,

je vendar še cela ohranjena, lesa ne vjeda červ, terden je kakor bi bil nov. V sredi sv. hiše je altar. Vidi se pa ravno ondi tudi še stari altar iz rezanega kamna, ki je bil v ti hišici takrat, ko je bila še v Nazaretu. Po Marijnem vnebovzetji je bila namreč sv. hiša v cerkvico spremenjena in so v nji aposteljni maševali. V mali omariči na levi strani ste dve posodi, kateri ste zraven družih še Jezusu, Mariji in sv. Jožefu služile. Za altarjem je tudi majhna kamrica, kjer je bilo ognjiše in je Marija jedila pripravljala. Tudi tukaj je še neka posoda od svete Družine, na kateri so skrivnosti oznanjenja in rojstva vdelane. Shranjena je v neki izdolbljini tudi stara podoba Marije Device, ki je iz lesá z gore Libana, 2 čevlja in 8 palcev visoka, Dete Jezus pa 1 čevelj in 2 palca. Hvaležni romarji so podobo ozališali in obogatili z neštevilnimi majhnimi dražimi kamni in darili iz zlata in srebra.

Marija, ktere lastnost je, svojim otrokom na zemlji neštevilne milosti od Jezusa pridobivati, je na tem mestu neizrečeno veliko dobrót skazala takim, kateri so se ji zaupljivo priporočali. V poterjenje te res-

nice Vam bom povedal en čudež iz starih, in enega iz novih časov.

Leta 1559 pride slepa deklica iz Siene na božjo pot k Mariji v Loreto in moli v sveti hiši pred milostno podobo Matere Božje med obilnimi solzami in v pričo velike množice ljudstva, ki je imelo z deklico serčno usmiljenje in je ž njo vred božjega usmiljenja prosilo. In glejte! — neprevidoma dekcle glasno zavpije: „Vidim malo luči!“ Nato prosi vse pričujoče, da naj le še molijo. Vse ljudstvo iz češenja do Naše ljube Marije Device prižgè sveče in z veliko prisrčnostjo prosi za deklico. In čez malo časa dekcle spet zakliče: „Vidim sveče pred podobo Naše Ljube Gospé goreti.“ Še priserčniše nato k Blaženi Božji Materi zdihujejo, in poslednjič zagleda deklica tudi podobo Naše Ljube Gospé in darila, krog nje viseče. Vse se joka zavolj velikega usmiljenja preblazene Marije Device, vse serca in usta Ji hvalo dajejo. (Tursellini I. 3, 26.) — O Marija! vemo, da nam zaupnosti primanjkuje; z večji zaupnostjo hočemo tudi mi odsihmal v nadlogah k Tebi klicati, in zanesljivo bomo tudi večkrat od Tebe uslišani.

Drugi čudež, ki sem ga Vam obljubil povedati, se je zgodil skorej naše dni. Vsaki zmed Vas je že lahko slišal, kako priserčno so častitljiv papež Pij IX Marijo Devico ljubili, častili in so Ji bili prav po sinovsko vdani. In kako bi ne, ker ravno temu prečastitljivemu namestniku Kristusovemu je bila prihranjena milost, Marijno neomadežano spočetje za versko resnico razglasiti, ker do takrat je le bogoljubna menitev bila. Ta papež tedaj so imeli v svoji prvi mladosti neozdravljivo bolezen. Ko jim ni mogel noben zdravnik in noben človek pomagati, romajo k Naši Ljubi Gospéj v Loreto, zdihujejo z detinskim zaupanjem k Materi milosti Božje, in — uslišani so. Bolezen jih je popolnoma zapustila. Od tistihmal so večkrat popotvali na božjo pot v Loreto, se Božji Materi zahvaliti za to milost. Tudi še ko so papež, so bili tamkaj leta 1858. — Dobro vém, da jih je dosti tudi med nami, ki so že več ali manj posebnih dobrot in milost od Boga prejeli na Marijno prošnjo, pa še veliko več bi jih prejemale, ko bi bili zanje bolj hvaležni. Več gobovcev je, ki po prejeti dobroti skorej menijo, da je móglo

tako biti, in jim ni mar, se verniti k studencu milosti in se zahvaliti.

(*Klečé.*) Odsihmal bomo tudi mi vsi pričujoči hvaležni Jezusu, studencu vsih milost, in Tebi, o Marija! nikar nam nikoli svoje mogočne pomoči ne odreci!

Memorare. (Gl. str. 18.)

Cvetlica.

Danes nesíte seboj domú domačo cvetlico, ki jo vsi poznate, namreč: nagelj. Ta cvetlica ima silo veliko sort in ena je lepši od druge. Ali veste, od kod tolika lepota, žlahtnost in različnost? Od pridne strežbe in odreje, zakaj, ta cvetka ima v divjem stanu prav revno srajčko, kakor jo poznate. Izgledujte se tedaj nad to prijazno cvetlico, zakaj ona je podoba dobre in keršanske odreje pri človeku. Primerite divji in pa vertni požlahtnjeni nagelj, in vidili bote razlóček: primerite divjaškega, v pregrehah odrašenega, in pa s čednostmi olikanega človeka, in očiten vam bo razlóček. — Vertnarji znajo s posebno strežbo cele meje nageljnov tako napraviti, da je nagelj pri nageljnu — pa zmiraj družih in

novih barv. Taki pogled na vertu je neizrečeno prijazen in ljubeznjiv. Za enake vertnarje Vas pričujoče danes tudi jest priljudno povabim: vse vas storim vertnarje! Vert je tvoje serce, kristjan, nageljni so tvoje čednosti. Kdor ta vert prav obdeluje, napravi v njem toliko lepoto različnih nageljnov, t. j., čednost, da čednost čednosti lepoto daje. V ta namen Vam tudi to-le nalogo dam:

1. Poglejte trikrat do jutrišnjih Šmarnic, v kakošnem stanu je vert Vaše duše, koliko ste pri njem zavertnarili?
2. Molite očenaš in češenamarijo zase in za tistih duše v vicah, ki nageljnov svojega dušnega verta niso požlahtnovali.

Četerti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Ljudje na zemlji! ako nočete nič drugzega slišati, poslušajte besedo, ki je še nobeden umerljivih zatajiti ni mogel. Ta beseda je: zmiraj — zmiraj, in njena sestra: nikdar

— nikdar! Koliko časa bo tvoje veselje v kraljestvu Božjih otrok terpele, ako si ga pridobiš? Zmiraj — zmiraj! — Kdaj bo tvoje terpljenje unkraj groba minulo, ako si ga v tem življenji zaslužiš? Nikdar — nikdar! Poslušajte, kristjanje! poslušajte nejeverniki! večno bo veselje, pa tudi večno terpljenje. Vi narodi na zemlji, vi prebivavci na vseh pokrajinah svetá, zaslišite 3 besede: „zmiraj, nikdar, večnost!

O večni Bog! kako srečni so, kateri se že v nebesih Tvoje pričujočnosti razveseljujejo. Blagor dušam, ktere vekomaj Tvoje presveto Imé hvalijo in časté! Pa tudi blagor vam, govori Gospod, ki Moje zapovedi imate, in si zamorete z njih spolnovanjem, dokler ste na zemlji, vsaki dan zvikševati svojo prihodnjo srečo, ker zdaj je še čas sétve, potlej pa bo edino le samo čas žetve.

O večni Bog! odprì nam naše dušne očí, da sprevidimo, zakaj si nas vstvaril, zakaj smo na zemlji, zakaj si za nas predrago Rešnjo kri prelil. O večna sreča! zavolj tebe, da te dosežemo; o večna nesreča! zavolj tebe, da se te ognemo. Že se nam dušne oči odpérajó, in upamo, da po Božji milosti na Marijno prošnjo se nam bodo še bolj odperle. Zdi se mi, da vsi pričujoči so z menoj êne misli: z naj tanjši skerblijivostjo se bomo od nocojšnjega večera varovali vsega in vsacega greha; vse terpljenja bomo prav voljno terpeli, da se nam njih sad za večnost ne zgubí; vse dela in opravila bomo iz ljubezni do Tebe, o Bog! spolnovali, da nam jih boš v bukve življenja zapisoval; z veliko gorečnostjo hočemo svojo dušo s čednostmi in dobrimi deli lepšati in tudi bližnjega k svetosti buditi, in čas sedanjega življenja koristno obračati

ter vse Tebi v čast darovati, da nam nobena ura prazna ne preteče. Amen — amen: zgôdi se na Marijno prošnjo!

K I J A

iz verta Marijnih otrók.

Sv. Edvard, angleški kralj.

Zmed najboljših kraljev, ki so kdej angleski prestol zasédali, je bil Edvard. Sv. Cerkev ga častí svetnika. — V naj lepšem cvetu svoje mladosti je Bogu naj lepši cvet daroval: obljubil mu je vedno devišstvo. Ko je bil na angleški kraljevi sédež povzdignjen, so veljaki kraljestva hotli, naj v zakon stopi. On pa se je prestrašil in velika britkost in groza ga je prepadala zavolj obljube, da bi je ne prelomil. — V svoji stiski se oberne k Bogu in moli: „O dobrotljivi Jezus, Tvoje usmiljenje je tri mladenče v ognjeni peči nepoškodovane ohranilo, Ti si nedolžnega Jožefa iz rók nečiste žene rešil, si čisto Suzano rokam

hudobnih starcev iztergal, in čiste Judite nisi pustil brezbožnemu Holofernu oskruniti: Lej, moj Gospod in Bog, jest sem Tvoj hlapec in sin Tvoje dekle, in ljubim Tvojo edíno Mater; pridi mi pomagat, o Gospod, da tudi v zakonskem stanu moji nedolžnosti nobena nevarnost ne bo žugala, in da svojo deviško čistost neomadežano ohranim.“ Ker je bil v zakon prisiljen, je Bog naklonil, da je dobil v zakon pobožno devico Edito, hčer bogatega Edvina. s katero je živel do smerti v deviški nedolžnosti kakor angel. — K takemu angelskemu življenju pa mu je posebno pomagalo serčno in goreče češenje preblazene Marije Device; torej je tudi z deviškim vencem ozališan v grob šel.

Nepretresljivo je bilo njegovo zaupanje na Marijno prošnjo; torej tudi ni bilo osramoteno. Ob tistem času so divjaški Danci po njegovem kraljestvu z ognjem in mečem razgrajali. Edvard pa si izvoli Marijo svojo varhinjo, in bil je prečudno otét iz nevarnosti. Ko je bil binkoštni praznik v cerkvi pri véliki sv. maši, so vidili okrog njega stoječi, kako je bilo med sv. mašo njegovo obličje veselja

zažarelo, in zoper svojo navado se nasmehljá. Začudeni ga dvorniki po duhovnem opraviilu vprašajo, kaj je to nasmehljanje pomenilo. On pa je rekel: „Danski kralj je vojsko zbral, in danes, ko je bil dober veter, je bil ukazal barke pripravljene imeti in platna napeti. Ko pa hoče v svojo barko stopiti, mu spodletí, v morje pade in utone. To mi je Bog to uro razodel in upam v Boga in v blaženo Mater Božjo, da bodo Danci mene in moje kraljestvo pri miru pustili, dokler bom živel. Skušnja je poterdila, da je kralj resnico govoril. —

Sv. Edvard je bil kralj prav usmiljenega serca; nikoli ni prošnje odrekel, kadar ga je kdo kej v imenu preblažene Marije Device ali sv. Janeza evangelista prosil. Taki sklep je imel storjen; zato pa tudi njemu Marija ni nikoli odrekla, kar je prosil.

Kralja Edvarda je bilo zgolj pohlevnost in dobrota; zraven tega je bil silo moder in bogoljuben. Torej so ga vsi podložni ljubili in spoštovali kakor malokterikrat kakega kralja. Bog pa ga je že na zemlji bil poveličal in mu dar čudežev do-

delil. — Neki dan najde na cesti hromotnega, na rokah in nogah sključenega Irca, in se mu prijazno bliža. Revček zadobi do priljudnega kralja zaupnost in mu razodene, da je že šestkrat molil za zdravje v cerkvi sv. Petra, ki jo je kralj sozidal: slíšal pa je poslednjič iz ust samega aposteljna, da bo ozdravljen, ako ga kralj sam na svojem hrbtu prinese v cerkev. Brez daljnega pomislika zadene dobri kralj ubožčeka na herbet in ga v cerkev nese. Ljudstvo, to vidíti, skupaj vrè, in ko kralj reveža v cerkev prinese, kar neutegoma na rokah in nogah ozdravi. Pozneje je šel ozdravljenec iz hvaležnosti v Rim na božjo pot in kralj mu je daroval denar za pot. —

Smertna ura je bila kralju od Boga naznanjena. Ptujec neki dan k svetemu kralju stopi na pot in prosi darú v imenu sv. Janeza evangelista. Kralj nima nič pri sebi in tudi njegovega blagajnika ni bilo vpričo; praznega pa vender ni hotel odpraviti. Sname torej zlati perstan s persta in ga revežu podá. Čez dva dní se prikaže sv. Janez dvema romarjema, ki sta bila v Jeruzalem napravljena, v podobi častitljivega starčka in jima reče: „Jest sem apo-

stelj Kristusov, Janez, ki vašega kralja zavolj njegove čistosti prav posebno rad imam. Nesita mu nazaj ta perstan, ki mi ga je bil daroval, ko sem se mu bil ko ptujec prikazal, in recita mu, da se dan njegovega odhoda bliža. —

Zarés je kmal nato zbolel, se silo goreče na smert pripravljaj, očitne molitve napravil za srečno ločenje svoje duše in z naj večí pobožnostjo prejel poslednje ss. zakramente. Njegova deviška nevesta je vsa s solzami oblita ob postelji žalovala; kralj pa ji je rekel: „Nikar se vender ne jokaj; sej ne bom umerl, ampak živel; svést sem si, da iz té doline smerti pojdem v deželo živih, tamkaj zveličanje svetnikov vekomaj vživat. Kmal potem je pohlevno zaspal v Gospodu 5. prosenca 1066, v 64. letu svojega življenja. Ljudje pa so za njim žalovali in jokali, kakor še za nobenim kraljem ne. 36 let pozneje so njegovo sveto truplo vzdignili, ki je bilo še nestrohnjeno, in prijeten duh ga je obdajal. — Tega svetega kralja še dandanašnji celo protestantje visoko spoštujejo; njegove modre postave z malimi spremembami veljajo ondi še zmiraj z imenom: „Postave Ed-

varda spoznavavca.“ Tako se spolnuje Gospodova beseda: „Blagor krotkim, ker zemljo bodo posedli!“ — mir in pokoj bodo uživali, serca ljudi si bodo pridobili. —

(Klečé.) O sveti Bog, ki čistost ljubiš, krotkim in ponižnim dar čudežev deliš: vnemi tudi naše serca k tem čednostim, — Marija prosi za nas! —

Memorare. (Gl. str. 18.)

Cvetlica.

Danes Vam dam cvetlico vijolico. Vsaki jo pozná in vsaki jo ljubi. Zakaj? Menda zato, ker je znamnje pohlevnosti in ponižnosti, ktera čednost je vsemu svetu ljuba. Vijolic je veliko sort, kakor se iz ponižnosti neštevilne čednosti svetijo. — Posebno pleme vijolic je vijolica sv. Trojice, ktere trojna barva najte na tri božje osebe (peršone) spominja. — Ta cvetlica se tudi sirotica imenuje. Tako bo tebe svet imenoval, ako si ponižna rožica svete Trojice: nazadnje bodo pa sami največi sirote ostali, kateri tebe s sirotico pitajo, ti pa boš pri sv. Trojici bogatejši kakor Salomon, lepši kot luña, svit-

lejši kot solnce. — Iz vijolice sirotice se pripravlja zdravilo za kožo, da se škodljive reči iz nje izpahnejo, ter se človek ozdravi in koža olepša. To zdravilo bodi tebi ponižnost pri spovedi; tá naj ti pomaga k odkritoserčnosti pri spovedi, da se vsa tvoja nesnaga izpahne in spovedniku razodene: tako se ne boš le ozdravil, ampak tudi olepšal. Naj Vam pa iz vijolice to-le nasvetujem:

1. Kadar ta mesec vijolico vidite, recite s ponižnostjo saj v sereu: Čast bodi Bogú Očetu itd.
2. Priporočite trikrat pri spominu za žive v sv. maši Marijni prošnji tiste, ki v spovedi grehe zamolčujejo.

Peti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

O brezkončna večnost! o vélika večnost! o dolga in globoka večnost! Večnost, brezkončno velika, brezkončno dolga, brezkončno globoka! Sreča ali nesreča, življenje ali smert,

veselje ali terpljenje, dobra volja ali terpljenje, dobra volja ali bolečine v večnosti, o človek! je zastavljeno na kratko tvoje življenje na tem svetu. Križ Jezusa Kristusa te pelje v večno življenje, sladnosti tega sveta pa v večno smert. Izvoli si, kar ti je všeč; zakaj ti sam boš vekomaj vžival, kar si boš ti sam izvolil.

Zdaj pa poslušaj, kaj te sv. Janez Zlatoust vpraša. Povej mi: koliko imaš rok? Dvé. Bog naj ti jih milostno ohrani! vender če pa tudi po nesreči eno zgubiš, ker dvé imaš, bi ti še ena ostala. — Koliko imaš nog? Dvé. Bog naj ti jih blagovóli ravno tako ohraniti! Ako bi te pa kaka nezgoda ene obropala, ti vender še druga ostane. — In koliko imaš ušés? Dvoje uho. Bog naj tudi té ohrani! Ako se ti pa po hudem naključji eno izterga, bi ti še eno ostalo. — In koliko imaš očés? Dvoje. Bog,

ki ji je stvaril, naj ju tudi obvaruje, ker ste tako neprecenljivi zate; ako pa v kaki bolezni ob eno prideš, bi še drugo ohranil. — Povej mi pa: koliko imaš duš? Ako bi imel dvé in bi v samopašnostih tega življenja eno zgubil, bi ti sáj še druga ostala. Toda, moj brat, ti le eno samo dušo imaš, edíno dušo, večno dušo. Ako to zgubiš, ti ne ostane nobena druga več, ako jo obvaruješ, je ona sto, je tavžent duš vredna. Ako jo zgubiš, za večnost jo zgubiš; ako jo otmeš, jo otmeš za večnost. Če je tvoja duša rešena, se ni več bati, da bi se kdej zgubila; je pa tvoja duša enkrat zgubljenjena, ni več upanja, da bi bila kterikrat več rešena. — O kristjan, kje je tvoja vera; kje je tvoja modrost; kje je skerb za tvoj lastni blagor, ako svojo dušo zanemariš? (*Klečé.*) O večni in neskončno usmiljeni Bog! z eno samo dušo si nas vstvaril: daj

nam zadostno moč, da jo ohranimo za večno življenje! Marija, pomagaj nam; Marija, za nas Boga prosi!

✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠

iz verta Marijnih otrók.

Blaženi Gašper Ferejra.

Malo kako branje je tako prijetno in mikavno, kakor popisovanje katoliških misijonov in od spreobračanja ubozih nejevernikov in krivovercev h katoliški Cerкви. Eden zmed najgorečnejših razširjavcev katoliške vere med nejeverskimi narodi v Tonkinu je bil blaženi Gašper Ferejra. Zvolil si je pa k temu svetemu opravilu tisto pomočnico, ki jo sv. Ciril imenuje svetilnico sv. vere, namreč Marijo. Povsod, koder koli je učil, je lepo podobo naše Blažene Matere Marije Device na nekak altar postavljaj in zraven podobe dve sveči, da je divjaškim poslušavcem pojasnoval, kar je učil. Bila je na podobi Marija Devica z Detetom Jezusom v naročji, in zra-

ven nje je bil sv. Janez Kerstnik kakor ljubeznjiv otročiček.

Nekdaj spet svojo ljubeznjivo podobo razpnè v nekem mestu, kar stara nevérska žena očí terdo v podobo vprè, začne stermeti in klicati: „Zarés, ti so tisti trije, ki so bili k meni prišli; sem jih že vidila.“ Na te besede se ji misijonar precej bliža, in jo izprašuje, kaj je hotla s temi besedami reči: Pripovedovati mu začne, da je bila do svoje visoke starosti, do 80 let, zmiraj malikom prav zlo vdana, zraven tega je pa zmiraj goreče hrepenenje po zveličanji v sercu čutila. Iz tega namena je vse uboge prav posebno radodarno podpirala, ker je upala, da z milovšino si nebesa doseže.

Prikaže se ji pa neko noč gospá prečastitljive podobe in prečudne lepote, ter je bila spremljana od dveh ne manj lepih in ljubeznjivih otrók; in rekla ji je gospá te-le besede: „Nasledvaj mene, in doseгла boš zveličanje večnega življenja.“ Ko se prebudí, ji je bila podoba te nebeške prikazni živo v dušo vtisnjena, vender pa, kdo so te osebe, kako in kam naj za njimi gre, to ji je prikrito ostalo do današnjega

dné, ki je v svoje naj veči stermeje na podobi ravno tisto gospó vidila in dvojna otroka ž njo.“

Kdo je bil pač bolj vesel kot naš pobožni misijonar zavolj te milosti, ki jo je Naša Ljuba Gospá Marija tej ženi skazala? Ves ginjen jo precej v nauk sprejme. Bila je pa ta stara žena tako pripravna za kersanski nauk, da se je le čudil, in kmal ji je zamogel podeliti milost sv. kersta. Bila je tudi zadnja sila, ker kmalo potlej je zveličano zaspala v Gospodu. —

Tudi tebe, ki si v veri nejevernik, ki si pri luči slepec, ki si pri studencu žive vode žejen, — tudi tebe Bog neprenehoma k oživljenju sv. vere kliče. On te je še zadnje dni klical k velikonočni spovedi in sv. Obhajilu, in kdo vé, če ni še zate naj zadnja sila, poslednje klicanje, kakor pri uni ženi? — Prevdari in kliči (*klečé*) in prosi: O Bog! bodi usmiljen meni ubogemu grešniku! Marija, nikar me ne zapusti v moji dušni britkosti! —

Memorare. (Gl. str. 18.)

Cvetlica.

Dal Vam bom danes cvetlico, ali prav za prav zeliše, ki nima ravno imenitnega sloveza, pa toliko veči zdravilno moč. Na nobenem oknu ga še nisem v lepi posodi vsajenega vidil; pušavnik in zdravnik je, ki ga človek le v sili in potrebi poiše; pravi se mu p^êlin. Pelin daje želodcu gorkoto in moč, da zopet ložej jedi prekuha, in ko mlin dobro melje, si ves život opomore. Grenki, gorkoto dajavni pelin Vam bodi hrepenenje in gnanje po zveličanji. Pravijo, da je pelin tudi zoper kerč. Vse hujši pa je kerč dušnega nepokoja; toda le sam pelin pokora Vam ga vpokojí. Pelin naj Vam tedaj pomeni pokoro; kadarkoli ga vidite, spomnite se, da ne smete pokore odlašati. Misli se, da pelin celo jetiko ozdravi. O lepi učenik za ječne duše, ktere pelin prave pokore prav do čistega in popolnoma ozdravi. Da se Vam ta nauk še bolj serca prime, torej:

1. Kolikorkrati slišite do jutri uro biti, vselej recite: „Bog me varuj, pokoro odlašati!“

2. Molite zvečer za-se in za tiste v vicah, ki so še le pozno začeli pokoro delati: očenaš in češenamarijo.

Šesti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Mogočni cesar Karol V v šestnajstem stoletji si je pri neki priložnosti krono z glave stergal in klical: „Moja duša pa!“ . . . Kaj se mu je bilo primerilo, da se je tako obnašal insam sebi zagrozil? Bogotajsk državnik ga je hotel k nekakemu krivičnemu, tatinskemu djanju pregovoriti, da bi se bil nekaj tuje zemlje polastil; stopi pa velika misel na večnost mogočnemu vladarju pred dušo in ga vsega pretrese v skušnjavi. O srečen cesar pri toliki živi veri! Srečen pa tudi slehern, ki mu je misel na večnost močen škit v skušnjavah! Bog

daj, da bi vsaki zmed nas, ko ga greh, ko ga tatinska misel moti, sam sebi klical: „Moja duša pa!“ — Tvoje telo hoče požreševati, pijančevati: tvoja duša pa . . . Telo hoče nečistovati, prešestovati: tvoja duša pa . . . Tvoja roka hoče krasti, bližnjega pretepati, oskruniti se, z ne vém kakimi perstani nečimerno se kinčati: tvoja duša pa . . . Tvoj jezik hudo govori, preklinja, obrekuje, nesramno kvantá, krivo sodi: tvoja duša pa . . . Tvoja glava se silo napuhnjeno nosi: tvoja duša pa . . . Tvoj ne zadosti zakriti vrat, roke, noge ali sploh život so drugim dušam v pogin nastavljene: tvoja duša pa . . . Tvoje serce je gnjezdo vseh hudih misel, željá in naklepov, je ognjiše maševanja, je kačje gnjezdo sovraštva, je volčja jama tatinstva, je svinjska luža nečistosti, je jazba lakomnosti: tvoja duša pa . . .

Če si tudi velik in sloveč kakor Aleksander, napuhnjen kakor Nabuhodonozor; zal kakor Absalon; močan kakor Samson; ljubljen kakor Jonata; oborožen kakor Golíja: vse to tvoje duše ne bo rešilo ne smerti, ne nesrečne večnosti, ako čedno ne živiš. Pa tudi če si ubožen kakor Lazar; ranjen in oboljen kakor Jop; preganjan kakor Pavel: ti to še ni porok srečne večnosti, če pa po Božjih in cerkvenih zapovedih ne živiš. „Ako hočeš v življenje iti, spolnuj zapovedi!“

Naredi si tedaj demantov škit za vojsko v prid svoje duše, in na ta škit zapiši, na eno stran: „edina duša,“ na drugo stran pa: „neumerljiva duša.“ Ta škit vzemi v roko, kadar se skušnjave pridervé, ko se počutki spuntajo, ko satan draži. Mahni s škitom po sovražniku ter zakličí, kakor oni cesar, rekoč: „Moja duša pa“ . . .

(*Klečé.*) O Bog! reši našo dušo; Marija, prosi za našo dušo, zakaj blizo je, ko bo za vselej dobljena, ali pa za vselej zgubljena!

✠ ✠ ✠ ✠ ✠

iz verta Marijnih otrók.

Otetje neke deklice pri poginu indijanske vasí Anko-Anko v Peruanskem kraljestvu.

V šestnajstem stoletji je zveličani Gon-salvo iz Barcelone v hribih Kordiljerskih (Cordilleras) v Ameriki misijonaril. Takrat so se prebivavci vasí, imenovane Anko-Anko, terdovratno zoperstavili opominjo-vanjem pobožnih in gorečih misijonarjev, ki so bili k njim pošiljani. Bili so Indijani grozno zaguljeni v malikovanje, in pa nekaki strašni sodomski pregrehi vdani. Torej se ni čuditi, da so taki zaskorjeni nečist-niki Kristusa preklinjali, in za nauke in opominovanja duhovnov nič marali niso. Misijonarji so mógli na vse zadnje, kakor aposteljna Pavel in Barnaba, prah od svojih

čevljev otresti in nesrečne, zakerknjene malikovavce zapustiti. „Gorje“, so klicali apostoljski možjé pri ločenji proti vasi obernjeni, „dvakrat gorjé! Brezbožnikom Sodome in Gomore se ob sodnjem dnevu ne bo tako hudo godilo, kakor vam!“ Duhovni dalje gredó, in gredé večkrat v nesrečno vas pogledujejo in milo zdihujejo. Znano pa je že davno tudi med ljudstvom, da gorjé tistim ljudém ali tisti soseski, zavolj kterih morajo duhovni zdihovati!

Že enkrat je Bog ponudil milost tem slepim terdovratnežem. Po škofovem povelji se podá še enkrat pobožen duhoven v vas, ki je pri svojem težavnem sklepu, zaslepljence Kristusu Gospodu pridobiti, vse svoje zaupanje v Boga stavil. Ali zastonj je bilo njegovo prizadevanje; nesrečni ljudje ga niso poslušali! — Že so vidili večkrat v temni noči ognjene plamene, ki so iz zemlje vdarjali in se vidili na višavo in čez višavo, na kateri je vás Anko-Anko stala. Vender je bila pregreha zmiraj večí in večí; prebivavci so se skušali v brezbožnosti. Jeli so popolnoma divjati zoper Kristusa, da bi s tem, kakor so menili, svoje malike potolažili, kteri,

kakor so rekli, so hotli z unimi plameni svariti, da keršanstva ne sprejemati.

Neki večer gre duhoven iz stanovanja in se podá s svojim cerkvenikom k nekemu novemu spreobrnjencu, ga v sv. poslednje olje djat, in ker je bilo deleč, je mogel vso noč v to delo keršanskega usmiljenja obrniti. Ko se je pa spet proti domu vernil, kaj najde? Vasí ni bilo več; — z zemlje je bila zginila. Spoznal je sosednje homce, ves kraj okrog je bil v poprejšnjem stanu; vasí pa ni bilo več. Homec, na katerem je poprej vas stala, je bil kakor odrezan ali odbrit. Na njegovem mestu je bil globok dol z dvema malima jezeroma, iz katerih je hud, skorej zadušljiv hlap vstajal, na okrog pa je bil dim ali sopar razprežen. — Kaj pravite k ti novi Sodomi? . . . Kaj mislite od te očitne in strašne šibe Božje? . . . Duhoven in cerkveni služabnik sta svojim lastnim očém komaj zaupala. S strahom poslednjič sprevidita, da tukaj je delala Božja strahovavna roka. In res je bilo takó. Obema znana deklica, ki je imela komej petnajst let, jima je pripovedovala, da je ogenj kakor v dereči reki neprevidoma zalí vse

ulice vasí, ljudi in hiše požerl ter v plamenih pokopal. „Jest sem Mater Božjo v britkosti na pomoč klícala“, reče dalje deklica, „in neutegoma mi je bila lepa ženska podoba na strani, ki me je rešila iz žarečega ognja.“ Ta deklica je bila srečniši od Lota v Sodomi in Gomori, ker je ni otél kak angel, temveč angelov Kraljica sama; — torej jo je ljudstvo od tistihmal „blaženo“ imenovalo. Tri osebe tedaj, duhoven, cerkvenik, in ta deklica so bili iz vse vasí edini, ki jih je Božja roka pogina obvarovala. (To se je godilo okoli srede šestnajstega stoletja, ko je imel cesar Karol V vojsko zoper Gonzalez-a Pizaro-ta, ki je hotel španjolsko Ameriko cesarju odtergati.) Še dolge dolge leta pozneje pa je vsaki popotnik na cesti v Potozi gredoč mem tega ukletega kraja s strahom pogledal v dol, kjer je Božja jeza tako očitno zadela brezbožno hudobijo. (Baluffi špan. Amerika.)

(*Klečé.*) O usmiljeni Bog! spreoberni nesrečne nečistnike, da bi jih večna Sodomá ne zadela, ako časni odidejo. Marija, oberni na nje svoje milostne očí, sprosi jim, da se otmejo greha in pogina!

Memorare. (Gl. str. 18.)

Cvetlica.

Natora obrodí vsakterih cvetlic, prijaznih in neprijaznih, še tudi tacih, ki so človeku sovražne ali strupene. Tudi jest Vam torej različne v premislik dajem, kakoršne se poprejšnjemu branju bolj priležejo. — Danes sprejmite strupeno cvetlico, ki se ji pravi zobnik ali tudi roža sv. Apolonije, ker jo nekteri na boleče zobé devljejo, kar pa ni dobro, ker se menda kmal potém zdrobé. Zobník rase ob plotih, potih in za zidovji. Slab duh ima, in če ga le pogledaš, se ti merzí nad njim. Prav žalostna roža je in prava podoba nečistega človeka. Zobnikovo cvetje je mertvaško-bledo kot nečistnik velikrat; žepeno-rumeno je: tudi Sodomljane nečistnike je žeplo pokončalo. Ako ga kdo vžije, mu napravi omotico, dvojnovid, strašne sanje, popolnoma brezumnost, mertvud in poslednjič smert. Tako je tudi nečistnik omotičin, da se ne zavé svoje nesreče, dvojnovidin in s strašnimi sanjami terpinčen, ker dobro vidi nebesa in pekel in mu poslednji strah dela, vender se greha ne znebí, ker je že brezumen in blizo

večne smerti. O zarés rezen pridigar in učenik Vam je to zeliše. Da se pa ta pretresljivi nauk prehitro ne izkadi, mislite večkrat na njegov pomen, in pa:

1. Premišljajte nocoj po večerni molitvi nesrečo Sodomljanov sáj malo minut.
2. Molite obžalovanje in dva očenaša za tiste, ki so v tih grehih zapopadeni.

Sedmi dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Dozdaj smo premišljevali prvo peresce večne cvetlice, ki se mu pravi: večnost duše. Prestopimo pa k drugemu perescu te cvetlice, ki se mu pravi: večnost telesa.

Na tem peresu je zapisano: Terpi, da terpljenju odideš; terdo delaj sam seboj, da bodo s teboj dobro delali. „Kdor namreč hoče svoje življenje ohraniti, ga bo zgubil;

kdor pa svoje življenje zavolj Mene zgubi, ga bo ohranil“, pravi naš Zveličar (Mat. 16, 24). Večna tvoja sreča, o človek na svetu! tebi potrebo naklada, da moraš s svojim truplom terdo zdaj delati, da se bo enkrat ž njim pohlevno delalo; moraš ga tukaj terpljenju podvreči, da mu tamkaj terpeti ne bo treba; moraš mu tukaj odreči, kar bi mu bilo naj ljubše. da tega ne zapade, kar mu bo tamkaj naj ljubše.

To se tebi čudno zdí, ako tehtaš s tehtnico svojih počatkov. Deni pa to pravilo na tehtnico sv. vere, in vidil boš kmal, da se ti bo v drugi luči prikazalo. V apostoljski veri molimo: „Verujem vstajenje mesá“ ali „vstajenje života.“ Veruješ tedaj, ko bo tvoje meso postalo živež červom v malo dnéh pest perstí, da bo ravno tisto meso, in ne drugo, sodnji dan vstalo, se nerazdeljivo z dušo vnovič

sklenilo in ne bo nikdar več umerlo. Kakor gotova je ta resnica, ravno tako gotova je tudi ona, da telo, ki se tukaj pri Božjem žaljenji dobro ima, se bo tamkaj slabo imelo; ktero bo pa tukaj v premagovanji veliko terpelo, bo unkraj čezobilno veselje vživalo. Ta resnica, globoko prevdarjena, odprè v sercu pravičnega studenec sladke pijače; v serce grešnikov pa vlije povodenj naj grenkejšega žolča. Pravični, ti se veseliš, ker spomniš se, da za sedanje terpljenje v tvojem mesu je zate pripravljeno večno plačilo. Grešnik, ti se strahú treseš, ko se spomniš, da tvoje telo, ki mu tako rad z grehom postrežeš in ga tolikanj mehkužiš, za enodneвно veselje v grehu večno terpljenje čaka.

Kaj praviš ti k temu, moje truplo? Ti si že precej ali pa skorej vse hromotno in blizo groba: vender

te, ne mara, še zmiraj greh veselí! Zobe se ti že kazé, želodec marsikterokrat omaguje, vid peša, noge so naglo utrujene: ali hočeš svoje slabosti voljno nositi in grešnim nagibom silo delati, da se ti bodo enkrat te slabosti v častitljivost spremenile? Kaj praviš, moje telo, ali boš zadovoljno, če ti berzde pokažem, kadar v hudo siliš, da ne boš enkrat v večni ječi nepremakljivo in oberzdano ležalo? Premisli in prevdari, — tvoja volja in tvoj svèt je: pa tudi tvoj dobiček, ali pa tvoja večna zguba...

M A R I J A

iz verta Marijnih otrók.

Sv. Odilon.

Ker bo tudi naše teló po vstajenji z dušo vred vekomaj živelo, torej se ni čuditi, da naša ljuba Mati Marija svojim otrokom tolikrat tudi telesne dobrote ska-

zuje. Zgled imamo nad sv. Odilonom. Še otročiček, prejden je v šolo hodil, je bil na vsih udih hrom. Ni mogel hoditi in si ne kaj pomagati. — Njegovi starši, prav imenitni žlahtniki v Overnji (Auvergne) na Francoskem, se neki dan selijo. Na potu zročé otroka dojnici in nekterim služabnikom. Popotvaje pridejo do cerkve, ki je bila presveti Mariji Devici posvečena, postavijo Odilončka z robo vred pred cerkvene vrata in gredó živeža kupovat. Ko jih dalj časa nazaj ni in je bil otrok sam tamkaj, skuša na Božje navdajanje v cerkev priti. Vse moči si zbere in začne na rokah in nogah dalje derzati. Srečno doseže vrata in pride v cerkev; z velikim trudom doleze tudi do altarja blažene Marije Device. Tamkaj doseže doli viseči altarni pert in skuša se na noge vzdigniti in stati. Zdaj čuti, da mu neka oživljajoča moč ude prešinja; s pomočjo presvete Matere Gospodove vstane in vesel teče krog altarja. Tamkaj in tako ga najdejo dojnica in služabniki, ki stermé nad čudežem, povišujejo in hvalijo preblazeno Marijo Devico.

Od te ure je imel naš Odilon zmiraj prav priserčno ljubezen do preblazene Ma-

tere Marije. Berž ko je dosegel primerno starost, si je izvolil samostansko življenje. V kloštru Klunijskem se podá neki dan v cerkev. V znamenje ponižnosti se bliža z vervjo krog vratú altarju preblažene Device in Matere Zveličarjeve, se verže na kolena in moli: „O predobrotljiva Devica in Mati Zveličarja svetá! od té ure za vselej se podám v Tvojo službo in Te prosim, bodi mi v mojem življenji zmiraj zvesta pomočnica. Za Bogom mi ne bo nič ljubšega kakor Ti, in na vekomaj se Tebi darujem kakor Tvoj služabnik in sužnji.“

Bil je Odilon neizrečeno usmiljen in mu je bilo nar večí veselje, drugim dobrote skazovati. Ko so mu očitali, da svojo dobroto presiluje in tudi takim dobro dela, ki niso vredni, je odgovoril: „Rajši hočem zavolj usmiljenja sojen biti, kakor pa zavolj terdoserčnosti brez usmiljenja pogubljen.“

Odkod je pač imel tako miloserčnost, če ne iz presvetega Serca Marije, Matere milosti Božje, kateri je bil vse žive dni tako priserčno vdan. Pri vsaki priložnosti je svojo priserčno ljubezen do Marije razodeval. Ko so mnihí v zahvalni pesmi prišli

do besed: „Tu ad liberandum suscepturus hominem non horruisti Virginis uterum,“ „Ti, o Gospod, se nisi zgrozil Devičjega naročja, da si človeka odrešil,“ se je iz ljubezni in češenja do Marije Matere Božje vselej na tla vergel in se Ji je iz nar globokejši ponižnosti poklonil.

Ker je Odilon tako sveto živel, so si ga mnih sprednika in opata izvolili. Bil je pa zmiraj tolikanj ponižen, pohleven in poterpežljiv, da so imeli vsi bratje nad njim naj lepši zgled. Do molitve je imel toliko ljubezen in veselje, da je med molitvijo sladke solze prelival. Posebno imenitno je, da je Odilon po Božjem razodenji po vseh samostanih svojega reda začel spomin vsih vernih duš, za ktere se ta dan toliko molitve še dandanašnji stori. Ves obogaten in ozališan s čednostmi, visokočešen od vseh verstnikov, je umerl leta 1049. —

(*Klečé.*) O Marija! tudi mi smo potrebni pomoči, velikrat na telesu, še večkrat na duši: sprosi nam jo vselej, naša ljuba Mati, kadar koli k Tebi pribežimo.

Memorare. (Gl. str. 18.)

Cvetlica.

Ker smo danes o večnosti svojega telesa nekaj slišali, Vam bom tudi na dom kaj za telo dal: nesite namesto cvetlice celo drevo, ki mu je ime kruhovec ali krušno drevo. To drevo raste v jutrovi Indiji, zlasti po otocih vélikega indijanskega morja. Domačini ga imenujejo „uru.“ Ako se njegovo veliko in mastno pero uterga, teče iz njega bela sočnost kakor mleko. Drevo je veliko kakor hrast. Nar imenitniši reč je sad tega drevesa, ki je debel kakor glava desetletnega otroka, brez jederca v sredi, in ima pod tenko mrežasto kožico serdico, belo kakor sneg, rahlo kakor ravno pečenega belega hlebca, in tudi slast belega kruha. — O imenitno drevo in še imenitniši sad, kaj nam ti pomeniš? Drevo naj nam bo Marija, in sad njegov Jezus v sv. Rešnjem Telesu, ki je, ne že indijanski, temveč angelski Kruh in presladki živež ne le za našo dušo, ampak tudi za telo, ker, ko ga čisto telo s čisto dušo vžije, se poživí duša in telo za večno življenje. — Storite zavolj te imenitne lastnosti danes sklep:

1. Sveto Rešnje Telo radi in vselej vredno prejemati; in v cerkvi k žegnu in povzdigovanju, kakor tudi zunaj cerkve o procesijah in ko se k bolnikom nese, na obé koleni pred Njim poklekniti.
2. Premišljajte danes zvečer saj kakih pet minut ljubeznjivost sv. Rešnjega Telesa.

Osmi dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

O človek! povej mi danes, kam ti svoje cvetlice sadiš, na pesek ali v dobro zemljo? Na kaj ti hišo zidaš, na veter ali na stanovitne tla? Bral sem od nekoga, ki je bil začel na veter zidati, ko je pa spoznal, da to se ne bo prav izšlo, je zidanje prestavil na stanovitno skalo, in izpeljal ga je bil — poslopje večne sreče.

Bil je mlad človek, ki si je mnogotere sanjarske naklepe razpregel in je potem, ne vedoč, kaj početi,

jel sklicevati: O kako lepo je moje življenje! Kako srečen bi bil, ko bi zamogel zmiraj živeti! Da bi pač življenje nikoli ne minulo! Imam veliko bogastvo, prijatlov obilno število, živim zgolj v veselicah in obilnosti, vse me ljubi in rado ima, in svojim počutkom vse sladkosti privolim, kakoršne koli si zamorejo želeti. V sredi tega velikega veselja mi le ena reč hud nepokoj dela, namreč ta, da bo enkrat smert vsemu temu konec storila. O smert! zakaj se te ne morem ogniti? O ko bi mi bilo dano zmiraj živeti, zmiraj na tem svetu čislanemu biti, zmiraj po svoji volji ta svet uživati!

To premišljevanje pa je v njem zbudilo drugo, veliko tehtniše. „Kaj pa,“ reče sam pri sebi, „ko bi prišel angel z nebés in bi mi dal podpisati to-le pogodbo, po tem kakor si sam izvolim: Šest sto let ti je odločeno živeti po eni naslednjih dvéh potih,

ktero si izvoliš: pet in dvajset let v ječi ostati, s tavžent in tavženterim terpljenjem obloženemu, ostalo šeststoderih stoletij pa neprenehoma v veselji preživeti; — ali pa pet in dvajset let v sreči in veselji živeti, drugi čas unih šest sto let pa v ječi prebiti, kruh grenkih bolečin jesti in pijačo britkosti piti: Kaj bi si ti izvolil? Gotovo, ko bi ne bil do čistega zmešan, bi se brez pomude perve ponudbe poprijel. Kaj je namreč pet in dvajset let v primeri s skorej šeststoletji? Ako bi se mogel s petindvajsetletnim voljnim terpljenjem pet sto petin sedemstoletno veselje zaslužiti, bi prav kratek čas v bolečinah in in prav dolgo časa v veselji živel.“

Ko so ga njegovi prevdarki do tod pripeljali, je Bog mladega človeka v njegovo lastno mrežo vjel, in ginil je njegovo serce z žarkom svoje neskončne milosti. Tisti trenu-

tek se mu oglasi znotranj glas, rekoč: O revež in neumnež! ali ne vidiš, da si ravnokar sodbo sam čez-se sklenil? Ne jemlji pet in dvajset, ampak sto let sreče; vse veselje in grešni kratkočasi, ki si jih le misliti zamoreš, ti bodo ta čas na ponudbo. Kadar pa to mine, moj preljubi! doklej bodo naslednji časi terpeli? Šest sto let? — Ne . . . Šest tavižent let? — Ne . . . Šest milijonov let? — Ne . . . Doklej tedaj? — Večno versto let, ki se pa več leta ne morejo imenovati, ker tam ni več let. Večno versto časov, ki se pa več časi ne morejo imenovati, ker tam ni več časov. In ti boš v brezkončnih martrah, v mukah, ki so tavižentkrat več kot vse martre, ki jih človeški duh zapopasti zamore. Se tebi mar to dobra zamenja zdi? Najdeš kaj-li, da je to dobra namestitev?

Tako nekako je bilo njegovo

prevdaranje. Premišljevanje te nebeške številbe pa je v mladem človeku tako močen sklep dozorilo, da je popustil grešno veselje in se odpovedal slepilom tega svetá. — Vprašam pa tebe, verni človek, ki si danes to slišal, in si nemara v enacih okolišinah : ali boš tudi ti stopil na pot unega spreobrnjenca, ter od danes zapustil tisto, kar tebi brani v večno srečni pokoj? Reci in odgovori za menoj: „Bom, bom s pomočjo Jezusa in Marije.“ Moj angelj varh in vsi svetniki in svetnice Božje, prosite za-me!

M A R I J E

iz verta Marijnih otrók.

Korkut paša.

V letu 1552 je v Carigradu turški paša Korkut za skrivno persno vgnjido ali ulesom ležal hudo bolan. Že je mislil; da

je blizo smerti, ko eden ujevovih sužnjev, ki je bil dober kristjan, k njegovi postelji stopi, in videč nevarnost, umirajočemu svetuje, da naj se k Mariji Devici Lavretanski za pomoč oberne, ter mu zaterjuje, da Ona premore vsako bolezen ozdraviti. Hrepenenje po zdravji in upanje ga zadobiti, nagne pašata, da svojega služabnika nagovori, naj ž njim vred k sveti Mariji Devici Lavretanski kliče. Pristavi mu tudi, ako bo njegova molitev uslišana in se ozdravi, da ga bo iz hvaležnosti sužnosti rešil ter prostost mu dodelil. Suženj ponižno in prisercno k usmiljeni Materi Božji kliče: paša pa se zdajci ozdravi; bolezen odjenja, ž njo pa tudi dušna slepota pašatova. S telesnim zdravjem je dosegel tudi dar sv. vere. Neutegoma sužnjega prostega izpusti in pošlje ga s pismom in darili v Loreto, da naj ondi zanj zahvali presveto Marijo Devico. Poslal pa je pert preimenitnega dela, grozno velikih vošenih svéč, obilno srebra, strelni lók in tul s pšicami, ki ni bil ravno toliko vreden, kolikor poseben. — Bil je ob tistem času vodja pri lavretanski božji poti čast. O. Kašpar, učen Benečan. Letá reče darila na altar v sveti hiši

položiti, lok in tul pa v vedni spomin v predvor obesiti. Izpušeni suženj je v spričanje svojega naročila tudi pašatovo pismo izročil, v katerem je bilo vse popisano, kar se je bilo dogodilo. To pismo je bil paša s svojo lastno roko spisal ter naznanil, kakošno milost je dosegel iz Božje roke na prošnjo Blažene Marije Device. Oče Kašpar ga je pretolmačil v laško besedo in ga dal pri cerkvi hraniti. (Horat. Tursellini hist. Lauret.)

Ta nejevernik je bil po doseženi dobroti v službo Marije Device stopil; tudi ti si že zanesljivo veliko dobrot po Materi Gospodovi prejel: ali ne boš že enkrat s celim srcem v njeno službo se podal? Pervo v ti milostni službi je pokora, premagovanje, zatajevanje. Prava podoba zatajevanja po zgledu Jezusovem pa je ravno Marija. Njeno življenje je bilo zgolj ubožnost, pritergovanje, trud, britkost in terpljenje. Na duši in na telesu je terpela vedno martro. Ako nam naša Gospá s takim zgledom sveti, ali je ne bo nasledoval Njen služabnik, Njena služabnica? Posebno dopadajenje ima Marija Devica nad tem, da Njeni služabniki svoje hude nagnjenja

mertvijo in zatirajo, ter svoje počutke berzdajo, ki so okna in vrata k tolikim grehom. K temu pa je potreba vojske s hudimi nagnjenji in počutki. *)

*) So pa pobožni možje duhovnega življenja iznašli pomoček, s katerim se ta vojska polajša in še celo prijetna stori. V čem je ta pomoček? Ta pomoček je v tem, da človek vsaki dan kako cvetlico častite zmage sam nad sabo uterga, in iz tih cvetlic plete venec, ktereга podá blaženi Mariji Devici ob svoji zadnji uri. — Kako se to napravi? Tako-le: Vzemi list papirja in zapiši zgorej:

Rožni venec,

ki ga vsaki dan zbiram in ga bom preblaženi Mariji Devici podaril o smertni uri. Zvečer vsaki dan izprašaj vest, in kolikorkrat si se premagal, toliko križev si naredi na papirji; kolikorkrat si premagan, na pr., odjeze, svojeglavnosti itd., toliko ničel ali kolesec naredi vstrič križcev. Tako delaj dan na dan; toda vojskuj se tako, da bo vsaki večer čezdalje več križcev in manj ničel ali kolesec.

† † †	0 0 0 0
† † † †	0 0 0
† † † † †	0 0

Take reči, ki jih imaš priložnost premagovati in se ž njimi vojskovati, so postavim: Jeza, natolcevanje, nevošljivost, lenoba, nečimernost in častilakomnost, svojeglavnost, prepirljivost, in nepreučljivost, bahavost, nagnjenje do kratkočasov, nepoterpežljivost, čmernost, mermravost, zarošnjivost, nezložnost z bližnjim, nezmeren sméh ali krohotanje, mevžavost, maloserčnost, obupovavnost, radovednost, jezičnost, ogovorljivost in obiravnost bližnjega, sladkosnedenost, pohlep po družinah in družih nevarnih potih, mehkužnost in zložnost, nepripušene misli, želje, besede, pogledi in še veliko drugega. V tacih rečéh te tvoji počutki zmiraj v greh napeljujejo, ti pa se zoper nje vojskuj in si natergaj vsaki dan veliko rožic, iz katerih Materi Božji prijeten venec spletaj za svojo zadnjo uro.

Pa praviš morebiti: Ne znam pisati, da bi tako zaznamnoval, kakor je bilo ravnokar rečeno. Če tega ne moreš, kar se sicer lahko zgodi, če kdo tudi ne zná posebej pisati: pa brez tega vsaki večer pomisli in vest izprašaj, koliko rožic si s premagovanjem vsaki dan Mariji za venec utergal; zapisal bo pa tvoj angel varh in ti bo ta venec pokazal ob tvoji smertni uri.

(Klečé.) O Marija, sprosi nam gnado k temu zveličavnemu prizadevanju.

Memorare. (Gl. str. 18.)

Cvetlica.

Danes smo premišljevali vojsko, torej Vam bom dal rastlino, ki je znamenje častitljive zmage. Drevo je, ki se mu pravi palma. Že 175 sort palm je znanih: še več pa častitih zmág, katerih je toliko, kolikor je skušnjáv, grehov in hudih nagnjenj. Posebno tolažljivo pri ti reči je, da si si zmage vselej svést: samo če hočeš. Glej! koliko zasluženja ti je na ponudbo. Je pa palma dobra mati, ker milijone ljudi preredi in reši smerti za lakoto. Tudi v nebesih jih milijone na vekomaj živi, ki so slavno zmagali. Torej se bere v skrivnem razodenji, da izvoljeni imajo palme, t. j., palmove vejice, v rokah, — znamenje zmage, ker so premagali satana, svet in sami sebe. Da bi bili tudi mi enkrat med njimi, Vam to-le priporočim:

1. V skušnjavah: Kolikor zmág, toliko palm vsadim sam sebi v nebeškem vertu.

2. Premislite drevi poglavitno djansko čednost: serčnost — in molite očenaš in češenamarijo za slavno zmago.

Deveti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Sloveči malar Cevks (Zeuxis) je bil nekdam vprašan, čemu da svoje malarije tako dolgo na stojalu pri-deržuje, in jih še zmiraj popravlja in doveršuje, ko jih je že izdelal. Kaj odgovori veliki umetnik? „Ker jest za večnost delam,“ je bil njegov odgovor. — Tudi ti, o človek, dopovej svojemu životu, da on je malarija, za vso prihodnjo večnost odmenjena. Ta podoba tvojega telesa še ni doveršeno lepa, se še le mala. Njena lepota je vse kaj družega kakor tisto, kar ljudje lepoto imenujejo. Tù ti zamore star in nagerban prav lep, pa tudi mlád in cveteč človek prav gerd

in ostuden biti. Bog in njegovi angeli telesno lepoto z drugimi očmi gledajo, kakor pa svet. Telo s slabimi, pokaženimi, bolnimi, pa čistimi ali saj očišenimi, zatajenimi počutki in močmi: o kako lepo, zalo je pred Bogom! Noben bolnik nima tako zdelanega, okuženega telesa, da bi nebeški Gost ne hotel v Obhajilu k njemu priti, da je le duša s telesom vred z duhovno lepoto ozališana, greha prosta. Glej tedaj, kako boš to svojo podobo malal, s čem jo lepšal. Vsaka britkost, iz ljubezni do Boga prenašana, je prelepa barva, ki lepoto te podobe močno zvikša, in kakor malarski čopič podobo povzdiguje in — bi djal — bolj in bolj poživlja, tako tudi mnogotere težave, bolezni, zatajevanja naše telo za večnost lepšajo. Kakor pa, če s šetinasto kertačo po berhki malariji oplazuješ, vse skaziš in razmažeš;

tako tudi huda pregreha v streženje tvoji poželjivosti ves lepi mal tvojega telesa za večnost skazi, in namesto srečne si nakoplješ nesrečno neumerjočnost. Hočeš tukaj preobilno lepoto v strežbo grehu za telo, boš tamkaj vso lepoto zapadel in pa za vselej.

Mnogotere terpljenja, mertvenja, zatajevanja telesa so same rožice, ki bodo telo lepšale v večnosti, kakor zaljšajo spomladanske cvetlice cerkvene altarje o prijaznih Šmarnicah.

O človek! kako rad bi se ti poniževanju, terpljenju in krotanju podvergel, — še sladko bi ti vse to bilo, ako bi večnost živo prevdarjal! Rečem ti pri tvoji ljubezni, ki jo imaš, ne že le do duše, ampak ki jo imaš še celo do telesa svojega: vzemi si saj včasih k sercu besede: **Kratko terpljenje: večno življenje. — Eno-dnevno terpljenje: večno ve-**

selje. — Kratko pa veselje: večno terpljenje.

Modrijani in umétniki že od nek-
daj mislijo na nekak večnogib, po
latinsko: „Perpetuum mobile,“
ki bi ga radi iznašli, — tako napravo
namreč, ki bi se brez navijanja ali
druge pripomoči neprenehoma gibala,
ter bi nikoli več ne obstala, ko se
enkrat zažene, sproži ali v tek spusti.
Take samogibnice modrijanje še niso
izmodrovali v natori: mogla bi pa
zmiraj biti v duhovnem življenji že
na tem svetu, in sicer ne le v duši,
ampak tudi na telesu. Naše telo naj
bo tako Perpetuum-mobile ali več-
nogib, ktereга serce in žilice brez
navijanja, brez moranja, brez siljenja
vse dni življenja nikoli ne smejo pre-
stati: morajo pa býti, tolkljati in
utripati, — vse v večí čast in hvalo
Božjo. Nobene moči nam ni Stvarnik
dal v žaljenje, ampak vse v hvalo

Božjo, vse naše telo naj z dušo vred Bogu služi. Naše oči naj se obračajo zdaj v nebesa gori, zdaj v pekel doli, in naš jezik naj jih spremlja, kakor zvonec tega večnogiba, ter naj ponavlja temu primérni glas, rekoč:

„Zmiraj, zmiraj tam terpi;
Nikdar, nikdar konca ni;
Nikdar, nikdar konca ni;
Zmiraj, zmiraj nam terpi!“

✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠

iz verta Marijnih otrók.

(Sv. Peter Tomazij.)

Starši tega svetnika v Akvitanii so bili tako ubožni, da ga niso mogli preživiti in je mógel otrok kruha prositi ter se tako preživiti. Že velikrat pa je Bog iz revnih otrók kaj posebnega obudil; tako tudi iz tega. V takem stanu se je šole lotil in se med tem nekaj od milošine nekaj pa z delom svojih rók preživil. Tako je prebil

v prav revnem, zaničevanem in trudnem življenji do dvajsetega leta. O tem času pa so bolj spoznali njegovo pridnost in bogoljubnost, in kar zaporedoma kmal je bil mnih, duhoven, škof, papežev poslanec. Papež Inocencij VI ga je bil poslal tudi v Carjigrad, Konstantinopolj, da bi od rimsko-katoliške Cerkve ločene greke zopet ž njo sklenil in zedinil. To so namreč tisti nesrečni, že dolgo od katoliške Cerkve ločeni greki, ki bratovšina ss. Cirila in Metoda zanje moli. Pridigal je pred cesarjem Janezom Paleologom VI in pridobil ga je za katoliško vero; zedinjenja vsega naroda pa ni mogel dognati. — Otok Kreto je rešil krivovercev, otok Ciper kuge.

Kar se pa v šmarnično opravilo posebno podá, je njegovo preblago in imenitno češenje do Marije prečiste Device. Čislal jo je kakor svojo preveliko dobrotnico, in kjer koli je mogel, je Njeno češenje povikšal; zlasti pa je bil pregoreč zagovornik Njenega neomadežanega spočetja in je še posebne bukvice od te skrivnosti spisal. Ravno tako je v pridigah rad govoril od Marijnih prelepih čednost. Kolikorkrat je molil, je opravil

tudi kaj v hvalo Marije Device. Z velikim spoštovanjem je češenje skazal vsaki podobi Matere Božje na potu. Pač gerdo in divjaško je pa, ako se keršanski človek še pred cerkvijo ne odkrije! Ko je imel kaj govoriti, je vselej pričel z imenom Marija. Tudi prejden se je k jedi usedel, je vselej z nekterimi besedami počastil Kraljico nebeško. Jedí mu niso dišale, ako niso bile, bi djal, zabeljene s spominom na Marijo. Pri svojih delih in potrebah je pomoči iskal pri altarji Blažene Marije Device. Skušnjave in zalezovanja hudobnega duha je premagoval s klicanjem v presladko ime Marija, in vselej je pomoč našel. Njegova ljubezen do preblažene Matere Marije je bila tolika, da se je v njegovem govorjenji in djanji pri vseh okolišinah razodevala; česar je namreč polno sercé, to rado iz ust gre.

Na smertni postelji je imel hude napade od hudobnih duhov, ktere je pa premagal z Marijno pomočjo, kakor je sam rekel: „Blažena Devica jim strah dela in in za-me prosi“, — in pa z britko martro, ktero si je dal prinesti in si jo je k glavi in potem k nogam djal ter vidil, da skuš-

njavci bežé. Čez nektere dni je pa mirno umerl. (Bolland.)

(*Klečé.*) Tudi mi si želimo mirno in srečno zadnjo uro; dodeli nam to milost, o Jezus! Sprosi nam jo, o Marija!

Memorare. (Gl. stran 18.)

Cvetlica.

Danes vzemite na dom lepodišeči in sladokusni cimet. Cimet naj Vam pomeni Marijne preimenitne čednosti. Cimetovo drevo, na otoku Cejlonu na jutru, doseže visokost do 30 čevljev: še višji so čednosti Marije Device, ki so segale do Jezusa, Sinú Božjega. Cimet pripravlja čez 25 tavžent ljudi v kakih štirih vertih na Cejlonu: za Marijne čednosti si prizadeva 200 milijonov katoličanov na vseh 4 straneh svetá. Vsako leto izpeljejo kakih 400 tavžent funtov cimeta od ondot v ptuje kraje: tudi keršanski misijonarji razširjajo lepi duh Marijnih čednost po ptujih krajih med nejevernike. Prav posebno si pa to-le v serce zapišite: Kadar se cimet maji od drevés, sterže in pripravlja, neizrečeno prijetno na vse strani diši: enak ljubeznjiv

— še vse prijetniši duh je po keršanskih hišah, kjer se po Marijnih čednostih živi. Kar je za telesni živež cimet, to so za duhovno jed Marijne čednosti. Poznate jih menda saj, kakošne so, n. pr.: ponižnost, čistost, pohlevnost, poterpežljivost, vdanost v voljo Božjo, vero, upanje, ljubezen, molitvenost, premišljeavnost, hrepenenje po Bogu itd. Dam Vam torej nalogo:

1. Premišlujte trikrat do jutri lepoto svete čistosti.
2. Molite nocoj v čast Marije Device „češena si Kraljica“, da bi vsakemu tisto čednost sprosila, ki mu je naj bolj manjka.

Deseti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

O moja keršanska duša! danes hočeva tvojemu telesu kratko pridigo narediti. — Pomisli, moje telo, da si večno, da moraš vekomaj po svojem vstajenji ali zveličano ali pa nezveličano, to je, zaverženo živeti. Vé, moje oči, varujte se, z

grešno radovednostjo kako oskrumbo nase nategniti in Boga s tem razžaliti; zakaj vé ste večne. Moje roke, delajte v Božjo čast in bodite čiste; zakaj vé ste večne. Moje noge, hodite po potih Božjih zapoved; zakaj vé ste večne. Moje ušesa, poslušajte Božjo besedo in ne nastavljajte se grešnemu govorjenju; zakaj vé ste večne. Moje meso, zatiraj se in varuj se časne nasladnosti; zakaj ti si večno. Moj obraz, nikar se ne prodaj ne postavljaljaj za časnost; zakaj ti si večni. Moje serce, nikar se ne zaljubi v kaj časnega; zakaj ti si večno!

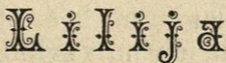
Takó pridigaj svojim počutkom, moja duša, in ponavljaj jim pogosto nauk sv. Klemenca Aleksandrijskega, ki pravi: „Bodite modri zbiravci zakladov!“ Ako tedaj hočete sami sebi prav, moji počutki, nikar ne cenite vsakdanjih rečí takó, kakor jih sploh

svet ceni; cenite jih veliko bolj po njih znotranji vrednosti. Revno zlato in srebro, ki samo na sebi ne bilke slame vredno ni, tako obračaj, da ti večne zaklade obrodí. Iz blata svojega telesa, iz kakoršnega je vstvarjeno, pa stóri čisto zlato, ali če hočeš tudi demant in predragi kamen tolike cene, da ga za nobeno ceno na zemlji ne prodaš, temuč ga čistega za večnost ohraniš. Ravno zato ga moraš pa sam imeti terdo, kakor bi bilo blato, in boš ob sodnjem dnevu vidil, da bo v svitlo zlato spremenjeno vstalo.

Ako nisi ves zamorjen, mora tako premišljevanje od večnosti tvojega telesa tvoje serce globoko raniti kakor pšica. Spomni naj te na telo sv. Lorenca, ki se je na ražnji pêklo, med tem ko je njegovo serce gorelo, od Božje ljubezni vneto, in je klical s sv. Avguštinom: „Zveličanje zamo-

remo pridobiti, ne pa že v tem življenji ga uživati. Torej mertvite svoje meso, dokler ste na zemlji. (Kol. 3.)

Pripravljeni smo k temu, o Gospod! Vse hudo in ojestro hočemo nase vzeti v tem življenji, če je Tvoja volja: samo to Te prosimo, tamkaj nam prizanesi in poveličaj tudi naše telo z našo dušo vred. Jezus, usmili se nas! Marija, Mati Božja, prosi za nas!

iz verta Marijnih otrók.

Zveličani Jakop Lainez.

Ta posebni častivec Marije Device je bil rojen v Amazani na Kastiljskem. Bogoljubni in bogati starši so ga dali šolati. Pač dobro bi bilo, da bi le samo bogoljubni keršanski starši svoje sinove ravnali v višje šole, od kakoršnih je upati, da bi več vere ohranili, kakor pa mnogi

izšolani, kateri utegnejo s svojo nejevero keršanskemu občinstvu toliko več škodovati, kolikor višji stopinjo ali službo so dosegli. Slišal je nauka željni in modri mladeneč Jakop, kako lepe in častitljive reči se govore o sv. Ignaciju, ki se je tačas v Parizu šolal; podá se tudi on v to mesto. In v Parizu je bil prvi, ki ga je srečal, sv. Ignacij. Naj serčniši prijaznost s tem svetnikom sklene, cpravi pod njegovo vodbo pri postu ob kruhu in vódi duhovne vaje, eksercicije, in v dan Marijnega vnebovzetja 1534 s sv. Frančiškom Ksaverjem in tremi družimi tovarši vred v cerkvi Marije Device na hribu Spričevavcev storí obljubo za red sv. Ignacija z ravno tem svetnikom vred ob enem času. Slovesno si Marijo Devico za svojo vedno patrono izvoli in pridiga in učí s toliko navdihnjenostjo od njenih imenitnih lastnost in prelepih čednost, da vse serca k njeni ljubezni vnema. Obljubil je bil svoji češeni Patroni vedno čistost, in ohranil jo je pod njeno brambo, če tudi v najhujši vojski. — V Rimu na odležnem kraju mu nesramnica na pot stopi in njegovemu poštenju zadergo stavi. On pa priserčno zdihne k Bogu in Mariji in

reče z reznim obrazom: „Ženska, spomni se, da Bog vse vidi, in da moraš umreti!“ Zapeljivka se teh besed prestraši in zbeži.

Posebno imenitno iz njegovega življenja je to-le. Takrat, ko je bilo zavolj Lutrove krivoverere véliko zbirališe v Tridentu, je bil papež tudi Laineza zavolj njegove velike učenosti na zbor poslal. V tem častitljivem, od sv. Duha vodenem zbiralu cerkvenih očetov je bilo tudi vprašanje obravnavano, če je bila Marija brez madeža izvirnega greha spočeta. Znano je, da to vprašanje je bilo še le pod Pijem IX popolnoma rešeno in neomadežano spočetje 8. grudna 1854 za versko resnico razglašeno. Tudi častitljivi oče Lainez je bil vprašan, kaj da méni v tej reči. Imel je ravno merzlico, in bil je prav réven; torej se je izgovarjal, da ne more tako zadostno in ne takó govoriti, kakor tirja visokost in imenitnost te reči. Vzdigne se pa z bolezní bled in truden, in govóri o skrivnosti neomadežanega spočetja Naše Ljube Gospé s silno navdihnjenostjo, in obrambuje skoz tri ure neomadežano spočetje nebeške Kraljice z nepremagljivo vterjenostjo in vtisom vsega visokega zbora, ki ga je zamaknjeno

poslušal. Očetje so nato v zboru izrekli, da ni njih namen, v sklepu od vesoljnosti izvirnega greha tudi Marijo zapopasti.

To serčno poganjanje za Njeno čast mu je Marija zdajci poplačala. Verh telesne moči, ki mu jo je bila pridobila, verh polnosti lepih misel, ki mu jih je bila sprosila, verh gorečnosti in posebne veselosti, ki je takrat sijala na njegovem obličji, da ni sicer nikoli tako govoril, — verh vsega tega je bil tudi merzlice ozdravljen, ter ni nikoli več kej od nje občutil. — Gorečnost za Božjo čast, za češenje njegove častiljive Matere Marije, in za zveličanje duš ga je neprenehoma gnala. Že v 53. letu svojega življenja je umerl 19. prosinca 1565. Takratni papež Pij V zasliši o njegovi smerti in silo ginjen je zaklical: „Kako po pravici žaluje vesoljna Cerkev; zakaj danes je zgubila škit in sulico zoper svoje sovražnike!“ (Balinghem Calend.)

(*Klečé.*) O Mati našega Gospoda Jezusa Kristusa, sprosi tudi nam gorečnost za Božjo čast in za povišanje sv. matere katoliške Cerkve!

Memorare. (Gl. str. 18.)

Cvetlica.

Ali poznate prijazno cvetico, ki se ji pravi resédica ali rozetelj? Berhka in lepodišeča zelenka je, zamurska, iz severne Afrike domá, zdaj pa tudi pri nas vsa domača. Pogosto jo po oknih v posodicah imajo, da jim hiše z lepo vonjavo napolnuje. Njeno seme se spomladi vseje in ko obzelení in požene, se v posodice presadí. — Tudi naše telo se kakor seme po smerti v zemljo vseje, in ko se bo sodnji dan na glas angelove trobente iz zemlje vzdignilo, se bo presadilo v sveti raj, ako bo z dušo vred vredno najdeno. Torej je rozetelj prav vesela podoba svetega upanja — upanja večnega življenja. O upanje! sladka čednost v terpljenji; o upanje! hladivna čednost v bolezni; — o upanje! mazilo v temni ječi; — o upanje! Božja čednost na smertni postelji. Skerbi, o človek, da bo tvoje telo zmiraj lepodišeč rozetelj, ki ga moraš z dušo vred čistega ohraniti, da bo enkrat častitljivo in presvitljeno vstalo. Torej:

1. Rozetelj Vam vselej bodi znamnje keršanskega upanja.

2. Molite očenaš in češenamarijo za tiste, ki se v brezupnosti in obupnosti znajdejo, in za tiste v vicah, ki so za čistost svojega telesa v svojem življenji preslabo skerbeli.

Enajsti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Tretje peresce na cvetlici večnosti je: večno veselje sv. raja. Ali slišiš ta glas, moja duša? „Večno veselje v sv. raj“, — kako prijetne so te besede mojim ušesom! Nekteri se veselí po več dní, da bo spet svoje nekdanje znance za trenutek časa vidil; da se bo v prijetni družbi kake ure kratkočasil; da bo nekaj boljše jedel, pil, kot je sploh navada. Kaj praviš pa ti k temu: „večno veselje v sv. raj?“ Ne danes, ne jutri, — ne drevi, ne davi, ne danes-teden ne danes leto — in ne dáles

sto milijonov let ne bo minulo, ne bo se zmanjšalo, ne bo se spremenilo, ne bo se pristudilo: „zakaj naša sedanja, kratka in lahka nadloga nam pripravlja nezmérno visoko, večno čast, ktera vse preseže“ (II. Kor. 4, 17.). Kaj praviš, o véliki apostelj: „s kratko, lahko nadlogo“ — pa „nezmerno, večno čast“ da bom dosegel? Ta nauk je prijeten mojemu sercu, on mi moje britkosti sladke, moje težave lahke dela. Res je, kar pravi Tomaž Mor: Veliko ljudi bi si s polovico truda, ki si ga delajo, da se vekomaj pogubé, lahko večno zveličanje pridobilo, ako bi hotli.

Véliki Avguštin méni, da tisti bi svoj čas dobro obernal, kateri bi vse muke ali martre in bolečine tega življenja preterpel, da bi smel tudi le en sam dan v sv. raju biti. Ali toliko tedaj je vredno veselje v sv. raju? Če je pa en sam dan terpljenja

v sv. raju vsega našega življenja vreden, koliko bo vredna še le neskončna večnost same lepote, in naj ljubeznjivši sladkosti, nezmerno morje najčistejšega veselja! O predobrotljivi Bog! kako bogato Ti plačuješ svojim otrokom tako kratko terpljenje sedanjega življenja. — Ne bo me vidilo nobeno oko več jeznega, ne bo me slišalo nobeno uho več nepoterpežljivo godernjati ali še celo kleti, ne bo se nezadovoljno več zategnilo moje obličje v nesreči, ne moje serce se grenilo v britkosti, ne me spravila nobena skušnjava v nečistost, tatvino ali drugo pregreho, ko vém, kako velikoserčno Ti časno žalost v večno veselje spreminjaš, kterega nihče odvzel ne bo, ko spoznám, kako bogato in imenitno ti kronaš zvestobo svojih služabnikov.

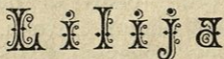
Paladij pripoveduje, kadar je opat Apolonij kterega svojih bratov

vidil žalostnega, ga je berž posvaril in mu rekel: „Kako je to moj brat, ali zamore kdaj pri nas žalost gospodovati? Tisti naj žalujejo, kateri nimajo upanja v nebesa priti; mi pa ne takó, ki nam je Kristus obljubil večno slavo.“ —

Skerbí, težave, britkosti, pomanjkanje in vsa revšina, preziranje, zaničevanje, preganjanje in sleherno terpljenje ter vse enake reči so drag in imeniten denar, s katerim si nebesa kupujemo, ako imamo tisto učenost, da si vemo vse to v zveličanje obračati. O Bog! kako dober kúp je neskončno zveličanje! O večni Bog! vse morja samih britkih solz bi ne bile zadosti, objokovati slepoto, kdor bo svoje zveličanje zapadel, ktereга bi si bil s tako malim trudom zamogel pridobiti. Ako bi plačilo, ki ga je Bog svojim služabnikom obljubil, le kterikrat konec imelo, bi

se dala ta slepota še kako izgovarjati. Toda to plačilo je večno. Veselja tega življenja pa so vse zmešane z britko mislijo, da jih bo enkrat konec; ko imajo vendar veselja v nebesih to neprecenljivo sladkost in sladko zanesljivost v sebi, da nikoli ne minejo in so zmiraj ne le tako ljubeznjive, kakor bi se bile še le začele, temveč zmiraj le še prijetniši, kakor bi zmiraj nove prihajale.

Predobrotljivi, o usmiljeni Jezus! obudi v naših sercih žive občutke za večno veselje in zatri merzlo posvetnost, da nas v večno terpljenje ne pokoplje! Marija, pomagaj! Marija, prosi!

iz verta Marijnih otrók.

Zveličana Janez in Tomaž Alemán.

Lilije niso vse bele, so tudi višnjeve ali plave. Pokazal Vam bom od vsakih eno.

Janez, imenovan Alemán, je bil pristopil v red Marijnih služabnikov, ktere ga začetnik je sv. Filip Benicij. Bil je pa on od mladosti zmiraj bela lilija, odrejen v strahu Božjem in poseben ljubivec in častivec Blažene Marije Device. Vsaki dan jo je pozdravljal in za Njeno materno brambo v prav zaupljivi molitvi prosil. Ker se ji je tudi pogosto prav serčno priporočal, naj mu naznani, v kak stan naj stopi, da bo Bogú in Nji naj bolj dopadljivo, je bil opomnjen, da naj k sv. Filipu Beniciju gre, kateri ga je tudi res silno razveseljen sprejel med služabnike Marije Device.

V tem prelepem redu je bila njegova nad vse goreča skerb, Bogú z naj večji zvestobo služiti in biti pravi služabnik Marije Device. Obljubil je bil Kraljici nebeški in svoji visoki Gospej, da hoče vse dni svojega življenja svojo lilijo — svojo nedolžnost — prav čisto in neomadežano ohraniti. O pač blagor človeku, kateri nosi jarem Gospodov od svoje mladosti! Lilija pa je najbolj varna, ako je s ternjem ograjena. Tudi Janez je svojo lilijo skerbno ogradil. V ta namen je svoje telo strahoval, ga s postom in še celo z bičanjem

ali tepeženjem krotil. Skerbel je pa tudi za večno srečo svojega bližnjega, in milo je budil grešnike k pokori. Kakor sv. Janez Kerstnik, je goreče pridigal brez preneh-
ljeja zoper vse pregrehe in hudobije. Po-
pisoval in povzdigoval je neskončno milost
Božjo, ki je vsakemu grešniku odperta;
pa tudi kazal na neodvračljivo in nepod-
kupljivo pravico Gospodovo, ki z vso oj-
strostjo zadene nespokorne grešnike. Silno
so se mu smilili ubogi grešniki, in nepre-
nehoma je molil zanje k Bogu, ter jih Mariji
v prošnjo priporočal. Zvesta molitev pa
vselej obrodí imeniten sad. Doživel je tudi
Janez veselje, da je vidil iz naj strašnej-
šega strupa izrasti prelepo višnjevo lilijo,
to je, enega naj večih grešnikov je bil pri-
dobil za večno nebeško veselje.

Letá je bil Tom a ž Alem án iz
Frankobroda ob Majni. Prav velikrat se
nameri, da revni starši spusté svoje otroke
križemsvet, ker jih sami nimajo s čem pre-
živiti, ne jim kaj dela dati. Ko bi taki
starši že sáj poprašali, kakošni so ljudje,
h katerim svoje otroke v službo, v delo, v
rokodelstvo dajo, bi se še marsikaj hudega
odvernilo; tako pa dostikrat zaidejo v pe-

klenski mlin, v pravo mesarnico, kjer se tako skazijo, spridijo in spačijo, da bi se s kervavimi solzami ne mogli zadosti objokati. Taka se je godila tudi Tomažu Alemánu; mógel je svoje revne starše zapustiti in si drugod sreče iskati. Bil je vojak; ker pa tukaj ni sreče našel, je ves zgubljen in obdivjan domú se vernil. Obhaja ga pa lakomna misel, se malega imetka svojih staršev polastiti in brez skerbi živeti, kakor si je domišljeval. Lakomnost ne storí pa nikoli dobro. Da bi svoj namen dosegel, storí strašni prestrašni sklep, starše in sestre pomoriti. Zarés neko noč dopolni to grozovitno djanje. Da s tem ni dosegel, česar je želel, si slehern lahko misli. Kakor Kajn je ta staršev- in bratomorivec sem ter tje se vlačil, preganjan od grozovitega pekla svoje vestí, kterega je v sercu nosil.

To pa še ni bilo vse. Grozovitniši od zverine beží v gost log ob Frankobrodu, se sklene z razbojniki, je na zadnje celo njih glavar in živí v vsih pregrehah in grozovitostih veliko let, in nobeden ni mogel tega tigra v roke dobiti.

Nad njim pa je usmiljeni Bog prav jasno in očitno pokazal, da „noče smerti grešniku, temveč, da naj se spokori in živi.“ Marija je bila svoje milostne oči nad to grozo človeštva obernila. Zveličani Janez Alemán pa je bil poklican, to delo Božjega usmiljenja doveršiti. —

Janez zvé stanovanje svojega nesrečnega rojaka; sveta gorečnost ga zažene, Jezusu Kristusu zgubljeno dušo pridobiti, letí v gojzd, kjer je ta nečlovek prebival, in s krepkim glasom mu kliče: „Ako hočeš obogateti, pojdi zdajci ven, in ne muđi se, zakaj zdaj imaš tistega v rokah, od kterega zamoreš doseči nezmerne zaklade in bogastva.“

Na besedo „zaklade in bogastva“ bruhne Tomaž s svojimi roparskimi tovarši iz jame. Vidi pa stermeč pred seboj ubozega mniha, ki mu prijazno kliče: „Tomaž! pridi, odloži pa poprej svoje orožje, ako želiš moj zaklad vzdigniti.“ Te besede so bile razbojniku kakor strela; neki čeznaturen strah ga stresa, milost Božja ga premaga; orožje od sebe verže in med solzami in zdihovanjem prosi usmiljenja. Lejte, koliko po-

maga molitev zvestega služabnika Božjega in prošnja Marije Device pri Bogu.

Janez mu nato reče, naj gre zdaj ž njim, da ga bo učil, kaj mu je storiti, ter bo usmiljenje dosegel, ker je v usmiljenje klical. Kakor jagnje pohleven gre strahoviti tolovaj za ponižnim pušavnikom, začne pokoro delati, in v naj globokejši globočino svojega serca pretresen, presunjen in skesan se spové svojih grehov. Prosil je pa potem neprenehoma in z veliko priserčnostjo, naj ga sprejme v red Marijnih služabnikov, da bi zamogel z oestro pokoro svoje pregrehe zmivati.

Janez ga sprejme in mu dá redovno obleko, pusti mu pa ime Tomaž, kar pomeni brezno, da naj on, ki je brezno greha, nikoli svoj živi dan ne néha klicati brezna ali globočine usmiljenja. — Kakor grozoviten je bil poprej do družih, tako oster odsihmal sam do sebe. Tako je bičal in zdeloval samega sebe, da je kri na curke tekla; čúti, postiti se in vsaktere mertvila so bile njegove pokoríla, ki jih je opravljal, da bi zgubljeno sinovstvo Božje zopet dosegel. Noč in dan je premišljeval Jezusa na križu in Njegovo sveto Mater pod kri-

žem, ktere materno serce je bil tudi on presunil, vender je tolikanj usmiljeno, da je bilo zdaj njegovo pribežališe in tolažilo. V sedmem letu svojega spreobrnjenja je v Koloniji ob Rajni umerl — 23. pros. 1288. Kako silo oistro pokoro da je mogel ta človek delati, in kako goreče je po svojem spreobrnjenji Bogú služil, je dosti očitno iz tega, da ga je sveta Cerkev ne sicer med svetnike, vender pa med zveličane prištela. — O grešnik! rečem ti: Nikar ne obupaj! Nikar pa tudi kar nič ne čakaj v stopinje spokornika Tomaža se podati. Kličí v Božje usmiljenje, dokler je čas; kličí danes: zakaj jutri se ne vé, če ti bo še dano?

Zveličani Janez Alemán pa je veliko let pozneje, ko je bil silo grešnikov spreobrnil, v Frankobrodu ob Majni svoje življenje sklenil. Umerl je bil l. 1345 ravno neko saboto, od kterih je zmiraj nebeško Kraljico prav posebno častil in Jo prosil, naj mu ob smertni uri na pomoč pristopi, kar se je tudi v resnici zgodilo, kakor pri tolikih družih častivcih Božje Matere. (Marian. Tugendspiegel.)

(Klečé.) O Marija! Tvoje oči so oči usmiljenja: usmili se tudi nas grešnikov! Reci za nas le eno lepo besedo pri Jezusu, in rešeni bomo. Vzdigni vse tiste, kateri so zmed nas padli, da ne obleže k k svojemu večnemu terpljenju.

Memorare. (Gl. str. 18.)

Cvetlica.

Rožo sv. Antona, ki se ji tudi arnika pravi, naj Vam danes podám. Ta cvetlica je zdravilska in prav velika dobrotnica za človeški rod, za vse znotranje in zunanje rane, in tudi pomoček, ko se človeku ték kerví po životu hoče ustavljati, ter za več družih nadlog. Ta zdravilna roža sv. Antona naj Vam bo sv. spoved, ki je preblago zdravílo za vse dušne bolezni in rane. Pa tudi za telesne težave je to zdravílo; zakaj kdo ne vé, kako klavern in žalosten ali pa bésen, stekel in divjašk kakor zvér je človek s hudo vestjo! Spoved pa mu kar neutegoma vse ohladi, kakor bi vodo ustavil. Torej se spominajte na zveličavno spoved, to predobrotno in in zdravo rožo sv. Antona, kolikorkrat vi-

dite arniko, ali slišite od nje govoriti.
Danes zvečer pa:

1. Ponovite sklep, vselej brez odlaganja z rožo sv. Antona, t. j., z dobro spovedjo se ozdraviti, ko bi Vas ranil kak hud greh.
2. Priporočite Marijnemu usmiljenju tiste, ki jih huda vest morí, zlasti iz naše fare, in molite zanje enkrat češenamarijo.

Dvanajsti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Ko bi imeli globoko prepričanje od večnosti, to je, ko bi zadosti pre-mišljevali, kaj je večnost: vsi ljudje na zemlji bi bili sveti. — Pojdite in glejte, kaj se godí po terjih. Za bakreni krajcar in še za manj se svet poganja. Ozrite se po vodah, po nji-vah, po vertéh: od jutra do večera trudne roke delajo, zvečer pa je le malo pokazati, dostikrat še nič ne. Poglejte v šole, v rokodelnice: ko-

liko časa si človek glavo ubija, koliko strahú vžije, da bi si enkrat zamogel kaj kruha prislužiti, in dostikrat mu še vse spodletí in naj lepši upanje v péne gre.

Od kod je toliko živo človeško djanje in mergolenje? Od tod, ker so prav terdno prepričani, da bodo skoz kakih 10, 20, 40, k večemu 50 let na tem svetu težko prebili, ako se v mladosti ničesar ne poprimejo. Ali ni res? Kaj bi pa človek še le počél, kako silo skerben in priden bi bil, ko bi mu bilo kakih 1000, ali 600, recimo tudi le 300 let na tem svetu živeti? Iz tega premislika sodite, kaj človeku manjka, kateri svojo prihodnost, svoje življenje po smerti v nemar pustí. Ali ne prepričanja in žive vere? Ali ni misliti, da je človek čisto ob vso pamet, kateri se prederzne svojo neskončno večnost v nemar pustiti? Ali mar ni v ti reči

vprašanje za-te samega, za tvojo lastno srečo od dneva smerti na vse vekomaj? Zakaj te je treba toliko siliti in priganjati k temu, kar tebe samega tiče, postavim, k spovedi, k sv. maši ob nedeljah in praznikih itd.?

Imenitni govornik sv. Evherij pravi: „Kako more človek verjeti, da si dobiček dela, ako z vsem delom in z vsem svojim terpljenjem večni pekel pridobi in zgubo večnega raja terpi? Ne, ne! to ni dobiček, škoda se mora imenovati, ker pravi dobiček je v tem, da se malo zgubi in veliko dobí.“ Nesrečni grešnik pa si malo pridobi, veliko pa zgubi; kapljico divjega medú doseže, zato pa celo morje naj slajši nebeške sladkosti zgubi; za drobtinico osladkanega kruha dá velikanske zaloge naj ljubeznjivši rajske mane; za léšnikovo lupino zlata ali srebra si napravi

brezmérno in brezkončno terpljenje! In kdo tako dela? Dostikrat nevedni, ki ne znajo berzdati svojega grešnega nagnjenja; še večkrat učeni, tako imenovani olikani, izšolani, ki veliko beró, pa ne tega, kar bi jim koristilo; veliko mislijo, pa le meseno in telesno; veliko modrujejo, pa njih modrost je nečimernost ali celo nespa-met. Večnost ima pri njih naj zadnji prostorček, ki bi móгла pervega imeti in jim ves um in vse serce napolnovati.

(*Klečé.*) O moj večni Bog! kaj bo, kaj bo z nami, ki življenje ljubimo, in vender življenje sovražimo? ki sami sebe še preveč ljubimo, svojo večno srečo pa čertimo? ki časnega išemo z naj večí nevarnostjo, večno in časno zgubiti? Odprì nam očí, daj modrost, o Bog! Marija prosi!

K I I J A

iz verta Marijnih otrók.

Sv. Janez Kancij ali Kenčan.

Ta svetnik je iz Kenta na Poljskem, od tod njegov priimek Kenčan. Poljaki so Slovenci, naši bratje; torej nas mora njegov zgled tolikanj bolj spodbudovati. Njegovi starši so bili plemenitega, žlahtnega stanú, zraven tega pa silo bogoljubni. Še otrok je bil, in učili so ga greh prav živo čertiti, čednost pa s celim srcem ljubiti. Otrok se mora tako navaditi, da samo na besedo: „to je greh!“ vsako reč urno popustí, če bi mu bila še toliko ljuba in prijetna.

V bližnjem mestu Krakovskem se je šolal in je v učenostih silo lepo napredoval. Še več pa je to vredno, da je v neštevilnih nevarnostih, ki v tacih mestih čednosti žugajo, svojo nedolžnost neomadežano ohranil. Malokdo je večega milovanja vreden, kakor marsiktere matere po deželi, ki na telesu in na duši zdrave otroke v mesta v šole dajo: čez kaj let pa jim pokveke

domú prihajajo na šolski oddih — omehkužene na telesu, okužene na duši in na telesu! Naméri se večkrat, da taki neték staršem vse in še sestram doto pogoltne, in zredi se iz njega volk, ki po mestih in po kmetih nedolžnost napada, ali pa lažnjivi prerok v ovčjem oblačilu! Sv. Janeza Kenčana je take nesreče po Božji milosti obvarovala Marija, ki jo je priserčno častíl, in bila je njemu podpora, bramba in premilo tolažílo.

Nedolžnost in ponižnost je vselej ljubeznjiva. Sv. Janez je bil silno učen, vender je sam sebe imel za naj manjšega; siliti so ga mógli, da je sprejel učenje modroznanstva. Bil je pa on učenik zarés; kar je svojim učencem rekel, vse je njegovo življenje poterjevalo; bil jim je svitla zvezda, v kateri so vse vidili, po čimur naj se samí ravnajo. Zavolj tega so se pa tudi učenci od vseh strani v obilnem številu zbirali okrog nedolžnega in ljubeznjivega učenika Janeza Kenčana. Kervavih solz vredno je, kadar se morajo učenci zavračevati z besedami: „Nikar ne glej na to, kako tvoj učenik žíví, ampak na to, kaj te učí.“ O nesrečen, o zanikaren taki učenik, ki za-

služi, da bi tisto uro svoj kruh zgubil, ko se njegovo življenje ne zlaga z njegovim učenjem! Ravno to pa tudi vi starši nase obrnite, ki ste prvi učenički svojih otročičev, in stareji bratje in sestre, ki ste zgled in vodilo svojim mlajšim bratom, sestram in poslom.

Tako poštenega mladenča, Janeza Kenčana, je Bog pa pred svoj altar poklical. Bil je duhoven, in v tem stanu ni družega iskal kakor, da naj vsi Boga molijo in časté in da naj se duše zveličujejo. Uboge, vdove in sirote podpirati, je bilo njegovo prav posebno veselje. Sam sebi si je dostikrat veliko silo storil, da je bližnjemu v potrebah pomagal. Ponižno in revno se je oblačil in terdo postil, da je meséno poželjivost zatiral in sveto čistost ohranil. Neki dan je kosec mesá nalaš precej, ko je bilo iz vrele vode vzeto, in opeče si usta, jezik in gerlo, ter reče sam sebi: „Ti meso si hotlo mesá, jej ga zdaj gorkega!“ Potem se na kolena verže in in Bogá prosi, da naj ga odsihmal vseh mesenih skušnjáv obvaruje. Na prošnjo Naše Preljube Gospé Marije je bil uslišan. Bere se celo, da mu je Marija z otročičem Je-

zusom v prikazni podala lep cvetlični venček na glavo v zastavo deviške čistosti.

Pri tej veliki milosti je pa vender bil zmiraj ponižen, se sam nase ni zanašal ter ni opustil pokoril, temveč jih je še pojstril. Samega sebe se je štel ubozega grešnika; torej je bil serčno vesel, ako so ga malo čislali, ga zanemarjali, zaničevali. Molitev je bila njemu, kar je ribi voda, bila mu je živež za njegovo dušo, iz ktere je moč dobival. Naj veči del noči je prebil v molitvi pred križem, ki je bil blizo njegovega stanovanja. Kristusovo terpljenje je s toliko ljubeznijo preišljeval, da ga je poslednjič gnalo tudi v sveto zemljo Jeruzalem, in je tamkaj vse kraje obiskoval, ktere je Jezus v svojem življenji na zemlji s svojo pričujočnostjo posvetil. Tudi v sveto mesto Rim je romal, da je molil na grobih apostoljskih poglavarjev ss. Petra in Pavla. Pač dopadljiva je Bogú božja pot iz tacih svetih namenov; ti pa, ki s pregrešnimi nameni Šmarno goro, Sveto goro, Rožnik in druge svete kraje oskrnuješ: dobro glej, kdo bo za-te ob smertni uri prosil, ki Mariji tako strašno nečast delaš!

Na enem teh rómanj so mu bili roparji denar pobrali in so ga potem vprašali, „če nima več denarja?“ On reče, da ne. Komej pa so se nekoliko odtegnili, se spomni, da ima še nekatere peneze v kernirji, mavhi. Pri ti priči roparje pokliče in reče: „Nisem mislil na denarje, ki jih tukaj imam; nočem lagati, še té vzemite!“ Roparji stermé nad to odkritoserčnostjo, mu poropano nazaj dajo, in vsi skesani gredó od njega. — O laž, laž! koliko neki jih je med pričujočimi, da bi ne bili od tebe čisto nič oskrunjeni? Laž človeku že lica spremení, kakošna mora še le njegova duša biti! — Umerl je ta ljubeznjivi prijatelj Božji in veliki častivec Marije Device v svoji domovini 24. grud. 1473.

(*Klečé.*) „O Marija!“ tudi „mi, tvoji hlapci, se veselimo tvojih čednost, hvalimo Tvoje devištvo, se čudimo Tvoji ponižnosti, pa še le slajši se nam zdi Tvoje usmiljenje. Tega rajši objamemo, tega se večkrat spomnimo, v to bolj pogosto kličemo.“ (Sv. Bernard).

Memorare. (Gl. str. 18.)

Cvetlica.

Danes si pojdite cvetlice samí iskat in serkat méd iz nje, kakor pridne čebelice. Po samotnih pašnikih na pusti zemlji pokriva dolge in prostorne kraje zeliše v malih pritličnih šôpkih z malim zvončkastim rudečim cvetjem. Pravi cvetlični pušavnik je, ki se nikomur dosti ne prilizuje in za nikogar ne vpraša. Živali ga le v sili grizejo, toliko pridniši pa marljive čbelice precej spomladi medú na njem išejo. Morebiti ste uganili, da je to cvetje prav dobro znano vrè sje. Vrèsje! o zali učenik tihega, samotnega življenja, ki je nasprotnik posvetnega šuma. Resje zmiraj zelení, bodi si po leti, po zimi, jeseni ali spomladi: tudi človek, ki samoto ljubi, se zmiraj cvetečega, to je v gnadi Božji, veliko ložej ohrani. Lepe čbelice, to je, dobre misli, ga obiskujejo in svete čednosti se pri njem zbirajo. Kadar tedaj resje vidite ali se nanj spomnite, se zmislite na sveto samoto, prijatlico sv. življenja. Danes pa:

1. Premišlujte nektere minute, kako ostudna je laž. Storite sklep, nikoli in nikakor ne lagati.

2. Molite očenaš in češenamarijo za tiste v vicah, ki so se z lažjo večkrat v svojem življenji pregrešili.

Trinajsti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Pripoveduje se, da se je bil sv. Filip Nerijan po smerti v prečudno lepi svitlobi prikazal neki pobožni osebi in ji je pokazal dolgo pot, ki je bila vsa pokrita s ternjem in ostrim kamenjem. Ob enem je spregovoril in rekel: „To je pot v nebesa!“ Kaj praviš ti k tej poti, o kristjan? Ali hodiš po nji? Ali je nisi morebiti zapustil in se že davno na poti pogubljenja znajdeš? O ne pozabi resnice: Kdor hoče tergati jabelka sv. raja, mora po ternji do njih priti.

O mi nesrečni grešniki! ki nas nezumne živali v skerbi za svoj bla-

gor dostikrat osramoté. Vidimo jih, da skočijo v vodo, v ogenj, v ternje in skalovje, da bi po taki poti, če tudi poškodovane, se rešile, kadar je hujši sovražnik zadej. Ti pa, o človek! po gladki poti greha prav zložno tekaš, in ne pomisliš, da je morebiti konec te poti že čisto blizo, in na koncu brezno, ktero te bo požerlo in ne boš vekomaj nikoli iz njega rešen. Ti ljubiš življenje in ravno s tem zgubiš življenje. Ti išeš življenja v grehu, in smert v njem najdeš. In kako kmalo, kako neprevidoma se velikrat spolnujejo besede:

Danes rudèč,

Jutri merlìč.

Zjutraj vesél,

Zvečér vél.

Davi zdrav,

Drévi mertèv.

„Nebesa, nebesa!“ je klical zgoraj imenovani sv. Filip Nerijan, ko

so mu ponujali kardinalske kapo. „Nebesa, nebesa!“ kliči ti, pozemeljski človek, ko se ti darilo, dobiček, čast ponuja, da bi na široko pot pogubljenja stopil. „Nebesa, nebesa!“ kliči, kadar ti žuga kaka skušnjava ali skušnjavec v smertni greh te stermoglaviti.

To premišljevanje naj te uči, da je ni večji nespameti, kakor: „veliko na to misliti, kar je malo, in malo na to misliti, kar je veliko.“ Ako si zmožen za modrost, poslušaj, kaj pravi sv. Pavel (2. Kor. 5, 1): „Vemo, ko se bo ta naša pozemeljska hiša razderla, da dobimo od Boga poslopje, hišo, ne z rokami storjeno, — večno v nebesih.“

O Bog, delivec neskončnega usmiljenja! dodeli nam milost, vanjo priti. Mati milosti, Marija! pristopi nam v pomoč!

K r a n j s k a

iz verta Marijnih otrók.

Blaženi Kastiljski kralj Alfons IX.

Prav lepo je slišati, kadar kaka dežela sloví za posebno pošteno in keršansko, kakor postavim Tirole, ki so znane po vsem svetu zavolj posebne poštenosti, zvestobe in žive vere svojih prebivavcev. Zato je pa tudi vera te priserčne dežele sovražnikom sv. vere ojster pezdír v njih hudobnem očesu, krivoverci pa z vso silo tišé vanjo, kakor osé na zrelo sadje. Tudi Kranjska dežela ni med zadnjimi, ko bi ne bilo gerdega ponočevanja, in ko bi se sem ter tje ne bilo vgnjezdilo kužno žganje, ko bi ne bilo toliko ostudne kletvinje. — V starejih časih je bila pa španjolska dežela Kastilja s svojo močno keršansko vero posebno sloveča in skorej vsi njeni kralji so bili priserčni častivci presvete Marije Device, posebno pa kralj Alfons IX. Njegovo terdno zaupanje do blažene Božje Matere pa tudi kratko in malo ni bilo osramoteno. Dogodba naj vam to priča.

Bili so ob tistem času močno razširjeni krivoverci Albigenzi, brezbožni sovražniki preljube Matere Marije Device, kakor so sploh krivoverci nasprotniki presvete Božje Porodnice. Bali so se ti hudodelniki, da bi po sklenitvi duhovske in deželske oblasti ne bili premagani, torej so pri marokanskem kralju Maramolin-u pomoči iskali in ga v deželo klicali. Le-tá pride zarés z neštevilno trumo Saracenov čez morje. V svojem napuhu je ta mohamedan žugal papežu Inocenciju III, da bo cerkev sv. Petra v Rimu v konjski hlev spreobernal in dal na njo postaviti polmesec, znamenje svojega gospodovavstva. Zmaševati se je namreč hotel, ker je papež po svojem poslancu dal povsod klicati k križanski vojski zoper sovražnike sv. Cerkve.

Zbirali so se sicer od vsih strani k kralju Alfonsu junaški vitezi, toda moč sovražnikov je bila presilna, da bi se bil mogel na samo človeško pomoč zanašati. V bitvi zoper silovitega in strašnega sovražnika se je imela vojska določiti. Kralj, videč, da tolikim trumam ni kós, se oberne k Mariji, Pomoči kristjanov, jo z velikim zaupanjem pomoči prosi, sam sebe in vse

svoje dežele Nji zročí, ki je varhinja kraljestev in sv. vere. Nato se začnè ker-vavi boj. Naprej nesó križ Gospodov, zra-ven križa pa vihrá glavno kraljévo ban-dero s podobo Marije Device, naj močnejši Besednice španjske dežele. — Strašno je bilo, ko so se keršanski junaki spopadli in udarili z nejeverniki. Serčno se vojsku-jejo kraljevi vojšaki, ker jih pa saracenske trume od vseh strani silovito obdajajo, in se proti njim valé, jim ne morejo kaj. Že bežé kristjanje; že je kakor odločeno, da so do čistega premagani in pobiti; že me-nijo, da španjske cveteče poljane so za-padle pustoti in pokončanju. Vsako člo-veško otevanje je zastonj. Le samo popol-noma zaupanje v pomoč Božjo še zamore pomagati. Zarés se Alfons še enkrat z novim zaupanjem k Mariji oberne, k tej močni pomoči v sili, in sklep storí, s trumo izbranih junakov poslednjič sovražnika na-pasti. Z očmi vpertimi v podobo visoko-milostne Device, ki je bila na vojniškem praporu, vdari v jedro sovražne vojske. —

Kaj koli premore zoperstati môči Božje Matere, ki jo sv. Duh sam v sv. pismu popisuje kakor strašno oboroženo, v bojno

versto postavljeno vojsko? Mati življenja in usmiljenja se bojuje za otetje Španije, za otetje Evrope. Kjer koli Ona svojo mogočno roko vzdigne zoper napuhnjene sovražnike keršanskega imena, tamkej je smert, strah in groza. Med saracensko vojsko vstane homatija, groza in strah jih prepade; do šestdeset tavežent sovražnih vojšakov smertni angel pobije in podere. Drugi narodi pa, ki so bili zbrani v neštevilno vojsko, so se kakor prah razleteli pred naj svetejši Devico. Njih kralj Maramolin sam je z neke višave ob Tolozi s kóranom (turškim sv. pismom) v roki vojskovanje veleval, in hotel je veliko narodov svojemu jarmu podvreči. Mogel pa je zdaj osramoten španjsko zemljo zapustiti in bežal je s svojo vojsko v Sicilijo, kjer je kmali potem od čmera in vjedanja življenje sklenil. — Keršanski vojšaki so bili hvaležni katoličani; kar na bojišu odpojejo Bogú zahvalno pesem in s solznimi očmi vesele hvaležnosti se ozirajo v stavnico, ki jih je pred njimi gredoč pod brambo nebeške Kraljice peljala k častiti zmagi.

Kralj Alfons pa je slavno bandero z lastnoročnim pismom poslal papežu Inocen-

ciju III v Rim. Papež to imenitno znamenje obési v cerkvi sv. Petra, vsim ljudém v spričevanje, da napùh pred Bogom ne more obstati, in da Ona, ki se je na zemlji deklo Gospodovo imenovala, je od Boga postavljena otetnica sv. Cerkve in premo-gočna zmagovavka naj številnejših vojská. Alfons IX je umerl 5. vel. serp. 1214, ravno v god Marije Device Snežnice, oblagrován kakor otetnik in milovan kakor oče svoje domovine.

Mi pa prosimo, da bi premogočna nebeška Kraljica tudi dandanašnje neje-vernike, krivoverce, le po imenu kristjane, in vse sovražnike sv. Cerkve premagala s sladko močjo svoje materne milosti in do-brote; sv. Očeta Leona XIII in njih pra-vice pa rešila iz roparskih in zvijačnih rók. Recímo in kličimo s sv. Gregorjem Niko-medijskim: (*Klečé.*) „Nič, o Devica! ne pre-more zoper Tvojo moč; nič ne premaga Tvoje jákosti; vse je pokorno Tvojemu po-velju, vse je podložno Tvoji oblasti.“ Skaži tudi nam svojo pomoč v sili, o Marija!

Memorare. (Gl. str. 18.)

Cvetlica.

Danes ste slišali nekaj od vojske, torej Vam dam tudi cvetlico, ki je v nekaki zvezi z vojsko. Ti cvetlici pravijo virh. Otroci se ž njo „soldate igrajo“ ter glavice sekajo, torej te cvetlice tudi soldatke imenujejo. Kar poméni otrokom otročjo vojsko, to naj Vam pomeni pravo vojsko, namreč zoper dušne sovražnike. Virh je tedaj enkrat za vselej znamenje duhovne vojske. Ta cvetlica ima na precej dolgem stebelu lepo krono iz peterih rudečih peresic, ktero po vseh premaganih zaderžkih kakor na tenkem drožčiku iz zemlje kviško vzdigne: tudi tebe, kristjan, čaka vse lepši krona v nebesih, ako vse dušne sovražnike premagaš. Zelene peresa te cvetke so kakor serčki ali serčnati škiti: tudi ti moraš k duhovni vojski, v skušnjavah itd. prinesiti serčnati škit, to je, keršansko serčnost, da boš premagal. Korenina virhova je čebulasta bunka ali gruda, srova nekoliko rezna in kakor strupenkasta, pečena pa je prav prijetna, neškodljiva in diši skorej kakor kostanj: tudi začetek duhovne vojske je

precej grenek, toda kmal, ko se ta vojska vname, se razodene tudi prijetni sad. Prá-porec ali bandero, na kterega glejte v ti vojski, naj Vam bo preblažena Marija Devica. — Nemci imenujejo to cvetlico tudi svinjski kruh, ker te živali po njenih koreninah strežejo. Ravno to bo pa delež tudi tistim, ki duhovno vojsko zgubé: zveri hude vesti nad nje planejo in jih začnó tergati, po smerti pa peklenške pošasti namesto njih. Lejte tedaj, koliko zveličavnega nauka Vam ta cvetlica daje. Da Vam bo pa nauk še bolj koristil, torej:

1. Premišlujte necej po večerni molitvi saj kake 2 ali 3 minute, če ste v ti vojski zmagovavci ali premagani?
2. Molite odstavek roženkranca „kteri se usmili vernih duš v vicah“, za tiste, ki so se v svojem življenji mlačno vojskovali.

Šestnajsti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Cvetlica iz verta večnosti ima še četerto peresce, na kterem je za-

pisano: „večno terpljenje“. — Izaija vpraša: „Kdo zmed vas hoče prebivati pri žrečem ognju? Kdo zmed vas hoče stanovati pri večni žerjavici“. (Iz. 33, 14.) — Jest že ne, o prerok Gospodov! Rajši na tem svetu vse hudo terpím, da le tamkaj odidem ognju, ki ga sv. Duh po tvojih ustih napoveduje. Mislim, da ste tudi vsi pričujoči moje misli. Torej hočemo z Davidom veliko besedo spregovoriti, rekoč: „Živi hočemo v pekel iti“, in s sv. Bernardom odgovoriti: „da ne bomo primorani po svoji smerti vanj iti“. V duhu se hočemo v ta kraj večnih marter in bolečin prestaviti, se obvarovati nesreče, da bi bili po smerti s silo pahnjeni v te „vnanje teme, kjer je jok in škripanje z zobmi“, kakor sam Jezus priča.

To je zdravilo, pripravljeno iz peresca cvetlice večnosti, ki je za-

dosti močno, serce vse spačenosti očistiti, in močno zdravje v dušo vlti. „Rezno míslimo na muke peklerske“, je klical sv. Krizostom, „ker misel na pekel nas bo pahnjenja v pekel obvarovala“. Res je to, ko bi bila misel in vera na pekel v duhu vsih ljudi prav živo vkoreninjena: še nobene duše bi ne bilo v peklu.

O Bog! o Bog! pekel je z dušami napolnjen, in vzrok tega je, ker ljudje vanj ne verujejo, ali nanj ne mislijo, sklicuje neki učenik. — Pa se sliši večkrat očitanje: „Duhovni nas le s peklom strašijo! Zmiraj nam od pekla govoré!“ — Kaj se vam zdi do te-le prilike, ki vam jo bom povedal? Dva popotnika imata iti ob razločnem času skoz velik gojzd na svoj dom. Pervi pravi: Jest nočem in ne potrebujem nikogar, bom že sam šel, kakor bom hotel in mogel, in zaničuje vodnika, ki se mu za-

stonj ponudi, da bi mu vse nevarnosti razodel. Drugi si misli: Po gozdh in samotah je nevarno samemu hoditi, in si zanesljivega tovarša poiše, kateri mu vse naprej pové, po katerih potih in stezah je nevarnost.

Kteri unih dveh se vam modrejši zdí? Pravite: prvi je bil nespameten; drugi je pravo zadel. Še bolj bote priterdili, ako vam pristavim, da drugi je bil s svojim tovaršem srečno prišel skoz samoto, ker ga je bil prijatelj od nevarnih krajev odverní, in silo razveseljen je bil v kratkem med svojo ljubljeno družino in sorodniki. Prvi pa je bil precej v začetku v logu zašel po neki stezi, kodar so hodili lovci, in vdere se v slepo ali skrito jamo, v kateri so bili železni skopci za volkove nastavljeni. Nastava se sproži in strašni železni zobje ga stisnejo in križem prebodejo.

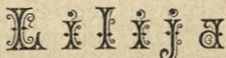
Ko v tacih strašnih bolečinah na pol mertev tamkej stoka, se pridervé pa še volkovi, in gladovni ga stergajo — kos za kosom. Ali si ni bil ta revež sam svoje nesreče kriv, ker je prederzno zaničeval dobri svèt in dobrega prijatelja.

Taka se godí pa ravno tistim, ki nauke duhovnov in njih svarjenje pred nesrečno večnostjo prederzno zaničujejo, ter jezikajo, da jih duhovni s peklom strašijo! Ko bi bilo vsakemu služabniku Božjemu delati, kakor bi sam hotel; ali menite, da bi ne učil vsaki rajši široke in prostorne poti, kakor pa tesno in ternovo, ktera tudi njemu velik trud prizadeva, kakor vsakemu drugemu. —

Ti tedaj ne maraš za vodnika, kateri bi ti pokazal, kje so volčje jame, to je, hude skušnjave; skopci, t. j., hudobni zapeljivci; žrelo volkov, t. j., tvoje pogubljenje? Ako ne maraš

nevarnosti poprej vediti in viditi, boš slep vanjo zabredel in padel v brezno, iz kterega rešenja ni.

(*Klečé.*) Mi nočemo zanaprej taki slepci biti; odprì nam očí, daj nam vselej skerbnih svarivcev, o Jezus! Priskerbi nam jih, in obudi v naših sercih zveličaven strah pred peklom, o Mati usmiljenja!

iz verta Marijnih otrók.

Marija Devica z neprecenljivo krono.

Ker smo ravno imeli v mislih dobrega vodnika, ki je potreben, da bi človeku pot kazal, vam bom povedal kosec razodenja sv. Brigite, iz kterega si utegneta prav zanesljivega vodnika ali vodnico za svoje popotovanje proti večnosti izvoliti. Tako le nekako piše ta svetnica:

Vidila sem nebeško Kraljico, Mater Božjo, ki je imela na glavi predrago, ne-

precenljivo krono, in lasje so ji bili v prečudni lepoti čez rame razgernjeni. Bila je v zlati suknji, ki se je v neizrečenem sijanju lesketala, in višnjev plajš je bil, kakor višnjeva barva na jasnem nebu.

Čudim se temu lepemu pogledu in vsa sem zavzeta, in zdajci se mi razodene zveličani Janez Kerstnik, in mi reče: „Zvesto poslušaj, kaj to pomeni. Krona kaže, da je Ona Kraljica in Gospodovavka, Mati Kralja angelov; razgernjeni lasje, da je naj čistejši in neomadežana Devica; višnjevi plajš, da vse posvetno je nji bilo kakor mertvo. Zlata suknja pomeni, da je v Božji ljubezni znotraj in zunaj gorela in žaréla. V njeno krono je njen Sin sedem lilij vdela in med té lilije je vložil sedem kamnov. Perva lilija je ponižnost, druga strah, tretja pokoršina, četrta poterpežljivost, peta stanovitnost, šesta dobroserčnost, zakaj dobroserčnost dá vsim, kateri jo prosijo, sedma usmiljenost v vseh potrebah; zakaj v kakoršni koli potrebi se človek znajde, otet bo, ako Jo iz vsega serca na pomoč kliče.

Med te lilije je vložil sedem kamnov. Pervi kamen pomeni njeno preimenitno

pobožnost, zakaj ni je čednosti, ktera bi ne bila nji naj bolj popolnoma lastna. Drugi kamen je njena naj popolniši čistost, ker ta nebeška Kraljica je bila tako čista, da od njene perve stopinje na svet do poslednjega dné njene smerti tudi ne enega samega madeža greha nad Njo ni bilo najti. Ona je bila v resnici čisto čista. Tretji kamen je bila njena (nebeška) lepota, ker zavoljo lepote te Matere vsi svetniki skupaj Bogá povišujejo, in vsi sveti angeli in vse svete duše so napolnjeni z veseljem zavoljo Nje lepote. Četerti neprecenljivi kamen je modrost Device, Njegove Matere; zakaj pri svoji toliki lepoti je bila napolnjena z vso rajsko modrostjo od Boga, in po Nji se vsa modrost dopolnuje in spopolnuje. Peti kamen je moč; zakaj Ona je tako močna pri Bogu, da zamore vse streti, kar je stvarjenega in narejenega. Šesti kamen je svitloba, ki takó sije, da razsvitljuje angele, katerih očí so svitlejši od luči, in da si hudobni duhovi Njene svitlobe ne prederznejo gledati. Sedmi kamen je polnost vsega veselja in sladkosti, ki je v Nji tako popolnoma, da ni nobenega veselja, ktero bi se po nji ne zvekšalo, nobene dobrovoljnosti,

ki bi po njenem pogledu polnosti in popolnamosti ne pridobila; ker Ona je polna milosti in nad vse svetnike. Ona je posoda čistosti, v kateri je bil Kruh angelov in v kateri je sleherna sladkost in lepota. Te sedmere kamne je njen Sin postavil med sedmere lilije, ki so na njeni kroni. Časti in hvali Jo torej s celega serca, ker je res vse hvale in časti vredna.

Iz tih kamnov in lilij na kroni Marije Device si izvoli, preljubi kristjan, tovaršev in tovaršic, prijatlov in prijatlic, vsakterih čednost, da te varno popeljejo skoz temne loge sedanjega življenja v vedno zelene in ljubeznjive dóle in pisane travnike prihodnjega veselja, v častitljivo mesto Jagnjetovo, ter ne zajdeš ne v volkov jamo, ne razbojnikom v njih roparske roké. Na tem popotvanji pa imej očí vperte v Jagnje, k kateremu tvoje serce koperní, in vedno se oziraj na svitlo zvezdo zgodnjo Danico, Marijo prečisto Devico, brez ktere svitlobe bi gotovo zgrešil pravo pot, ki pelje k Jagnjetu in bi zašel. Sv. German namreč pravi: „Nobeden, o Ti presveta, ne bo zveličan, razun po Tebi; nobeden ne bo hudega rešen, razun po Tebi.“

(*Klečé.*) Dovôli tedaj, o svitla Zvezda na morji! da si mi pričujoči Tebe izvolimo tovaršico na popotvanji k svojemu preljubemu Očetu, in da med lilijami in kamni Tvoje presvitle krone tudi mi dosežemo krono zmage in večnega veselja.

Memorare. (Gl. str. 18.)

Cvetlica.

Ker branje govori, da je bil današnje lilije in drage kamne razodel in zročil sv. Janez Kerstnik Božji služabnici, sv. Brigiti; naj Vam tudi cvetlico dam, ki zadeva sv. Janeza Kerstnika; sprejmite tedaj šentjanževe ali sladke koreninice, ki jih menda vsi poznate. To zeliše s svojimi sladkimi koreninicami rase po gojzdih in temnih logih; tudi naše popotvanje v duhovnem pomenu je po mračnih gošavah in nevarnih samotah. Sv. Janez v pušavi se ni bogato gostoval, ni bil zagôrel od vina, ne zaduhel od žganih pijač, kakor mnogi ne-trézniiki: živel je ob koreninicah in gojzdnih zeliših v naj lepši treznosti, torej tudi v naj svetejši čistosti, v toliki svetosti in

zvestem spolnovanji svojega poklica, da ga zmed vsih od žene rojenih ni bilo večega memo Janeza Kerstnika. Naj Vam tedaj bodo šentjanževe koreninice podoba prelepe tréznosti. Nemci imenujejo to cvetlico angelsko sladkost. (Engel-süss). Z angelsko sladkostjo pa se moramo poterjevati pogosto na tem popotvanji proti večnosti, ako hočemo v angelsko deželo priromati in ne v deželo razdjanja in večne groze. Kdo da je ta angelska sladkost, Vam je dobro znano: v tabernakeljnu jo imate — nebeško mano, Kruh angelov, veselje svetih duš, sv. Rešnje Telo. Naj nas tedaj šentjanževe koreninice prijazno učé: da bodimo trézni v svojem življenji, čisti ter olepšani z Marijnimi lilijami in drazimi kamni, zlasti še kedar se bližamo k mizi angelske Sladkosti. Da pa tega ne pozábite, torej:

1. Pritergajte si enkrat do jutri nekoliko v jedi ali pa v spanji iz ljubezni do sv. Rešnjega Telesa.
  2. Molite enkrat do jutri očenaš in češenamarijo za se in za tiste v vicah, ki so bili v življenji premalo trezni.
-

Petnajsti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

„Terdoglavni grešniki!“ kliče sv. Hieronim, „povejte mi sáj, kaj vender čutite, ko slišite govoriti od ognja, od ledú, od žepla, od smradú, od káč, od krót, od škorpjonov, od muk, od pekljenj, od natézanj, od smertnih britkost, od hudičev, od večnega ognja? — Morebiti se vam takrat v misel vmuzuje kazališe ali teater, plés v zanikarnih stépih in zbiralih, po zapeljivih pivnicah? Ali kako ti bo tista nova nališpana obleka stala; kako boš šel na shod Božjo vežo oskrunovat? Ali ti v misel hodijo tiste bukve in spisi, polni dušne kuge, ki jih brezvestni ljudje pišejo, prodajajo, posojujejo, razširjajo? Ali te morebiti takrat vabijo spotikljive pesmi, ki jih nečiste serca izmišljajo,

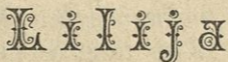
jim zapeljive napeve ali viže delajo, jih v natis dajó in zazširjajo? Ali v tih mislih na večno terpljenje morebiti norčuješ s svetimi resnicami od večnosti, od pekla, ali da te duhovni strašijo in nauke presilujejo?

Ti mehkužnik! ko bi tebi bilo skoz celo večnost le na rožicah pri miru brez vsega gibljeja sedeti; ali moreš le to samo misel prenesti? Če ti pa že to ni po volji, kaj rečeš, kadar se spomniš neoveržljivih verskih resnic: od červa, ki zmiraj grize; od ognja, ki nikoli ne ugasne, ki je naš ogenj le pepél, ako se z unim primeri? Kdo se bolj bojí terpljenja, kot zmehkuženi grešnik? In kdo nam bo razlagal, kako je vendar to mogoče, da taki mehki človek se pa tako malo zméni za terpljenje, ki ga tamkej čaka! Že britkost na duši mu je tolikanj zoperna, da od pekla že nauka še sli-

šati ne mara, zato da bi v svojem lenem pokoji ne bil moten. O strašna slepota! Taki boječnik pa ne pomisli, da se utegne še nocoj zanj začeti terpljenje, ki ne bo ne jutri, ne pojutrišnjem in nikoli konca imelo! — Pa morebiti tega ne veruješ? Ali boš rajši čakal, da se v svojo večno nesrečo prepričaš? Boš mar rajši takrat še le začel verovati, ko ti vera ne bo več pomagati mogla? — V večno veselje v nebesih pa rad veruješ, kaj ne? ker se tvojim počutkom prileže. Če pa eno verjameš, kar je Bog naznanil, kje ti je mogoče nad drugim dvomiti, kar je ravno tisti neskončno resnični Bog razodel? K temu pomisli, da je vera v vse verske resnice tako potrebna, da človek brez nje ne more zveličan biti. Takrat tedaj, ko bodo dobri sprejeti v večno veselje; bodo hudobni izdani v večno terpljenje. To je učil On, ki ne more

ne goljufati ne goljufan biti; in kar je učil, je z neštevilnimi čudeži poterdil, s svojo smertjo zapečatil, s svojim vstajenjem neoveržljivo storil.

Prosimo Te, o milostljivi Jezus! zavoljo Tvoje predrage, za nas prelite kerví, zaverni nas na pravo pot svojega življenja in resnične pokore, da Te večna pravica ne bo primorala, nas enkrat obsoditi v večno zaverženje, temuč nas sprejeti v večno veselje.

iz verta Marijnih otrók.

Sv. Angela Meriči.

Nekteri otroci so že s prvih let kakor suha goba, brez blazega veselja, brez čutila za drugo, razun za pogolt kakega boljšega zalogljeja, za krič in divje igrače: žmì ga tacega otroka kakor hočeš, ne boš lahko kej boljšega v njem obudil. Gorjé

staršem pri tacih otrocih, katerih oterpnost pa le predostokrat v njih lastnem življenji svojo korenino ima.

Toliko bolj veselo pa je, kjer se že v prvi mladosti pokažejo žlahtne klice svetega življenja, kakor pri sv. Angeli, ki je imela že v svoji otročnosti priserčno ljubezen do Jezusa in Marije. Pod vodbo svojih staršev, v Desenzani na Laškem, je vsaki dan s štirimi brati in sestrami vred molila svoje zjutranje in večerne molitve, pri katerih Blažene Matere Božje nikoli niso pozabili. Ko so bili njeni bratje pri igračah, je šla Angela s svojo stareji sestro v svojo stanico, in ste pred malim altarčkom molile in pele. Tudi ponoči je ta dobra otroka gorečnost gnala, vstajati in moliti. Večkrat ste prespale na deskah ali na stolih.

Nedolžna deklica se je silno bala, da bi v Božjem kraljestvu kake škode ne naredila, ter koga od Boga ne odvernila ali mu bila kakor si bodi v spotikljej. Torej se beró od nje marsiktere čudne zatajevanja. Imela je prav lepe lasé in prijetno obličje; in ko ji neka tovaršica norčevaje reče, da se ji zavolj tega snubivcev ne bo

manjkalo, se je hudo prestrašila; bila je sklenila, razun Jezusu Kristusu, nikoli nikomur svojega serca ne dati. Odmenila je torej razdjati lepoto svojih lás in obraza, da bi ne bila nikomur v spotiklje. Vzame sáj, jih na vodi zavrè in s tem svoje lasé maže, da so bili sčasoma ob vso lepoto. Ravno tako so ji od posta in čuvanja lica venéle. Toliko lepši pa je njena nedolžna duša prihajala. Kaj praviš pa ti na to, ki si veliko prizadevaš se lišpati in drugim s svojo zapeljivo podobo mrežo nastavljati? Ali ti bo ljubo, če bo kdo zavolj tebe pogubljen?

V štirnajstem letu ji je Bog vzel očeta in potem ljubo sestrico. Velika žalost jo je zavoljo tega obdajala, ona pa se je s toliko večjim zaupanjem Bogu zročila in pa Nji, ki se po pravici imenuje Tolážnica žalostnih. Kako priserčno ljubezen je imela do svojih domačih, še veliko veči pa skerb za njih zveličanje, tudi tole kaže. Neki dan nese jed dninarju na polje in po poti gredé priserčno moli in premišljuje. Pride ji v misel: kakó koli se njeni sestri na unem svetu godí, in tako milo se ji storí, da kar sredi polja pod milim nebom po-

klekne in z naj veči gorečnostjo k Bogu moli, da naj njeni sestri saj vender dodeli večni mir v nebesih. Po taki molitvi je bila prečudno poterjena in potolažena, branje celo pravi, da je bila v prikazni zagotovljena, da je njena sestra med čistimi devicami z Marijo, njihno kraljico, skupaj v sv. raju. — Ko bi naši otroci saj včasih tako delali, kakor Angela, ter molili, ko nosijo očetom kosilo na kolodvor, na polje ali kamor si bodi, ali ko hodijo na delo, v fabrike in drugam: potem bi tudi med njimi bilo več Angel in Angelov, in koliko dušnega tolažila in poterjenja v dobrem bi si zamogli pridobiti!

Angela se potem za vse posvetno nič več menila ni, njene oči so se po vikših dobrotah obračale in šla je z neprestrašeno serčnostjo po poti popolnamosti dan za dnevom, od čednosti do čednosti. Še le bolj je bila v tem sklepu poterjena, ko je v šestnajstem letu zgubila svojo ljubo mater in nekaj let pozneje svojega najmlajšegabrata. Po tem britkem udarcu je sklenila, zgolj in edino roki Božje previdnosti se zročiti.

S takimi svetimi vajami, duhovnim življenjem, mnogoterimi in hudimi poskuš-

njami in obilnimi milostmi jo je bil Bog pripravil in zmožno storil za to, za kar jo je bil odmenil: 25. kimovca 1535 je z dvanajsterimi tovaršicami pričela nov red ali samostansko življenje. Ta red so namreč nune sv. Uršule ali Uršulinarice, ker bila ga je v brambo sv. Uršule in njenih svetih tovaršic zročila. Papež Pavel III je poterdil ta duhovni red, kateri za odrejo ženske mladosti toliko nezmerno dobrega stori, kjer koli je vstanovljen. Koliko pa se stori vsaki dan bogoljubne molitve, koliko revežem se pomaga! Sploh ima marsikdo vse preslabe zapopadke, koliko dobrega katoliški samostani ali kloštri storé. Kolikor ima kako mesto ali kraj pobožnih redov ali kloštrov, toliko zlatih rudnikov ima, iz katerih se neprenehoma koplje zlata ruda vsim prebivavcem za večno življenje. Kdor ljudém kloštre podira, mnihe in nune ali sploh duhovne preganja, taki vam hujše dela, kakor kdor vasí in mesta požiga; on je zakleti sovražnik človeškega rodú. — Angela je móгла pod pokoršino biti prva prednica svojega novega reda, dasiravno se je tega branila. Toda ko je bila svoj tek dopolnila, tako dobroten

red vstanovila, jo je Bog tudi kmalo na plačilo poklical. V prvem mescu l. 1540 je s presladkim imenom „Jezus“ v ustih po bogoljubno prejeti sv. Popotnici svoj zemeljski ték sklenila. — Ta svetnica je bila zlasti lep zgled, kako se neprenehoma móli. Podnevi in ponoči, domá in zunaj, v cerkvi, na polji in pri delu je molila. Kako priserčno je častila in ljubila našo preljubo Mater Marijo Devico, kaže tudi to, da je vsak dan Njene ure ali dnevnice opravljala. Posebno hvaležen mora ti svetnici biti še zlasti ženski spol, ker s pomočjo zveličavnega reda sv. Angele se tavžent in tavžent duš za Boga in svojo lastno večno lepoto nedolžnih ohrani, ali tudi zanemarjenih pridobí — na prošnje sv. Uršule in njenih 11 tavžent tovaršic, in sv. Angele pod obrambo presvete Božje porodnice, Marije Device.

(*Klečé.*) O Marija! Ti si vsih devic Kraljica. Ti si vsem dala in daješ njih neumerjočega Ženina. (Po sv. Ildefonsu.) Prosi tudi za našo mladost, da se obvaruje vsega hudega in naj hujšega!

Memorare. (Gl. str. 18.)

Cvetlica.

Obernite danes oči na cvetlico zlatico. Zlatice cvetó zlatorumeno, od sušca do majnika; kadar so pa odcvetle, se hitro posušé. Cvetice zlatice so tvoje mlade leta, pa le takrat, ako jih z razuzdanim življenjem v cvetice blatice ne spremeniš. Rumeno zlato mladih let le prehitro mine; iši si torej „zakladov, katerih molj ne vje in rija ne vzame“, k čemur te Jezus opominja. Ako tako delaš, bodo tvoje zlatice še na tvojem grobu cvetle in dolgo dolgo po smerti zlate žarke tvojih lepih zgledov med ljudmi razširjale. Da si pa ta tehtni nauk res in bolj posebno k sercu vzamete, Vam dam to-le imenitno nalogo:

1. Prevdarite nocoj in jutri svoje dosedanje življenje: s kakošnimi žarki svojega življenja ste Vi bližnjemu svitili; ali ste sploh več dobrega, ali hudega zgleda svetu dali? Storite sklep, kakošne zlatice bodo Vaši prihodnji zgledi.
  2. Opravite kratko molitvico, ali pa majhno milošnjo za tiste spokornike, ki bi bili radi svoje hude zgleda popravljali, pa so premalo časa imeli.
-

Šestnajsti dan.

Cvetlica iz verva večnosti.

Ali imate v spominu, preljubi, da zdaj preišljujemo tisto peresce s cvetlice večnosti, ki mu je ime večno terpljenje pogubljenih? — Ti, o nespremišljeni človek! ki greš z urnimi stopinjami proti peklu, kaj se tebi zdí, kako boš mogel v tem breznu brezkončnega terpljenja obstati! — Ako ti morivec nož na persi nastavi, kaj ne? takrat ne misliš nič družega, kakor le samo, da bi mu berž berž se umaknil ali nož spodnesel. Taki nož si si pa ti sam nastavil, ko si se smertnemu grehu vdal. Ta nož je nož večne smerti; ti si pa morebiti tako slep, tako nespameten, da ga pri naj bolj zveličavnem opominovanji nočeš s tem spodnesti, da bi greh zapustil in se z dobro spo-

vedjo očistil! Věš, ti nespametni človek! ko bi peklenško terpljenje samo kake dvě, tri ure, ali saj ne več kot pol dné terpelo, kmal bi ti rekel: Le pojdi poskusit, da se boš drugikrat vedil varovati! Tako pa ti moram na vso moč klicati: Oh, nikar, nikar ne skušaj; zakaj od ondod te ne bo več nazaj!

Postavimo to le: Ko bi Bog pogubljenim rekel: „Zemljo bom s peskom napolnil, ter ga bo en sam kup tje gori do nébesa. Vsakih milijonkrat milijonov stoletij bom poslal angela in bo eno samo zernce tega kupa odnesel. Ko bi rekel tedaj Bog: „Kadar bo angel poslednji drobec tega kupa odnesel, takrat bo vašega terpljenja konec.“ O kako vesele bi bile pogubljene duše take sodbe! Kako srečne bi se štele, ker enkrat bi njih terpljenja vender le konec bilo.

Toda, o moja duša! ko bodo pretekle nepreštete in neštevilne leta, ki smo jih ravno imenovali, ne boš ne na koncu, ne v sredi večnosti! — Poslušaj, nespametni grešnik! kaj pravi pobožni Jakob Alvarez! „Nesrečni grešnik! tavžent let dolgo boš kaznovan; po pretečenem tem času boš tavžent milijonov let terpéžen; in kakor ko bi se kazen še ne bila pričela, boš mógel z novega neskončne čase terpeti.“

O večni Bog! ta misel nam je strašna; dodeli nam pomoč, tako živeti in pokoro delati, da se nam ne bo večnega terpljenja bati, temveč neskončnega veselja upati, ker ta misel je prijetna našemu umu, ljubeznjiva našemu sercu. O Marija! pribežališe grešnikov, prosi za nas!

K r i z j a

iz verta Marijnih otrók.

Sv. Janez Zlatoust.

Duša tega svetnika je bila enaka ljubeznjivemu vertu, v katerem so rastle cvetlice neštevilnih čednost v veliki obilnosti. V tem vertu je vera zmiraj več sadú rodila. Ljubezen do Bogá, naj vikši Dobrote, je bila v njem dosegla silno velikost in cvetla je tako prezalo, kakor je le mogoče. Ta ljubezen Božja, ki je gorela v njegovem sercu, je tudi storila, da je za Jezusa, našega Božjega Zveličarja, vse storil, vse terpel. Jezus je bil cilj in konec njegovih misel, beséd in dél. Z molitvijo, premišljevanjem in zatajevanjem v šestletni samoti si je bil pridobil zaklad naj lepših učenost. Iz tega zaklada je zajémal, kakor iz studenca, neprenehoma nebeško zlato svetih nauk, da je ž njimi svojega bližnjega poterjeval, tolažil, poživiljal v svojih pridigah. Zavolj nebeških, prelubeznjivih nauk, ki so se cedili iz njegovih ust, so ga imenovali Krizostoma, to je, Zla-

tousta. Pa od kod so tolikanj lepe lastnosti tega svetnika svoj začetek imele? Kolikor je bilo pri tem človeškega djanja, je blezo bilo zahvaliti se njegovi bogoljubni materi, ki je mlado serce svojega sina vžigala z najgorečniši ljubeznijo do Jezusa Kristusa in Njegove prečastitljive Matere. Pobožni Suriij pripoveduje, kako se je tudi nebeška Mati Marija že v njegovih fantinskih letih zanj pečála in mu tisto prijetno zgovornost pridobila, ki ga je ko pridigarja tolikanj slovečega delala. Z zgovornostjo, ki je vse premagala, se je poganjal za čast Jezusa Kristusa in Njegove veličastne Matere zoper krivoverce. Njegove usta so bile zgolj in sama hvala, kadar je govoril od presv. Marije, Matere in Device. V pridigi, ko jo je imel nekđaj na Svečnico, govori in pravi: „Mora se preblažena Devica kakor véliki čudež svetá spoznati in častiti; zakaj med vsimi stvarjenimi rečmi je ni stvari najti, ktera bi se zamogla ž Njo primerjati. Ona sama premaga nebo in zemljo!“ V drugi pridigi božični dan pravi: „Marija ima za Bogom pred vsimi stvarmi prednost v imenitnosti in popolnamosti.“ Imenuje Jo živo stano-

vališe angelskega Kralja, živi in z umom obdarovani paradiž, Božji tempelj in vredno prebivališe Božje. Tudi v sv. mašo, kakor jo jutrovcji obhajajo, je ukazal pridjati nekatere hvalnice do Marije Device.

Tako so hvalile, blagrovale in poviševale zlate usta sv. Janeza preblaženo Devico; kako pač serčno Jo je njegovo serce ljubilo! Zanesljivo mu je bila pa tudi ljubeznjiva tolažnica v stiskah, kterih je imel zavolj Jezusovega Imena obilno terpeti. Sv. Janez je bil namreč patrijarh v Carjem gradu ali Konštantinopeljnu in je z veliko serčnostjo čednost raširjal in grehe zatiral. Ravno s tem si je pa bil tudi hudih sovražnikov nakopal. Med njimi je bila zlasti tudi cesarica Evdoksija, napuhnjena ženska, ki je iz lakomnosti vdove in sirote zatirala in nobene pravice ni spoštovala; nezmerno denarja pa je zapravljala z nečimernim lišpom, ki je bil ob tistem času v navadi. Pač je nesrečni lišp nesprevidnim ženskim dostikrat začetek naj grozovitnejših pregréh. Sv. Patrijarh je pogosto pa zastonj cesarico svaril v spoštljivih listih. Ko je neki dan zoper nališpanost pridigal, so cesarico šuntali, da je na njo méril. To je

prevzetnico tako razkačilo, da ni jenjala mehkega cesarja nadlegati, dokler ni sv. Janeza odstavil in v pregnanje obsodil. Ljudstvo, to slišati, vpije, se joka, žaluje, se na velike trume zbira, da bi svojega preljubega pastirja branilo; po njegovem odpeljanji pa cesarja naganja z veliko silo, da naj jim vikšega pastirja nazaj pokliče. Drugo noč k temu vstane tolik strašin potres, da se dél cesarjevega stanovanja podêre. Prestrašena v taki grozi Evdoksija k cesarju teče in ga prosi, da naj svetega patrijarha iz pregnanja nazaj pokliče. Cesar, sam prestrašen, privoli, in cesarica še tisto noč v spoštljivem pismu vikšega pastirja nazaj povabi. Ne dá se popisati veselje, s katerim je ljudstvo svojega očeta sprejemalo, ko se je bil v mesto vernil.

Toda zaterjeni grešnik, ki ga le sam strah gospodari in ne ljubezen, se silo težko resnično spreoberne, in napuhnež vse pred popustí kot svojo prevzetnost. Nališpana Evdoksija se kmal spet dá razdražiti zoper serčnega škofa. Daleč v mesto Kukus v Armenijo ga v pregnanstvo ženejo. Pa tudi tamkaj je sv. Janez silo goreče delal za kraljestvo Božje, celo du-

hovne je razpošiljal sv. vero med neverniki oznanovat. Razdraženost sovražnikov pa še ni nasitena; na naj zadnje pokrajine cesarstva ga hočejo med divje ljudstvo zagnati, da bi tamkaj konec storil. Tri mesce dolgo so tirali vojaki ubozega starčka med grozno divjačnostjo in neusmiljenjem na odločni kraj; in — res jim je poslednjič omagal in umerl. — 13. kim. 407 se mu vsemu zdelanemu ponoči razodene sv. marternik Bazilisk, pri kterega cerkvi je prenočeval, in mu reče: „Nič ne maraj, moj brat Janez, jutri bova skupaj.“ Hoče se, silno razveseljen zavolj tega razodenja, na smert pripravljati, in prosi vojake, da naj ga do petih zjutraj dalje ne silijo. Ali zastonj! Neusmiljeni ga na vse zgodaj dalje primorajo in ga še dve uri naprej ženejo. Toda dalj niso mogli z napol mertvim starčkom; nazaj ga vlečejo v cerkev sv. Baziliska. Berž ko dojdejo, že sv. škof čuti bližnjo smert. V belo obleko se obleče, kakor bi šel na svatovšino, prejme ss. zakramente, se zaznamnja s sv. križem in med svojim navadnim pregovorom: „Hvala Bogú za vse; Amen!“ dušo izdihne. K njegovemu pokopu se je zbrala velika mno-

žica devic, mnihov in družih pobožnih ljudi, kakor bi se bili dogovorili, in pokopali so ga slovesno v cerkvi sv. Baziliska. Čez 31 let so bile njegove svete košice v Konstantinopelj prenesene, zdaj pa so v cerkvi sv. Petra v Rimu.

(*Klečé.*) O Bog! daj tudi nam vse britkosti, obrekovanja in preganjanja serčno premagovati in enkrat na prošnjo Marije Device in njenega častivca, sv. Janeza Zloustousta, zveličano umreti.

Memorare. (Gl. str. 18.)

Cvetlica.

Danes si vzemite v spomin cvetlico, ki se ji pravi tropotec, in jo menda precej spoznate, ker se skoraj povsod dobí. Njeno perje hladí rane, kadar se kdo udari. Taki tropotec naj Vam bo misel na smert pri mnogih udarcih in ranah sedanjega življenja. Morate pa tudi tropotca iskati in devati na rane in udarce, ki ste jih prizadeli svojemu bližnjemu, da bo spomin na smert Vam hladil Vaše lastne rane in udarce. Torej:

1. Premislite nocoj, če ste že popravili vse, kar ste bližnjemu žalega storili.
  2. Molite trikrat češenamarijo za srečno zadnjo uro in milostno sodbo.
-

Sedemnajsti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Pojdi z menoj, o človek, v duhu visoko gori nad zemljo, ali če hočeš, tudi v nebesa; od ondod hočeva doli gledati, kaj ljudje na zemlji počnejo, kako se za sv. raj pripravljajo. Vse na zemlji mergolí, vse hodi sem ter tje, vse dela, se trudi in vpira. Tam vidiva nekoga, ki ves spehan dirja za meglico prazne častí ali pohvale; drugi ves svet preverne, da bi si pridobil več blaga v shrambo, denarja v skrinjo, denarnega papirja v pre-dale in pismovnice; tukaj drugi sedí in pije, pa le še pije in ves otrapán

ne vé več, kaj da govori; spet drugi se valjajo po blatu naj ostudniših poželenj od leta do leta; iz nekih hiš se sliši jok in zdihovanje, iz družih kletvinja in prepir, da bi se hitro ogenj utrinjal. Pri molitvah je malo zbranih, v cerkvah veliko razuzdanih otrók, malo pokornih in pobožnih, po pisarnicah malo vérnih, po učilnicah malo naukov iz ljubezni do Bogá, po rokodelnicah malo čistih serc, po hišah malo svetosti, pri delu in v družinah premalo sramožljivosti, po terjih in prodajavnicah veliko goljufige, v nočéh veliko tatvine, po samotah dosti roparstva, po sodnicah marsikaj podkupovavstva in krivice, pri bogatih neusmiljenje, pri posojevavcih odertija, rubežen, pri zadolženih nezvestoba in prekanljivost, pri ubožnih nezadovoljnost, godernjanje, nevošljivost, — pri bolnih nepotepžljivost in slepo obetanje pobolj-

šanja, pri ozdravljenih povračevanje v greh, pri spovednicah dosti laží in hinavšine, pri obhajilih veliko božjih ropov. Le malo število jih je, kateri pravih zakladov z resničnim srcem išejo. Naj veči del jih gre po široki poti, ki v pekel pelje, ali pa je na njo obernjenih. In v sredi tacega šuma, posvetnega gnanja in djanja jih neprenehoma pobira smertni angelj; vsaki ga čuti, da je blizo, vendar se le v zemljo obrača in se je derží z nekako silo, da ga ni odtergati. — Táko je njih zunanje življenje. Ako se pogleda pa v serca in duše naglo memo gredočih prebivavcev na ti zemeljski kroglini, je pušava in razdjanje še le strašnejši, ker veliko je zunaj svitelega kakor zlato, znotraj temnega kakor noč; zunaj čistega kakor sneg in lilije, znotraj kažnega in umazanega kakor nesnaga, zunaj poštenega kakor poštenost sama,

znotraj krivičnega kakor gola krivica. Torej vam povém, da se zmiraj manj čudim nad besedami večne resnice: „Veliko je poklicanih, malo izvoljenih.“

Prevdarite te resnice, preljubi, prejden se v razuzdanost podaste, — in če jih bote premišljevali, — se v razuzdanost podali ne bodete. Kaj si vender s tem pridobiš, ako svojim počutkom, svojemu hudemu nagnjenju strežeš, s tem pa si zapraviš svoj pokoj, svoj veseli obraz, svoje nedolžno serce, svoje zveličanje! Kdaj je še grešnik bil srečen, kdaj je še zapeljani človek od zapeljivcev samih čislan, kdaj oskrunjenka od skrunivcev hvaljena bila? Če pa hudobni človek tebe grešnega ne more ljubiti, koliko manj dobri kristjan, in kolikanj manj še le Bog — neskončna svetost sama? Nikar se torej ne čudi, ako te sv. Duh uči, da nečistniki,

prešestniki, tatovi, lakomniki in drugi enaki nimajo deleža v kraljestvu Božjem, da jih torej unemu nasprotno kraljestvo čaka, namreč, kraljestvo pogubljenja.

Skerbí nas, o pravični Sodnik! da morebiti tudi zmed nas marsikteri niso med malim številom izvoljenih. Delaj, o Gospod! z nami po svoji milosti in ne po našem zasluženju, in reši nas večne smerti. Marija, nikar nas ne zapusti!

✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠

iz verta Marijnih otrók.

Zveličani cesar Karol Véliki.

Karol, sin kralja francoskega Pipina, je bil božični dan (800), dasiravno ni préd ne vedil ne prosil, od papeža Leona III v cerkvi sv. Petra v Rimu za rimskega cesarja slovesno kronan. Bil je serčen in močen vladar; toda zlata cesarska krona

in junaške djanja niso bile tisto, kar ga je pred Bogom velikega čelalo, temuč njegova zmérnost, njegova ponižnost, njegov spokorni duh, njegova gorečnost za razširjanje in ohranjenje sv. vere, njegova čista in nesamopridna ljubezen in vdanost do sv. katoliške Cerkve, do njenega poglavarja in apostolskega sedeža. Bil je v resnici eden zmed najblagših vladarjev, ki so kdej kak prestol zasedali, in pravi zgled popolnoma cesarja, zvest sin sv. Cerkve. Papeževih dežel, ki so mu jih sovražniki že takrat hotli ugrabiti, kakor dandanašnji, zakaj roparji so zmiraj na svetu, — tih dežel cesar Karol ni le ohranil sveti Cerkvi, ampak jih je še zmnožil. Njegov namen, cilj in konec je bil: narode, ki mu jih je bila Božja previdnost zročila, v resnici obdelati in olikati ter jih srečne storiti. Imel je pa jasno spoznanje, kterege toliko državnikov pogreša, da prave olike brez keršanstva ni. Torej si je veliko prizadjal, tudi čez meje svojega cesarstva sv. vero razširjati. Napravljaj je nove škofije, samostane in neštivilne šole in učilnice, ter je v vsih rečéh delal v edinosti s katoliškimi škofi in pred vsim z rimskim pa-

pežem. Tudi dandanašnji je šol in učiliš zmiraj več, vender pa vere zmiraj manj, in skorej veči del — če je kdo več študiral, manj vere ima, ker je po šolah — kakor drugod — premalo cerkvenega duha, in ravno sedanji čas je hotel še tega, kolikor ga je, iz šol pregnati, ter šolo popolnoma od cerkve odločiti. Karol Véliki pa ne takó; on je šole in vse umetnosti s Cerkvijo v edinosti ohranil, zato ga pa tudi dandanašnji slabovérniki čertijo in ne govore lepo od njega, kakor tudi od katoliške Cerkve ne.

Kje pa je bil kdej dober katoličan, da bi Marije ne bil priserčno častil? Tudi cesar Karol Véliki te dolžnosti ni zamudil; posebno ljubezen in češenje je imel do Nje in zidal je Materi Gospodovi v čast več cerkev. Naj lepši spominek tega priserčnega češenja si je postavil v mestu Ahenu, kjer se je rad mudil, svoje poslednje leta skorej zmiraj prebival, in hotel tudi ondi pokopan biti. Ta spominek je stoljna cerkev Marije Device v Ahnu, za katero je dal od daleč voziti veliko marmornih in porfirnih stebrov visoke cene, vrata in obdurja iz bronu liti, streho s svincem kriti, svete

posode iz predrazih kovin narediti, in prelepe cerkvene obleke napraviti. Bila je prezala cerkev, kakoršne večerna zemlja poprej ni vidila. Leona III papeža je prosil, da so mu sami prišli iz Rima to novo cerkev v čast Božje Matere posvetit. To se je bilo zgodilo ss. treh Kraljev dan leta 804 vpričo veliko kraljev in gospostev.

V ti cerkvi je cesar Karol molil noč in dan. To cerkev je obogatoval z naj imenitnišimi darili, ki jih je prejemal, namreč, s predragimi svetinjami od Našega Gospoda Jezusa Kristusa, Njegove častitljive Matere in svetnikov. Naj imenitniši tih svetinj so: Dva kosa sv. križa Jezusovega, kos gobe, s katero so Zveličarju na križu piti ponudili; kos vezí, s kterimi je bil Jezus zvezan; in kos enega žebljev, s kterimi so ga bili na križ pribili; kosovi od ternjeve krone Kristusove, od tersta in napisa na križu; potni pert Kristusov, platno za obledje in plenice. v kterih je ob svojem rojstvu v jaslicah ležal.

(*Klečé.*) Tudi mi, o Bog! želimo zveličavno moč in gorečnost, da bi zamogli zglede velikih mož posnemati, vselej biti Tvoji zvesti služabniki, verni častivci Tvoje

Matere Marije in pokorni otroci sv. Cerkve. Dodeli nam na prošnjo preblazene Marije Device in vsih svetnikov k temu svojo obilno milost!

Memorare. (Gl. stran 18.)

Cvetlica.

Po planinah in gorah raste strupena cvetlica, ki ji pravimo lesjak. Na to zeliše danes svoje misli obrnite. V zdravilstvu ga z imenom akonit vse skozi poznajo in je posebno dober pomoček v mnogih boleznih, zlasti tudi zoper vnetja in prisade. Ta lesjak naj Vam pomeni: misel na pekel, ki je naj boljše zdravilo zoper vnetja hudih nagnjenj. Kadar koli se tedaj hude nagnjenja glasé, daj jim poduhati lesjaka, to je, spomni se na pekel, in kmal bo bolje. — Akonit je tudi dober zoper nekatere duhovne bolezni, postavim zoper velik nepokoj, kakor zdravniki pravijo. Enak nepokoj pa izhaja dostikrat iz hude vestí zavolj grehov; v tacih primerljajih ti zamore le duhovni akonit pomagati, namreč: misel

na pekel, ktera te bo k pokori prignala. Znano pa je, da pokora dá tako sladek in hladen pokoj, kakoršnega svet nikoli ne more dati. Naj Vam danes dám to-le posebno nalogo v zveličanje vaših duš:

1. Kdor upa, da je v gnadi Božji, naj moli očenaš in češenamarijo za tiste, ki niso velikonočne spovedi opravili, ali pa so jo nevedno opravili.
2. Kdor se pa čuti, da je v smertnem grehu, naj pridno vést izpraša in naj gotovo ta teden, in če je mogoče, še nocoj k spovedi gre.

Osemnajsti dan.

Cvetlica iz verva večnosti.

Pomisli to-le, verni kristjan! Ako bi Bog pripustil, da bi prišel kak samomorivec pogubljen iz žalostnega kraljestva večne teme še enkrat na dan in bi se ti pred očmi prikazal v tistem stanu, kakor je zdaj njegova duša, ali kakor bo s telesom vred

po sodnjem dnevu, obdan od hudobnih duhov, vklenjen in zvezan, z bledim obrazom, s červivim in sneednim životom, z neprenesljivim smradom, umazan, nagnjusen, zunaj in znotraj ves razbeljen, terpeč, cvilijoč in kričeč: kakošna groza bi tvojo dušo pretresala, kak strah bi te spreletoval, kake sklepe za boljše življenje bi delal! Ako ti ga pa tudi Bog ne pošlje, si ga sam pred oči postavi ter ga vprašaj: O nesrečni! povej mi, kakošne muke, kake britkosti in bolečine moraš ti terpeti? Koliko lét si že v tem strašnem kraljestvu zaverženih? Koliko stoletij boš še mogel z drugimi zaverženimi v tem ognju prebiti?

Odgovoril ti bo: Naše terpljenje je grozovitno, je neprenehljivo, nikoli ne bo jenjalo, je večno. Naj manjši naših bolečin preseže vse terpljenje, ki ga Božja pravica vam nakloni ali

človeška krivica napravlja. Kolikor silo hudo, neprenašljivo je to terpljenje, bi nam bilo prenašljivo, ako bi imelo le nekoliko prilajška, ali pokoja, ali ko bi nam bilo upati, da ga bo enkrat konec.

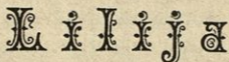
O keršanski poslušavec! pri usmiljenji Jezusovem, ki je zate umerl, te večne nesreče odrešiti, pri ljubezni, ki jo imaš do samega sebe, ti rečem: misli na to, kar te na poslednje čaka, in vprašaj svoje telo in vse svoje počutke in moči: „Kdo zmed vas zamore prebivati pri žarečem ognji? Kdo zmed vas hoče stanovati pri večni žerjavici? (Iz. 33, 14.)

Poslednje stoletje je neki mož posebne čednosti spreobernil nečimerno, poželjivo ženo s tem, da ji je pogosto ponavljal besedi: Pekel! zmiraj! pekel! zmiraj!

O človeški otroci! pekel! zmiraj! nebesa! zmiraj! zapišite si v serce

te besede. „Kdor se pri tacih strelah ne zbudí, on ne spí, je mertev“, pravi sv. Avguštin.

Pred Tvojim obličjem, o usmiljeni Jezus! Ti obljubimo in zaterdimo, da hočemo za svoje grehe zadostovati in po Tvojih svetih zapovedih živeti: reši, obvaruj nas večnega ognja! Marija! sprejmi nas v svojo brambo in vari nas!

iz verta Marijnih otrók.

Svetinje Marije Device v Ahen-u na Nemškem.

Med drugimi svetinjami je bogoljubni cesar Karol Véliki tudi mnogotere spominke od preblažene Matere Marije Device pridobil in daroval stoljni cerkvi v Ahen-u na Nemškem. Taki spominek je: obleka Matere Božje, iz volne tkana, ki se je do današnjega dné ohranila, in se vsakih sedem let z družimi svetinjami ljudstvu kaže.

Druga imenitnost je pas Marije Device, iz lanenine tkan, na obeh koncéh rudečkaste barve, shranjen v monštranci, 2 čevlja visoki. Dva imenitna, pobožna moža sta ga bila prinesla z Marijnim oblačilom vred iz svete zemlje v Carjigrad. To je bilo ob času cesarja Arkadija, v petem stoletji. Sv. Pulherija, hči cesarja Arkadija, je dala zalo cerkev zidati in posodo s svetim pasom v nji hraniti. L. 410 pod cesarjem Leonom so sveto posodo odperli in sveti pas položili na cesarico Zoe, ki je bila od hudobnega duha nadlegana, potem pa pri ti priči rešena. Našli so pas še prav lep in cel, kakor bi bil ravno tistikrat natančan; svitloba je šla od njega; tudi je visel na njem zlat pečat in pergamentno pismo z letnico in dnevom, kdaj je bil prenesen.

Lasje presvete Marije Device. — L. 1000 po Kristusovem rojstvu je bil dal cesar Oton III grob zveličanega cesarja Karla Vélikega odpreti. Ko so zid k grobu v cerkvi prebili, niso našli trupla ležati, kakor druge, ampak kakor živega, sedečega na tronu, z zlato krono na glavi, s kraljevo palico v eni, z evangeljskimi

bukvami v drugi roci. Na vratu so mu viséle na motozih tri drage púšice s svetinjami, ki jih je v življenji večkrat pri sebi nosil. Te svetinje so bile: Kosec od sv. križa, nekaj lás nebeške Kraljice, in majhna podoba naše presvete Marije Device, malano od sv. evangelista Luka. (Svetinje lás Marije Device so bile v okrogli, zlati, z drazimi kamni ozališani posodici, in mesto Ahen jih je bilo z Marijno podobo vred darovalo cesarici Jozefini, ženi prvega Napoleona.) Te svetinje z unimi večimi od Kristusa Gospoda vred, in mnoge od svetnikov, je ljudstvo zmiraj od smerti Karola Vélikega v naj veči časti imelo. Že ob času tega cesarja so romarji od blizo in iz daljave popotvali k cerkvi Marije Device v Ahen. Te božje pota so bile vsakih sedem let kakor véliko romanje za ves nemški národ. Vse ceste in pota so bile polne bogoljubnih romarjev, kadar je tisti čas prišel. Pa ne le samo iz Nemškega, ampak tudi iz Češkega, Ogerskega in Slavonskega in od družih daljnih krajev je ljudstvo prihajalo; sv. Brigita je bila prišla v spremljavstvu nekterih duhovnov in več romarjev celo iz Švedskega sveti-

njam Našega Gospoda in Njegove svete Matere češenje skazat. Od kakih deset let sem so te romanja v toliki obilnosti jenjale, vender se katoliške ljudstva ob Rajni še zmiraj deržé navád svojih sprednikov ter med glasno molitvijo in petjem skoz mesta in vasí proti Ahnu popotvajo, kjer se te svetinje hranijo in romarjem skazujejo.

Ko sem vam danes od svetinj govoril in pravil, moram potuhnjenost in hudobijo ali pa nevednost mnogih krivovercev in družih sovražnikov sv. Cerkve v misel vzeti. Taki se večkrat čez katoličane jezé, farižejsko se nad nami spotikujejo, vpijejo in gerdo nas obrekujejo, ker svetinje, ostanke od svetnikov in druge svete reči spoštujemo, hranimo, zbiramo, in jim češenje skazujemo. Še celo lažejo, da Marijo, svetnike ali svetinje mólimo, ko jih le častimo.

Kako nezmérno in neslano češenje imajo pa ti hinavci samí, ne do ostankov od svetnikov, ampak do tacihi ljudi, ki so dostikrat veliki grešniki, hudovoljniki, ali tudi hinavci. Zakaj njih ostanke tako čislajo in časté? Zato, ker so v kaki posvetni učenosti sloveli, veliko pisali — vmés tudi umazanega in pohujšljivega;

gladke pesmi kovali — med njimi tudi dušomorivne in kužljive; natorstvo učeno razlagali — velikrat lažnjivo in celo Božjemu razodenju nasproti; silovito modrovali in z modrovanjem zavergli, kar nas je Božja nezmotljiva modrost učila. Za take zasluge jih zaničevavci svetnikov in svetinj nad zvezde in solnce povzdigujejo, se za njih ostanke tergajo, jih silo drago plačujejo, časté in spoštujejo, da bi mogel pametnega človeka sméh lomiti. Malo lasčkov, kak perstan, pero, kosček obleke, kake čerke od njih roke — o kako imenitne, kako častitljive so jim té reči! Stoletnice tacih móž krivovérci celo večkrat z zvonjenjem in družimi cerkvenimi šegami obhajajo.

Pa kdo jim bo kalíl njih smešno veselje? Naj jim bo! Samo, da bi nas zmirrom pustili, ki vse bolj žlahtno češenje skazujemo takim ranjcim ljudem in njih rečém, ki ga v resnici zaslužijo. — Naj hujši je, da ti hudovoljni ali pa nevedni ljudje tudi veliko katoličanov, dostikrat poštenih, s svojim obrekovanjem v zmoto spravijo. Veliko radi govoré od tega, da se svete reči drago plačujejo in kdo vé,

kaj še vse. Pošteni možje, ki so bili sami v Rimu, vedó, da se za svetinje nič ne plačuje. Da se pa za pripravo, za posódo, za pošiljanje spodobna taksa ali plačilo odrajta, kdo je tako neveden, da bi se temu čudil; sej se še majhno pisemce na pošto zastonj ne vzame. Kar češenje svetnikov tiče, vse njih češenje na Bogá gré, ki je svetnike povzdignil in po njih truplih in družih ostankih velikrat čudeže delal; tedaj jih Bog sam častí, zakaj bi jih pa kristjan ne? Vsaka cerkvena molitev, ktera je za svetnike, je na Boga samega obernjena, ki je svetnike poveličal, ali zavolj svetnikov tudi njih svete ostanke ali svetinje počastil in povzdignil, in pristavljena je prošnja, da bi nam Bog po zasluženji in prošnjah svetnikov svoje milosti delíl itd. Mašne bukve so tega priča. — Marsikdo je v zmoti v tem, kaj se pravi moliti, in kaj častiti. Vsaki človek naj tedaj vé, da molimo le samega Boga, častimo pa Marijo, angele, svetnike in njih svetinje. To je nauk sv. katoliške Cerkve, ki bi ga sami krivoverci ne mogli grajati, ako bi ga razumeli.

(*Kleče.*) Bodi terej češen, móljen in visoko hvaljen trojedini Bog v svojih svetnikih, nam pa vselej milostljiv na njih prošnje in zasluženje. Marija! sprosi nam živo vero, terdno upanje in gorečo ljubezen.

Memorare. (Gl. str. 18.)

Cvetlica.

Sprejmite danes cvetlico, ki se ji plavica pravi. Plavice so cvetlice nadležnice po njivah, ki žito spodjedajo in spodrivajo in mu veliko škodujejo. Torej so plavice prava podoba krivovercev in mnogih vraž, ki čisto pšenico katoliškega nauka spodkopujejo. Plevél se z njive trebi in ruje, tako se mora tudi kriva vera in vražarija trebiti iz čistega Jezusovega nauka. Otroci pa večkrat pšenico samo potaptajo, ko po plavicah segajo. Taki taptachi so tisti, ki Božjo besedo kazé in od svetih rečí zaničljivo govoré, šege sovražnikov naše vere pa širokoustno hvalijo. Pravijo, da so plavice po vsem svetu razširjene; tudi sovražniki resnice so povsod

potaknjeni, katerih se mora človek varovati: ni vse zlato, kar se sveti, in ne vse žamet, kar je lepo plavo, kakor plavice. Sprejmite k poterjenju v čistem nauku to-le nalogo:

1. Od svetih reči vselej spoštljivo govorite; varujte se vráž in lažnjivih naukov.
2. Molite očenaš, češenamarijo in apostoljsko vero za spreobrnjenje krivovercev.

Devetnajsti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Nektere peresca s cvetlice večnosti smo že premišljevali; Bog daj, da bi nam to premišljevanje bilo v zveličanje teknilo! Ozrúmo se pa še na nektore korenine, ki jih ta cvetlica v tla poganja, namreč v tla človeškega telesa. Take korenine naj vam bodo mnogotere zatajevanja in ojestrosti do samih sebe, kakor vidimo pri svetnikih.

Pred vsim drugim moraš prepričan biti in dobro vediti, da z nebes ne moreš nobene večje milosti ter gnade doseči, kakor je gnada, se od svojih grehov spreoberniti in pravspokoriti. Kakor je pa milost spreobernjenja včasih večja, postavim pri sv. Pavlu, pri sv. Avguštinu, in včasih manjši, kakor pri vsakdanjih spreobernjenjih; tako je tudi sad in nasledek v duši zdaj večji, zdaj nižji vrednosti. Ta gnada spokorjenja zbujuje v duši sklep, da bo móglo telo začeti grenko plačevati veselje, kterega je čutilo, ko je Boga žalilo.

Osramotena in v grehu poterta duša se vname zoper telo in mu začne očitati: „Zdaj spoznam, da si ti telo res moj sovražnik! Tebe upokojiti, sem stvarém ljubezen dajala, ki sem jo bila dolžna svojemu Stvarniku in pravemu ženinu: to je bila tatvina, to je bil rop, je bilo pre-

šestvo. Ti meso, si me zapeljalo!“ Nato se vžge v duši tako silna jeza zoper njeno lastno telo, da jih ni britkost in muk, ktere bi se ji zanj prehude zdele. Svojega Ženina je bila duša zapustila, da bi telesu, blatu stregla: o prehuda reč! Duši se oči odpirajo, kaj da je storila: zdaj, zdaj — se bo maševanje začelo! Gorečnost v pokorjenji je pri marsikterih spokornikih v začetku tolika, da kar ne denejo tepéžnice iz roke, da kar ne slečejo pokorilnega oblačila, kar ne ustavijo posta.

Taka spokornost je navdihala sv. Jopa, ki je klical: „Grešíl sem; kaj čem storiti za Te, o Gospod, ki si mi življenje ohranil?“ Sv. Avguštin, sam velik spokornik, te besede pač dobro razume in jih razlaga, rekoč: „O moj Bog! spoznam svoj greh, v taki nepokoj me je pogrezníl, da se mi nobeno strahovanje k nje-

govi spravi ne zdí preveliko. Govôri, Gospod! stori z menoj, kakor je Tvoja volja; lej! k vsenu sem pripravljen, kar koli hočeš z menoj storiti. Nimam Ti kaj ponuditi, razun — serce, ki je pripravljeno vse spolniti, kar mi boš zapovedal. Naj me žareči plameni končajo, naj se moje telo na kose razterga, ali naj moram druge peklenja terpeti, ako je Tvoja volja: pripravljen sem vse prenašati. Tebi se darujem, na rokah in nogah zvezan, od Tebe na tla veržen; ne bežím, ne prosim, da bi Ti ne bil moj sodnik; ne kličem po Tvoji sodbi v družega sodnika, ne izgovarjam se, in ne prosim, da bi mi kazni zmanjšal. Sodi me, moj Bog, po svoji volji; Ti bodi meč, in jest klavni dar; preseka, kjer in kakor prav spoznaš, samo da mi grehe odpustiš, ki sem jih storil.“

O Sin Božji! napolni tudi nas

grešnike z enakimi občutki, kolikor in kakor je Tvoja sveta volja: „verum tamen memento debilitatis nostrae“ — spomni pa se zraven tega naše slabosti. Marija! prosi za nas!

Marija

iz verta Marijnih otrók.

Ave Marija.

Od kod je Ave Marija — Češena Marija; — Odgovor: Iz nebés. To ljubeznjivo molitvico polno milosti in tolažila, ki se kakor prijeten duh kadila dan na dan iz milijonov ust proti nebesom vzdiguje — angel Gabriel jo je z nebés prinesel na zemljo. V sveti hiši v Nazaretu, ki je zdaj v Loreti na Laškem, tamkej jo je ta nebeški poslanec v prvo izrekel in sveti aposteljni so jo póznim narodom zročili. Vikši angel Gabriel, moč Božja, je neomađežano Devico pozdravil z besedami: „Češena si, Marija! milosti polna, Gospod je s Teboj, žegnana si med ženami.“ In ko

Marija iz angelovih ust zvé, da bo Mati Najvikšega in ko v to dovoli in je od sv. Duha spočela Najsvetejšega, hití čez góro k svoji teti, preljubi Elizabeti. In glej! komej da jo Marija pozdravi, je bila Elizabeta od sv. Duha napolnjena in kliče z velikim glasom: „Žegnana si med ženami in žegnan je sad Tvojega telesa.“ Tudi te besede so z nebes, sv. Duh, Bog z Očetom in Sinom, jih je sv. Elizabeti navdal. Besede JEZUS, ki jo še pristavljamo, Elizabeta ni izrekla, ker še le po rojstvu Zveličarjevem je imel svet to naj svetejše ime slišati, pred katerim se morajo vse kolena priklanjati v nebesih, na zemlji in pod zemljo. Sv. Cerkev je pristavila to presveto Ime in naslednje besede: „Sveta Marija! Mati Božja! prosi za nas grešnike, zdaj in ob naši smertni uri.“ Pobožni zgodovinarji so ene misli, da na cerkvenem zboru v Efezu, v katerem je bil sv. Ciril Aleksandrijski predsednik, se je bil ta pristavek pritaknil. Po tem takem so tudi te besede iz nebes, ker sklepi cerkvenih zborov so besede sv. Duha. Sta pa prva dela te molitvice že v liturgii ali mašnih bukvah sv. aposteljna Jakopa. Tudi sv. Atanazij

je že molil celo češenamarijo. In v maši sv. Janeza Zlatousta so ravno tako njene besede. V naj starših časih tedaj že so Marijo častili in se ji v prošnje priporočali s to molitvico, ki se ji pravi „Češenamarija.“

Iz tega je očitno, kako imenitna je češenamarija. Zdaj pa je prašanje, če je kateri med vami, ki se ne odkrije in ne moli, ko ga zvon ali pa zjutraj prebudenje iz spanja povabi, da naj se hvaležno spomni včlovečenja Sinú Božjega in naj počastí Marijo, Njegovo preblaženo Mater? Kaj ne, ti ošabnež! zadnjo uro bi rad, da bi ti Marija v pomoč pristopila; zdaj pa se nočeš na Njo ozreti! Bog daj, da bi se to-le nad tabo ne spolnilo: Kdor bo Marijo pred ljudmi zatajil, ga tudi Ona ne bo spoznala pred svojim Sinom na smertni postelji. Spreoberni se, nehvaležni kristjan, spreoberni se!

Zveličana Ascelina je v čast Mariji Devici molila vsak dan tristokrat češenamarijo, ob sabotah, o praznikih Marijnih pa še po večkrat. Zavolj tega se je pa prepričala, da ji je bila ta molitev vselej varna in zanesljiva pomoč v sili in potrebi.

Sv. Katarina Sienska je vselej molila angelovo češenje, kadar je vidila kako Marijno podobo, ali če je kako delo pričela, in pri družih priložnostih. Rajmund, popisovavec njenega življenja, pravi, da si je s tem sprosila in pridobila milost stanovitne, nebeške čistosti. — Sv. Alfons Ligvorjan in sv. Karol Boromej sta to molitev vselej klečé opravljala. (In vita.)

Da molčím od družega, naj samo še v misel vzamem angelovo češenje, ker je v ti molitvici živo opominovanje k trem čednostim: k čistosti, ponižnosti in ljubezni preblazene Marije Device, ki jih posnemajmo. Zakaj ko moliš: „Angelj Gabriel je Devici Mariji oznanil in je spočela od sv. Duha,“ se ti sveti iz obnašanja Marije Device do angela naj višji ljubezen do čistosti. Kadar moliš: „Glej, dekla sem Gospodova, zgôdi se mi po tvoji besedi,“ vidiš naj globokejši ponižnost svete Device. In ko rečeš: „In Beseda je meso postala in je med nami prebivala,“ spoznaš neskončno ljubezen Jezusa Kristusa in neizrečeno ljubezen Njegove visokomilostne Matere. Nikar tedaj ne pozabi, da te angelovo češenje uči tri vélike čednosti: či-

stost, ponižnost, ljubezen — tri cvetlice, brez katerih ne moreš Bogú dopasti, in si jih torej globoko v serce vsadi!

(*Kleče.*) O Jezus! pripravi nam za nje dobro zemljo v vertu naših serc. Marija liliija! češena nam bodi in prosi za nas grešne Evine otroke!

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Na vertih in v posodah se prav pogosto vidi cvetlica, ki vse, kar je na nji, silo lepo in prijetno diši, bodisi steblo, perje ali cvetje. Majerón se ji pravi. Te imenitne cvetlice nikar nikoli iz spomina ne pustíte; ona Vam bodi podoba človeka zatajenega, ki svoje dušne in telesne moči v svetem strahu ima. Takí človek je prava cvetlica iz rajskega verta, on je lepo dišeč majeron; iz vsih njegovih moči presladko dišilo naj lepših čednost duhtí. Majeron nima kaj posebnega cvetja, pa ga vse rado ima. O prelepi majeron, človek v čednostih! Ti nimaš zlatih perstanov na roki, ne šopira na telesu, ne

zavihanih lás; se ne kretaš in ne koračiš ošabno in nečimerno: pa te vender vse rado ima, zakaj ti lepo dišiš s poterpežljivostjo, če tudi blata zaničevanja nate mečejo, ali te preganjajo. — Majeron je prav dobra začimba in jedí prijetne dela: majeron — zatajeni človek — je drugim v velik prid, ker sam seboj ima malo opraviti. Ostanite do jutri pri ti cvetlici in

1. sprašajte si zvečer vest, v katerih rečéh Vam manjka majeronovega duha, to je, dolžnega zatajevanja, in storíte potreben sklep.
2. Molite enkrat češenamarijo zase, da bi pridobili majeronov duh s potrebnim zatajevanjem, in pa za tiste v vicah, ki so se v življenji za to čednost premalo trudili.

Dvajseti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Človek, kateri je mnogoterim in mnogo dolžan, enemu več, drugemu manj, — taki človek pri plačevanji dosti britkosti ima: kolikor je dolgov,

toliko skerbí, ker vsaki mora plačan biti. Tako je tudi pri tebi, spokornik! Neki svet učenik pravi: „Ker za pokoro in poboljšanje mora vsaki greh kaznovan biti, kakor se samo po sebi razume, torej je spodobno, da si tisti, ki so se prederznili veliko grešiti, tudi veliko strahovanj nakladajo. Ker se je poslednjič človek z grehom naj vikši Dobroti odrekel, da se je po nespameti stvari vdal, — kar je djanje, ki veliko zaničevanje vsigamogočnega Boga v sebi obseže: torej je po pravici, da se za pokoro zavolj tolikega razžaljenja Božjega iz lastne volje ponižuje — tudi v prah zemlje.“

David kralj se je zavolj hudega razžaljenja Božjega v nezmerni žalosti silno poniževal pred Bogom. To pričajo njegove besede: „Žalosten in ponižan sem čez vso méro; in moje serce zdihuje in vpije. Gospod! Ti

vidiš, kam teži moje hrepenenje, in zdihtovanje moje duše Ti ni skrito. Moje serce se trese od osramotenja in nepokoja; moje moči so me zapustile; celo moje oči so svitlobo in luč zgubile.“

Ni ga človeka, da bi mogel ošteti ojštrosti in zatajevanja, ktere so si svetniki nakladali, da bi Boga ne žalili, ali pa za storjene grehe Božji pravici zadostovali. — Povzdigni svoje okó na trideset čevljev visok steber; vidil boš čudo keršanske pokorivnosti, Simona Stilita ali Stebrostalca, kateri je v posnemanje Jezusa Kristusa osem in dvajset postov brez kakega živeža dopolnil. Edína bramba zoper zimski mraz in solnčno vročino mu je bila njegova stanovitnost. Priprosta volnenína mu je bila obleka; njegova postelja je bil stebrov verh; vsaki dan se je do kervavega bičal.

Premišljuj, o človek! svetega

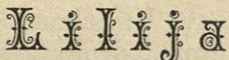
pušavnika Antona, ki je dvajset let v nekem berlogu ali duplini tičal; živel je edíno in samo ob kruhu in vodi, spal je na kamnu, se oblačil v živalske kože in iskal je vsakterih priložnost, svoje meso mertviti.

Ozrì se na sv. Benedikta, sv. Frančiška, sv. Vilhelma; eden se je vergel v ternje, drugi v kup snega, tretji celo na žerjavico. Čímu? Da so premagali nečiste skušnjave, ki so jih napadale.

Poglej tudi na sv. Alojzija; bil je na visokih dvorih z vsim obdan, kar počutke draži. On pa se je pre-pasoval z bodečimi pasovi, da je meso duhu podvergel in dušo vse nesnage obvaroval.

Spoznamo, o pravični Bog! da so taki Tvoji služabniki prave cvetlice iz verta večnega življenja. Zrasli so jim naj lepši venci zmage, palmove vejce so jim pognale iz ternja

in bodičevja, ktereга so na svoje umerljivo telo sejali. Pelji tudi nas, o Jezus! v to šolo; zakaj le kratko časa nam je še na svetu živeti. Prosi za nas, o Marija! da ob dnevú natančne sodbe večni smerti odidemo.

iz verta Marijnih otrók.

Marija Devica čolnarska v Kiodžji
(Chioggia) na Lombarškem. *)

Več laških milj od Benedk ob morji je tergovsko mesto Kiodžja (Chioggia). Na višavi ob tem mestu stoji ljubeznjiva cerkev Marije Device. S tega kraja se vidi prelepo in silo prijazno tje po morji, in čolnarji ter mornarji prav radi prihajajo na višavo, pred altarjem Matere Božje za srečno pot po morji prosit, ali se zahvalit za srečen prihod. — Od začetka te božje poti se pripoveduje to-le: Nekdaj v god

*) Ott Mar.

sv. Janeza Kerstnika je bila strašna toča pobila polja, verte in vinograde krog Kiodžje. Neki pristavar gre ogledovat, kako škodo mu je toča naredila. In razodene se mu pri ti priložnosti ob morji Marija, ki mu reče: „Ako mestničani ne bodo jenjali s svojimi pregrehami, krivimi prisegami, preklinovanjem ali bogokletstvom, oskrunovanjem nedelj, vsigamogočnega Boga žaliti, bodo prišle še hujši šibe.“

Blizo tistega kraja, ki pravi branje, da je bil tudi s čudeži poveličan, je vstala imenovana cerkvica in božja pot, ki je še vselej pobožno obiskovana in se imenuje „Naša Ljuba Gospá Čolniška.“

V zveličavni strah naj smem tudi jest vam zaterditi ravno poprej imenovane besede: „Ako mestničani (in nemestničani) ne bodo jenjali, s pregrehami, s krivimi prisegami, s preklinovanjem, z oskrunovanjem nedelj Vsegamogočnega žaliti, bodo še hujši šibe prišle.“ — Vojskina trobenta je že bučala — dragina se je čutila; — reveži, lačni in stergani, domači in od več straní, bi djal, eden drugemu vrata podajajo: ali priti utegnejo še vse hujši šibe, ako nočete jenjati nedelj in praznikov

oskrunovati, krivično se sovražiti, pravdati in prepírati, pijančevati, nečistovati in gerdo govoriti in preklinjati!

Dostikrat — tudi že v Šmarnicah, ste že slišali tehtne nauke in svarila zoper kletvinjo. Koliko je pa pomagalo? Neka nezmožnost, piškavost, zanikarnost gospoduje, ki čisto nič sama sebe ne zna gospodariti. Nič ni močí, nič serčnosti, nič premagovanja! Kdor je jezen, razdražen, stogotèn: pa preklinja. „Kadar me kej zjezí, takrat kolnem; drugač ne.“ O nespameten ta navadni izgovor! ravno takrat ne sméš kleti, še govoriti ne, ampak molči, da te jeza mine!

Preklinovanje človeka storí divjaka, mu požrè žegen Božji, njegovim otrokom hiše podira in beraško palico jim v roko daje. — Preklinovavec hudo gleda kakor gad ali pa prešérno in prederzno kakor ris; njegov obraz nima rože sramožljivosti; njegove noge se dervasto in robato krétajo, roke prevzetno in nevkretno mahedrajo, serce je terdo kakor kamen in v hudem vse zagrizeno. Zato pa tudi kletvinja vsi deželi poštenje jemlje, v kateri ljudje kolnejo. Popotnik iz tujih krajev, če tudi le

enega rogovileža in divjaškega preklinjavca naletí, njegovo divjanje dostikrat trosi po vsem svetu in taka ostudnost se vsemu narodu prilastuje. Kaj pa še le, če se to pogosto godí!

Preklinjavec je neusmiljen človek, nič ga ne bolí serce, če druge pohujša.

Ako le en človek v hiši kolne, on ogerdi in oskruni vso hišo in ljudi v nji. Preklinjavka hiša je peklenska kovačnica!

Pijanski in velikrat prešestni vozniki napolnujejo in oskrunujejo vse pota s kletvinjo. Vaša živina in pota vas bodo tožile sodnji dan!

Pa ni dosti domače nesnage, nesramneži dostikrat še veliko gerši hrovaške, madžarske kletvinje in psovke pobirajo, ki so gerde in strahovite, da bi se mogli čednemu človeku lasjé ježíti, ko mu na uho pridejo, ako bi njih pomen razumel. Pijanec se spreoberne, kadar se v jamo zverne; preklinjavec pa kletvinje zapustí, kadar poslednjič zagerčí, — še na smertni postelji ne bo maral, da bo klel! Torej pač lahko zapopademo besede sv. Pavla, da preklinjavci ne bodo posedli Božjega kraljestva.

Upam, da ste še zmožni za dober svèt in modre nauke, — saj vi, ki hodite k Šmarnicam. Vse torej danes povabim k silo potrebnemu delu, in vas lepo prosim, sprejmite ga za vse življenje nase, namreč: Preklinovanje in kletvinjo zatirati. Postavimo to le: Ko bi bilo med pričujočimi le 50 preklinjavcev, in bi se danes spreobrnili. Ko bi vsaki tih na leto pèt ljudi pohujšal s kletvinjo, bi jih bilo v enem letu 250, v desetih letih 2.500 preklinjavcev več; in ko bi vsak unih od tih pohujšanih le 10 družih pohujšal, bi to zneslo v 10 letih že veliko čez 20.000. Lejte, koliko preklinjavcev manj zamore v kratkem naš kraj imeti, ako se vsi pričujoči spreobrneta in začnete v ti meri kletvinjo zatirati, kakor bi jo drugač razširjali, ako je ne zapustite.

Poslušajte tedaj: kletvinja je prepovedana. — Otroci, da veste! kleti več ne smete! — Mladenči, da veste! Od nocoj kleti ali preklinjati Bog obvari! — Možje in starčki! zapíšite si v serce: Kleti ne smete; ste že brez tega čez mero veliko hudega s kletvinjo storili! — Žene, dekleta, vdove: nobena naj ne zakolne več!

Postavim Vam dve priči: vsakemu njegovega angela varha in vašega farnega patrona. Pri sodbi bo odgovarjal, kdor si ne bo k sercu vzel in poslušal, zakaj kletvinje terpeti ne smemo, ker je Bog ne terpi, in nam je torej kratko, terdo, oestro, in za vselej prepovedana — bodi si skrivno ali očitno, doma ali na ptujem, v hiši ali na polji.

(*Klečé.*) O Jezus! pred Teboj se obtožimo in skesámo za vse, kar smo s svojim jezikom zoper Tvoje presveto Ime, ali s svojimi rokami zoper Tvoje praznike grešili, in Te prosimo, odprì nam pot k popoljšanju, kterega Ti s celim srcem obljubimo in zaterdimo. Marija! pristopi svojim nezvestim in slabim otrokom na pomoč.

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Danes Vam dam namesto cvetlice dvoje drevo, na zbiranje, kterega si bo kdo zbral. Enemu se pravi Judeževo drevo, enemu pa Marijno drevo. Judeževo drevo je odmenjeno preklinjavcem, Marijno

drevo pa tistim, kateri ne kolnejo, in tistim, kateri bodo odsihmal kletvinjo zapustili. Judeževo drevo na Jutrovem divje raste: tudi preklinjavci so divjaški ljudje, ki se jim bolj prileže pustota in samota, kakor pa prebivanje med olikanimi ljudmi. Les Judeževega drevesa ima černe in zelene žilice. Ali veste, čigava je črna in zelena barva? Peklenškova, kateremu je preklinjavec podoben; on je na svoji duši ves črn greha in ves zelen gerde jeze in togote. To drevo naj vzamejo seboj domú preklinjavci; spomnijo pa naj se na konec Judeža Iškarjota.

Marijno drevo je eno samo na svetu, namreč blizo Kaire v Egiptu; silo staro drevo, ki pravi izročilo, da je sveta Družina o Jezusovem begu v Egipt pod njim počivala. Tudi pohlevni človek, ki ne kolne, ima hladen počitek podosenčjem sv. Družine, Jezusa, Marije in sv. Jožefa. To drevo celo Turki spoštujejo in ga varujejo oskrunovanja. Tudi pohlevni človek, ki se ne dá k kletvinji razdražiti, je čislan od samih neznabogov in sovražnikov naše vere. Pérje tega drevesa se deleč po svetu v spomin pošilja in raznaša, celo v Ljubljani ni brez

njega: človeka, kateri ne kolne, je pa Jezus sam, ko je bil na zemlji, z neke gore po vsem svetu zveličanega razglasil, kličejoč: „Blagor krotkim; zemljo bodo posedli!“ — Pod Marijnim drevesom, kar je posebno čudno, je edini studenec na vsem Egiptovskem, iz kterega so zanesljivo Jezus, Marija in Jožef o svojem begu pili; — kdo vé, če ravno takrat ni pervikrat privrel iz zemlje? — pohlevni in čisti častivec sv. Družine pa bo píl iz studenca večnega življenja. To drevo naj bo odsihmal Vaše, ako niste preklinjavci, ali saj obljubite, se spokoriti in ne več kleti.

Naloga:

1. Ako Vam kaka kletvinja še kterikrat uide, pokličite vselej Jezusa, Marijo in sv. Jožefa v pomoč, da se odvadite.
  2. Molite očenaš in češenamarijo zase in za tiste v vicah, ki se na tem svetu niso zadosti očistili za greh, ki so delali s kletvinjo.
-

En in dvajseti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Premišljevali smo nektere korenice s cvetlice večnosti, to je, djanja keršanskega zatajevanja. Prevdarite k temu, kar pripoveduje sv. evangelij od zderžnosti, ojistrega oblačíla, samotnosti sv. Janeza Kerstnika. Sv. Krizostom pravi: „On je premagal vse, kar natora potrebuje in tirja, in njegovo življenje je bilo prečudno; vse njegovo življenje je bilo hvalno petje in molitev. On ni imel družine z ljudmí; kratkočasil se je le s samim Bogom. Ni pil ne mleka ne vina, ne močnih pijač, ves njegov živež je bil polesni med in kobilice; ni stanoval pod streho in ni spal v postelji, nič naprave ni imel, kar ljudje sploh imajo.“

Tako so živeli taki, ki jih je Gospod s svojo lučjo razsvetlil, da so spoznali, kako velik je Bog, in kako nizek in nezmožen je človek, kako srečen pa da je vendar pri tem, ako se vé in zná poniževati, zatajevati in tretji svojo hudovoljno natoro, ki Božjemu veličastvu nasproti dela, da to zlobno natoro poniža, pod pokoršino spravi in Božjo dopadljivost doseže.

Pri ti priložnosti, mislim, bi ne bilo prav, ko bi tudi nekaj tega ne pristavil, kar sv. Janez Klimak od ojstrih spokornikov v nekem samostanu popisuje, ki jih je sam vidil. Med drugim pravi:

„Ko sem bil v ta samostan stopil, sem tamkej rečí vidil, kakoršnih okó lahkomišljenega človeka nikoli ni gledalo, od kakoršnih uhó vnémarnega nikoli ni slišalo govoriti, in jih serce mehkužnih ljudi nikoli ne bo moglo

zapopasti. Vidil sem tamkej dela in slišal govorjenja, ki bi mogle, ako smem tako reči, Vsegamogočnemu silo storiti in zdajci naj veči skazovanje Njegovega usmiljenja doli potegniti. Več tih spokornikov, ki so bili v ti hiši, je prebilo cele noči čujočih, stoječih, kakor bi bili nepremakljivi, in ko jih je jelo spanje premagovati, so sem ter tje mahali, da bi se dramili, ker svojemu telesu niso hotli naj manjšega počitka privošiti. Drugi so imeli oči neprenehoma v nebo vperte in so neprejenljivo zdihovali in se jokali ter tako klicali v Božje milovanje in usmiljenje. Druge sem vidil, ki so pa s cestninarjem klicali, da niso vredni, da bi oči v nebo povzdigovali in molitve Najvikšemu pošiljali: takó so v tihi bolečini z osramotenjem in strahom napolnjeno dušo Bogú darovali. Še drugi so, skrivljeni pod spokornim oblačilom,

svoj obraz skrivali med koleni, in so med neizrečeno bolečino s čelom v tla butali. Nektere sem vidil, ki so s solzami zemljo rosili, in druge, ki so grenko tožili, da se ne morejo jokati. Nekteri so zdihovali sami nad seboj, kakor se zdihuje nad smertjo prijatelja, in so objokovali zgubo svoje duše. Marsikteri pa, ki so svojo serčno bolečino hotli spustiti, so jo zatirali, da so jo poslednjič upéhani mógli s toliko večí silo izliti. Poslednjič je bilo pri nekterih, kakor da bi jih bile njih velike terpljenja neobčutne storile, in so bili enaki kamnatim postavam; njih serca so bile v brezno ponižnosti pogrénjene, in vjedajoča britkost jim je bila očí posušila.“

Take in še čudnejši rečí od tih spokornikov sv. Janez Klimak še nadalje popisuje; pa naj bo za danes zadosti, da se ne bodo marsikteri mo-

rebiti vse preveč čudili, kakor ta svetnik precej v začetku svojega govora pravi, da „serce mehkužnih ljudi tega nikoli ne bo moglo zapopasti.“ Ko bi pa vendar grehe naših časov s pregreški primeril, za ktere so se uni tolikanj ojstro pokorili: kdo vé? morebiti bi uni pred našimi kakor senca zginili. Ko bi bilo sv. Janezu dano nam priti povedat, ali kaj malega pokazat, koliko veselje uni zdaj za svojo kratko ojstrost uživajo: morebiti bi tudi kterega naših mehkužnih grešnikov k ojstrejši pokori nagnil. Zakaj, če se tudi v marsikteri reči sami sebe slepimo, se v tem slepíti ne moremo, da bo tudi nam kmalo prišel konec življenja in potem zaslužen plačilo.

O Jezus! obudi v naših mlačnih sercih duhá spokornosti, ker skorej skorej pojdemo na ojstro sodbo! Marija, pristopi in prosi!

X I I I J A

iz verva Marijnih otrók.

Častita sestra Marija Petrina, iz karmeličanskega reda.

Ta bogoljubna duša je iz mesta Rennes-a na Francoskem. Ž njo je Bog svoje sveto Ime na zemlji naj poslednejši čase povečal, ker luč svetá je ugledala 4. vinotoka 1816, in je iz spoštljive in pobožne rodovine. Že v otročnosti jo je bil Bog posebno pomilostil, ker bil jo je za kaj posebnega odmenil. Sv. Duh je bil njen učenik v duhovnem življenji. V enajstem letu je dosegla milost prvega sv. Obhajila, po katerem je že dolgo hrepenela. Takrat je občutila, kako sladek je Gospod; takrat je zapopadla v globočini svoje duše, da Njemu, ki se ji je s toliko velikoserčnostjo zdaj dal, se mora tudi ona nasproti popolnoma vdati, in brez prideržka Njegova biti. Pač drugačnejši bi bilo življenje naših razmišljenih otrók, ko bi s takim duhom pervikrat k Božji mizi pristopili.

V dvanajstem letu je zgubila svojo mater. Bistra deklica vé, da brez matere

ne more biti, sicer bi jo svet zatópil; torej precej — kakor nekdanj sv. Terezija — teče in se verže Mariji pred kolena, ter Jo prosi, da naj bo odsihmal Ona njena Mati. Marija prošnjo usliši, in da je bila resnica, se je nedolžna deklica velikrat prepričala, dokler je živel. Njen pobožni oče jo je bil potem dal v neko dekliško odredišče. V ti bogoljubni hiši je v čednostih tako lepo napredovala, da je bila kmali ne le prelep zgled svojim mladim tovaršicam, ampak še celo njih učenica v molitvi in duhovnem življenji. Že toliko popolnoma življenje pa še ni zadostovalo kopernenju izvoljene duše. Kmal po prvem sv. Obhajilu je v sercu slišala glas: „Kdor se vsemu ne odpové, ne more moj učenec biti“, in ga je tako nase obračala, da naj se od svetá odloči in samostanskega življenja prime.

Ta želja se ji je bila tudi po mnogoterih zadržkih v resnici spolnila, in od tistihmal se mora reči, da je bilo njeno življenje že na tem svetu rajsko in nebeško. Ker vam tukaj vsega ne morem popisovati, naj opomnim samo to, da je Sestra Marija Petrina stala na posebno visoki stopnji ljubezni Božje. Ta ljubezen je

bila globoko priserčna, silno goreča in padjanska. Na dve reči so bile neprenehoma obrnjene njene misli, njene molitve in prizadevanja, namreč: na Božjo čast in na zveličanje duš. Ta gorečnost jo je gnala vse njene žive dni; ko je pa leta 1843 imela razodenje Božje, da se bo jeza Božja zavolj neštevilnih pregréh nad ljudmi strašno razlila, jo je tista gorečnost, bi djal, morila; zakaj bila je silo usmiljenega serca do bližnjega. Gnada Božja jo je gnala, da je samo sebe Bogú darovala, da bi Njegovi pravici zadostila, in Njegove šibe odvernila. Poguba duš jo je tako silo bolela, da velike britkosti ni mogla več zapirati in je večkrat na glas jok zagnala. Tudi je bila od tistega časa, ko se je bila Bogú darovala, boleha in je večkrat hudo terpela, posebno pa je bilo proti zadnjemu njeno življenje prav živo marterstvo. Umerla je v redu karmelitaric 8. mal. serpana 1848. Njene poslednje besede so bile: „Jezus, Marija, Jožef; pridi, Gospod Jezus! Sit nomen Domini benedictum (bodi češeno ime Gospodovo)!“ — Prihodnjič še kej od nje.

(*Klečé.*) O Bog! tudi mi grešniki se hočemo za svoje grehe pokoriti, ker vi-

dimo, s koliko gorečnostjo so tudi nedolžni pokoro delali in se bali zavolj našega zveličanja. Podpiraj našo slabost s svojo milostjo, o Gospod! Mati usmiljenja, Pribežališe grešnikov! nikar nas ne zapusti!

Memorare. (Gl. str. 18.)

Cvetlica.

Znana je cvetlica, ki jo mislim danes Vam dati. Meta se ji pravi. Meta raste rada po vlažnih krajih in ob potokih, da njene koreninice več živeža dobivajo. Torej Vam bodi ta cvetlica podoba gorečega človeka, ki je rad bliz Boga, bliz stundenca sv. Rešnjega Telesa, in se z Njegovimi milostmi zmiraj bolj napaja. Meta prav močno diši: tudi gorečnost v dobrem daje močen duh od sebe, ki veliko družih k dobremu spodbudí. — Pravijo, da ena sorta majhne mete z rudečimi peresi merčese prežene, ako se na take kraje potrese: gorečnost z rudečimi peresci ljubezni Božje pa prežene mlačnost in lenobo, ki dušo vjéda in v duhovnem življenji veliko škodo

delo. Sprejmite torej s cvetlico vred tudi nalogo :

1. Storite sklep, zjutranje, zvečer, opoldanje molitve nikoli ne opustiti, kakor tudi ob jedi ne.
2. Za se, za mlačne vsaki svoje sorodovine, in pa za tiste v vicah, ki so bili v življenju premalo goreči, obižite enkrat sv. Rešnje Telo, če morete. Kdor pa ne more lahko, naj obudi domá ljubezen do Boga in dobrih dél.

Dva in dvajseti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Keršanski človek, ki že nekoliko več let imaš, ali celo meniš, da do konca tvojega življenja ne more nikoli več daleč biti: preštej malo, koliko let je prav za prav, da si ti v resnici zvesto služil svojemu Stvarniku. Koliko talentov si prikupčeval? Koliko ljudi si za čednost pridobil? Kako daleč si prišel v tistih preblagih čednostih, ki jih je Sin Božji posebno

goreče priporočal, kakoršne so: Najpred Božjega kraljestva in njegove pravice iskati, sam sebe zatajiti, svoj križ nositi, za Kristusom hoditi, krotak in ponižen biti, sovražnike ljubiti, jim dobro storiti, kateri nas sovražijo; moliti zanje, kateri nas žalijo in preganjajo? Kako cvete tvoja lilija čistosti, brez ktere med angele ne moreš? Koliko popolnomast si si pridobil v ljubezni do Boga in bližnjega? Ali so ti že domače besede in njih pomen: „Kdor vas (Kristusove namestnike) zaničuje, mene zaničuje; — kdor Cerkve ne posluša, naj ti bo kakor nevernik in očitni grešnik?“

Ako po takem pregledu kje ugledaš marsiktero pustoto, derčo in pušavo v svojem lastnem sercu, boš morebiti ložej poslušal in si k sercu vzela, kar sv. Janez Klimak še dalje pripoveduje od tistih ojstrih spokor-

nikov, ki sem vam jih bil včeraj v misel vzel. On pravi dalje:

„Vidilo se je, kako so bili ti sveti spokorniki vsi pobiti, kako so k zemlji sklonjeno hodili, kako so vso skerb za meso zaničevali, kako so svoj kruh s pepelom in svojo pijačo s solzami mešali. Slišati je bilo med njimi zgolj sklicev, kakor so ti-le: „Gorjé nam zanikarnim! — O Gospod! Ti vselej po pravici delaš. — Odpusti nam, o Bog, odpusti nam!“ — — Nekteri zmed njih so se poleti postavili na naj hujši solnčne žarke, drugi so pozimi mraza skorej zmerzovali. Vidil sem ktere, ki so malo vode vzeli, si jezik zmočiti, pa ne toliko, da bi žejo utolažili. Drugi so vzeli majhen kosec kruha in so se branili več jesti, ker so rekli, da so nevredni človeško hrano vživati, odkar so po živinsko živeli.“

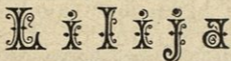
[O grešnik, o spokornik! ali vidiš

ogledalo ojsrih spokornikov? Tebe ravno tisti Sodnik čaka, kterege so se uni spokorniki bali; sodba tvoja pa utegne še ostrejši biti, ker si ne mara silo veliko veči grešnik kot so bili uni, dasi ravno imaš dosti več pomočkov k zveličanju kot so jih uni imeli. Ni menda treba pristavljati, da une pokorila so bile čisto radovoljne; ne sv. Cerkev ne spovedniki tebe k takim rečem ne silijo! sej še lahkih in majhnih reči nočeš z gorečnostjo opravljati in le malo ti je mar, da bi sam si kaj naložil, s čimur bi ti-stemu nagnjenju nasproti delal, ktero ti je naj bolj nevarno. Kolikor manj pa se sam pokoriš, toliko več bo imela pravica Božja nad teboj pokoriti na tem in na unem svetu. Ti si k vsemu temu še toliko nespremišljen, da tudi pokorila, ki ti jih Bog pošilja, ali so sploh natorni nasledki tvojih grehov, v greh obra-

člaš! Ti si v svojem življenji brez števila ljudi opravljaj ali celo obrekoval: zakaj se tolikanj serdiš, ako se ti zdaj povračuje ter slisiš, da kdo žalbesedo zoper tebe reče, ker tako poniževanje je pokora za tvoje poprejšnje grehe? Ti si bil silo napuhnen: zakaj si tolikanj nesterpljiv in godernjaš, ako te za pokoro Bog in ljudje zdaj ponižujejo? Ti si bil nečist, nezmeren: zakaj se zdaj čez Božjo previdnost huduješ, ako si bolehen in motér in ti roke odpovedujejo? Ti si svoje starše klel in k vratom soval: zakaj zdaj Bogu tožiš, ako te tvoji še hudobniši otroci skoz vrata sujejo? Ti si stare ljudi zasmehoval, reveže v svoji premožnosti neusmiljeno zaničeval: zakaj si tolikanj čmeren, ako se zdaj tebi tako godí? Reci rajši:]

O pravični Bog! šiba Tvoja me zadeva po pravici za moje grehe.

Tepi me tukaj, očišuj in pokôri me, le da mi tamkaj prizaneseš! O vélika Tolažnica žalostnih, oberni svoje milostne očí na spokornike in nikar jih v njih britkostih ne zapusti!

iz verta Marijnih otrók.

Nekaj za brambo najsvetejšega Imena Božjega.

Poslušajte, preljubi, kaj vam bom povedal? Neka huda teža v sedanjem času prav silno stiska nebo in zemljo. Nebo stiska, ker ona pošilja na zemljo naznanila, da naj se hudo odpravi; zemljo stiska, ter marsikteri skerbni možje že delj časa mislijo, kako bi se dalo pomagati. Povedal vam bom samo poverhoma nekoliko tega, kar piše francoski častni korar Pavel Sausseret (Sóserê) 1852 zastran brambe najsvetejšega Imena Božjega.

Včeraj imenovana služabnica Božja, častitljiva Sestra Marija Petrina, je skoz več let imela močne nagibe in razodevanja,

da naj se napravi družba ali bratovšina z dvojnim namenom: *)

1. Da bi se ž njo zadostovalo za preklinovanje, ki se godi zoper Božje nar svetejši Imé, in za oskrunovanje, ki se godí dném Gospodovim.

2. Da bi se pomagalo k posvečevanju dné Gospodovega in k zatiranju preklinjanja, ter k spreobrnjenju bogokletnežev in nedeljskih oskrunovavcev. [To je tista dvojna teža.

Pervo razodenje je imela 26. vel. serpana 1843, ravno v god sv. Ljudovika. Ta ponižna služabnica Gospodova je zadobila prav živo spoznanje in razsvitljenje, kako silna pregreha je bogokletje, in Zveličar ji je v razodenji rekel: „Moje Imé se povsod preklinja, še celo otroci me kolnejo in preklinjajo!“ — Naznanil ji je potem, da ta pregreha kakor pšica Njegovo serce prebada, in učil jo je kratko molitev, ki naj jo velikrat moli ter ž njo

---

*) Paul Sausseret v franc., po nemškem Jož. Chovanetz, Erschein. u. Offenb. Schaffhausen 1858. (Kadar se to očitno bere, se utegne obkrajšati, kakor tudi kake druge daljši zgodbe.)

Njegove od tacih grešnikov vsekane rane céli, in naj tudi druge tako učí. Ravno tisti mesec je bila tudi v Rimu vstanovljena bratovšina v zadostovanje za bogokletstvo; sv. Oče so njene postave poterdili in jo z odpustki obdarovali.

Za pervim razodenjem je nasledovalo še več družih. Enkrat je prosila v devetdnevni pobožnosti, da naj Bog neko bolno osebo ozdravi in to da naj bo znamenje, da Bog res po nji hoče to delo, namreč novo bratovšino, napraviti: in bolna je bila res ozdravljena. V drugem razodenji ji je Bog pokazal, kako močno se bo pekel zoper to delo togotil in kake zadržke na pot stavil; obljubil pa ji je svojo pomoč. — Tudi ji je bilo razodeto, kako naj se ta bratovšina napravi, in da una v Rimu ima le namen zoper bogokletje, ta pa da naj tudi posvečevanje nedelje pristavi, in naj bo pod obrambo sv. Mihela, sv. Ljudovika in sv. Martina, in imenuje naj se: „Družba za brambo naj svetejšega Imena Božjega.“ Posebno to ji je bilo v razodenjih zaterjevano, kako silno huda pregreha da je bogokletstvo, ker naravnost Bogá napada in obnavlja tisto zasramovanje, ko se Mu je med

Njegovim terpljenjem Njegovo Božje obličje zakrivalo, in da ti bogokletneži prav posebno Njegov presveti obraz kolnejo. Torej je tudi priporočil, da naj družba Njegov Božji obraz v posebnem češenji ima.

Ko se je služabnica Gospodova iz mnogih razodenj popolnoma prepričala, da je taka družba res volja Božja, je neizrečeno terpela, prosila in si prizadevala, da bi se to delo izpeljalo. V veči poterjenje je tudi več dogodb naprej povedala, ki so se pozneje res spolnile. Nesreče, ki so se bile o povodnji dogodile, je bila štirinajst dni poprej napovedala. Neprenehoma je vidila namerjero roko Božjo na Francosko in nove šibe je napovedovala, ako se neó ne utolaži z molitevjo, s postom, z napravo in razširjanjem družbe za brambo naj svejšega Imena Božjega.

Sv. Oče so bratovšino poterdili, se sami vanjo zapisali in ji podelili mnoge odpustke in duhovne dobrote 30. mal. serp. 1847, in naslednjič so še več družih pridajali.]

Ta bratovšina se je iz Francoskega razširila tudi že v druge kraje, na Dunaji je ustanovljena v nunski cerkvi najsvet-

tejšega Zveličarja. Dasiravno je pri nas ni očitno vstanovljene, je vender dobro, od njenih postav kej vediti, ker vse pravila so silo imenitni nauki za slehernega človeka, da bi se bolj skerbno preklinovanja bal in varoval. — Njen namen Vam je že znan: Bogu zadostovati za preklinovanja in nedeljske oskrunovanja, in pa prizadevati si, da se take hudobije odpravljajo. Posvečena je bratovšina sami presv. Trojici in najsvetejšemu Imenu Jezusovemu, njen véliki praznik je god presvete Trojice, drugi god presladkega Imena Jezusovega. — Vsak družnik te bratovšine za terdno sklene, nikoli ne izustiti kacega preklinovanja ali kletvinje, in nikoli ne delati ob nedeljah brez privoljenja. — Tudi vi vsi ravno to sklenite preljubi, zakaj to je slehernemu dolžnost. — Starši in kateri imajo z družimi zapovedovati, storé sklep, da bodo tudi podložne taciuh grehov varovali. — Ako bratje in sestre te družbe pri družih take pregrehe vidijo ali slišijo in jih ne morejo ubraniti, naj saj Bogú kako zadostovavno prošnjo opravijo, postavim: „Ime Gospodovo bodi češeno!“ — „Bog bodi hvaljen!“ — „Posvečeno bodi Tvoje ime!“ — „Od-

stopi satan!“ — Znamnje bratovšine je križec s svetinjo v sredi, ki je z žarki obdana. Na tem znamnji je napis: „Ime Gospodovo bodi češeno!“ presveti obraz našega Zveličarja, presveti imeni Jezus in Marija, poslednjič ime Pija IX. in da ko je bila bratovšina dobila pravico matere bratovšine. Družniki molijo vsaki dan očenaš, češenamarijo in čast bodi Bogu...

Toliko sem vam povedal v dober poduk, da vidite, kako silno zoperno je Božji neskončni svetosti preklinovanje in skrumba nedelj in praznikov, da se prepričate, koliko si dobre serca drugod prizadevajo, take pregrehe ustavljati in zanje Božji pravici zadostovati, ter da tudi vi take hudobije sami pri sebi in pri družih zatirate in za storjene Božjemu presv. Imenu zadostujete. S takim bogoljubnim prizadevanjem bo češeno tudi ime Marije Device, kateri ni nič ljubše kakor, da se ime Jezusovo vselej časti in hvali, ter da naj se Božjemu imeni ne dela nečast.

(*Kleče.*) Iz globočine serca želimo, o neskončni Bog, da bi se tudi pri nas odpravilo oskrunjevanje nedelj in praznikov, in da bi bila tudi naša dežela čista vsega

preklinovanja in kletvinje, in tudi mi sklenemo, da hočemo v ta namen po svoji slabosti pripomoči. Daj nam k temu moč in svoj nebeški blagoslov, o Jezus! Mati večne Besede! sprosi nam posvečenje naših serc in našega jezika.

Memorare. (Gl. str. 18.)

Cvetlica.

Ker smo danes imeli v prvi cvetlici nauk od strahovanja samega sebe, naj Vam dam v spomin cvetlico, ali da prav rečem, drevo, ki strah pomeni. Breza mu pravimo. Sami veste, za kolikanj reči je to prijazno drevesce dobro; torej naj le kaj malega opomnim. — V brezjih se režejo tako imenovani brezovci, in to je silo imenitno zdravilo zoper živinsko in človeško nepokoršino in razuzdanost. Z brezovcem se živinče ukrotí, pa tudi živinski človek. Pri vsaki hiši bi ne škodoval brezovec, ne le za male, ampak tudi za odraslene.] Pri otrocih pravijo, da „šiba novo mašo poje.“ Pri odraslih pa bi potrebni strah nebeško Alelujo pel, ko jim pa hudobni duhovi pogubljenje pojejo, ker mnogi

od družih nimajo strahú, sami sebi si ga pa dati nočejo. — Če je tudi nekoliko živinsko, bi vender koristilo takim, ki so k živinskim grehom skušani, da bi se včasi z brezovcem sami sebe zdravili, ako drugo ne pomaga. Če svetim pušavnikom in mnihom to ni škodovalo, zakaj bi pa njim? — Nedolžnega sv. Alojzija, sv. Rozo in druge je gotovo tudi bolelo, pa spoznali so, da s tem se greha obvarujejo. — Še enega lepega nauka Vas moram opomniti, ki Vam ga breza daje. Iz brezovja se namreč tudi navadne metle vežejo; torej nas to germičevje uči, da naj bo zmiraj v našem sercu čisto in pometeno; pa tudi nauk navadnega pregovora in sv. evangelija nam v spomin kliče, da naj vsaki najpred pomete pred svojo hišo in brun iz svojega lastnega očesa izleče; potlej še le naj se v hišo in oko bližnjega oberne. Naloga:

1. Naložite kako radovoljno zatajenje svojemu telesu in ga do jutri opravite.
  2. Recite 10krat do jutri: „Bodi hvaljeno Imé Gospodovo!“
-

Tri in dvajseti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Kjer rastejo cvetlice iz večnega verta, tamkej je prijetni duh po sv. rajju; hočem reči: kjer se na večnost misli, so tudi pogovori taki, da lepodišeč sad za večnost obrodujejo, zlasti pri spokornikih pogovori od skerbi za dušo, od Božjega sladkega usmiljenja, od nadomestovanja tega, kar je bilo zamujeno itd.

Dovolite, da vas spet za kak trenutek postavim v tisto hišo glasovitih spokornikov, ktero nam sv. Janez Klimak popisuje in kjer rastejo tolikanj lepodišeče cvetlice keršanske spokornosti. „Lahko je zapopasti,“ pravi ta sveti pušavnik dalje, da med tacimi vajami ni bilo veselice, nečimernih pogovorov in torej še veliko manj k jezi dražijočih govoric

ali nasajene čmernosti; skerb za telo in dobra volja z obloženo mizo, kakor tudi nar manjši dim kake prazne hvale je bilo pregnano iz tega stanovanja. Opravilo teh redovnikov je bilo to, da so noč in dan k Gospodu klicali, in ni bilo slišati družega glasú razun glasú molitve. Viditi je bilo tacih, ki so se s toliko silo na persi tolkli, kakor ko bi bili na nebeške vrata terkali, in sklicevali so: O naš Sodnik! odpri ves milostljiv v svojem usmiljenji té vrata, ki so jih naši grehi pred nami zaperli. Drugi je rekel: Pokaži svoje obličje, o Gospod, in otéti bomo. Drugi: O Jezus! pokaži se ubogim nesrečnim, ki sedé v temi in smertni senci. Spet drugi: O sladki Jezus! Tvoje usmiljenje naj se nas hitro polasti; ker v nar večí revšini smo. Drugi poslednjič so govorili: Enkrat bo morebiti Bogú dopadlo, se z nami spraviti in nas po-

gledati z milostnim očesom. Enkrat bomo morebiti zaslišali glas, ki bo jetnikom rekel: Pojdite iz svojega jetništva! in k unim, ki so bili v temi: Pridite in uživajte svetlobo!

[„Smert jim je bila vedno pred dušo; ko so se med seboj pogovarjali, so rekli: Kaj bo z nami poslednjo uro? kakošen bo naš konec? Ali bo Bog preklical pravično sodbo, ki smo jo zaslužili? Bodo li naše molitve zadosti goreče, da bi bile uslišane? Ali bo nam kak prid iz njih in kako bomo zaslužili, da nam bodo v dobro prištete? Ali bo res, da bodo pred Bogom milost našle, dasiravno iz naših nečistih in spačenih ust prihajajo? Kdo nam zamore povedati, če so naši angeli, katerim nas je Bog zročil v varstvo, tukej pri nas, ali pa jih je spačenost naših grehov od nas odgnala?“ itd.] Take pogovore so imeli ti pravi spokorniki,

in zunanji stan njih života je ravno tako terdo pričal, da so bile enake čutila v njih duši; bili so bolj podobni merličem kakor pa živim ljudem: njih oči so bile suhe in upadene; meso njih lic je bilo kakor izsušeno viditi od pekočih solz, ki so čez nje kapale; solze pa so tako obilno tekle, da trepavnic ni bilo več viditi; na njih kolenih so bili vterjeni zaguljki po neprenehljivi molitvi, njih persi so bile zagorele in stolčene, ter njih pljuča s tem tako oškodovane, da so bile sline zmiraj s kervjo zmešane. Ti nesrečni hudodelci so prosili svojega vikšega, ki je bil v resnici med njimi kakor angel, da naj jim vrat in roke v verige — ketine dene, naj jim noge vklene in jih v tem stanu pusti do dne, ko bo mertvaška truga njih truplo sprejela, in to bi bila poslednja milost, ki so se je popolnoma nevredne spoznali.“

[Ali slišiš, razuzdani grešnik, kaj se za greh terpi? Ne bom te prosil, da se spreoberni, ker vem, da pri razuzdancu nič ne zdá; ampak povem ti, da tebe nič boljšega ne čaka za tvoje grehe. Kakor res je Bog govoril, tako res te bodo grehi pekli: toliko hujši, če bo še le tamkej, če tukaj ušes nimaš za dobro!]

O Bog! prižgi nam luč k pravi pokori in vkleni hudovoljne serca v železni jarem; z dobrimi in poboljšanimi pa ne delaj po svoji ojstri pravici, ampak po nezmernosti svojega usmiljenja. O Mati milosti, sprosi nam milost!

✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠

iz verta Marijnih otrók.

Lavretanske litanije.

Prijazne in ljubeznjive litanije Marije Device, ki jih imenujemo lavretanske, se

zato tako imenujejo, ker se v hišici Marije Device v Loreti na Laškem vsako saboto prav slovesno in lepo pojó. Te litanije so silno stare in po naj starejših izročilih so jih verni vselej očitno v cerkvi in domá molili. Te litanije imajo v sebi naj slajši, nar lepši, naj bolj vesele primke in lastnosti ter častitljive imena, ki jih zamore dajati otrok materi, služabnik svoji dobri gospej in kraljici. Vsi ti primki so zastavljeni na visokost in veliko čast, katero ima Marija med vsimi svetniki kakor pre-slavna Božja Mati, nar čistejši Devica in mogočna Besednica ubozih Evinih otrók na zemlji. Zraven te visokosti je pa vendar Ona tudi naša Mati, in za nas je nezmerno veselje, da imamo v nebesih res tako Mater, kakoršno nam imenitni primki in častne imena v litanijah naznanujejo. Zavaljo tega so svetniki Božji te litanije vsaki čas prav radi molili in so si nar obilniših [gnad ž njimi sprosili od naše ljube Matere Marije.

Zveličani Albert, cistercienski opat, je v svojem življenji prav pridno in zvesto častil Marijo Devico. Ko se mu približa poslednja ura, in je bil že do smerti oma-

gan, vendar začne še lavretanske litanije moliti. Ko pride do besed: „Sveta Marija, za nas Boga prosi!“ takrat njegovo blede obličje prelepa svitloba obdà in z jasnim obličjem reče na to pričujočim: „O da bi vi mogli z očmi viditi tisto nebeško glorio, ki je pripravljena zvestim Marijnim služabnikom!“ Po tih besedah je še enkrat presladko ime „Marija“ izrekel in pohlevno sklenil v Gospodu.

Sv. Koleta je vselej, ko se je kej hudega bala, ali bila že res v nevarnosti, molila s svojimi duhovnimi sestrami lavretanske litanije. In lejte! vselej je našla obilno milostno brambo ter dosegla, česar je prosila.

Ko je bil zveličani Peter iz Urbina, iz reda sv. Frančiška, na smertni postelji in se mu je smert bližala, je neprevidoma zaklical: „Pomagajte mi, ljubi bratje, pomagajte mi, ti drakoni (kače ali zmaji) me hočejo požreti!“ Mnihi urno pokleknejo in molijo litanije naše ljube Matere Marije. Ko umirajoči te sladke besede sliši, potolažen zakliče: „O kako častitljiva, v lepoti neprimérjljiva gospá gre k nam! Odstopite, naredite prostor družbi devic, ki

jo spremljajo, ali jih ne vidite tukaj?“ Kmal potem je mirno zaspal.

Tudi ti tedaj, keršansko serce, se rado ravnaj po tacih zvestih, zveličanih in svetih služabnikih Naše Ljube Gospé. Moli pogosto, pa bogoljubno, zlasti ob sabotah, tolaživne litanije v čast visoke nebeške Kraljice. Sv. Cerkev to rada vidi, torej so papeži takim, ki jih molijo, več milostnih odpustkov podelili: papež Sikst V 200 dní vsim, ki jih pobožno in skesano molijo; Pij VII so ta odpustek vnovič poterdili in ga na 300 dni za vse prihodnje čase povzdignili. Takim pa, ki jih vsaki dan molijo, so dodelili popolnoma odpustke ob vsakem peterih poglavitnih Marijnih praznikov, namreč: čistega spočetja, rojstva, oznanjenja, očiševanja in vnebovzetja M. D., ako v resnici skesani in pobožno ss. zakramente prejmejo in v cerkvi v namen sv. Očeta molijo. Ti odpustki se zamorejo darovati tudi dušam v vicah.

Glejte preljubi, kolike dobrote so s temi prelepimi in lahkimi molitvami sklenjene! Ali jih molite radi in pogosto? In še nekaj družega bi vas poprašal: Ali mislite takrat, ko jih molite, res na Ma-

rijo in Jo tako na pomoč kličete, kakor bi, postavim, klicali svojo lastno mater, ko bi bili v kaki sili, bi pa do nje ne mogli in vender vedili, da vas sliši, da tudi za more pomagati in pomaga priserčno rada, samo da vas klicati sliši?

(*Klečé.*) Skaži nam milost, o Bog! da bomo mogli Tvojo presv. Mater vselej vredno posnemati in zvesto častiti. Sveta Mati Božja, sprosi nam lepodišeči dar molitve.

Memorare. (Gl. str. 18.)

Cvetlica.

Sprejmite in dobro hranite cvetlico kamilico, zakaj silo imenitna je. Karkoli je na kamilici, vse prav lepo in prijetno diši: ravno v tem je pa kamilica ljubeznjiva podoba molitve, ktera se kakor prijetni duh kadila vzdiguje pred Božji tron. Kamilice imajo sploh to lastnost, da grejejo; tako tudi molitev človeka k vsemu dobremu ogreje. Kamilice so tudi pomoček zoper omotične napade pri človeku: molitev, goreča in skesana molitev pa vzdigne grešnika iz omotice greha

v srečno svest [gnade Božje. Torej vam dam to-le nalogo:

1. Prosite nocoj Marijo, da Vam pridobi dar molitve.
  2. Molite obžalovanje za se in za tiste, ki so zavolj razmišljenosti v vicah.
-

Štiri in dvajseti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Nobena reč ni bolj gotova, kakor da bo vsak zmed nas enkrat umerl, in pa to bo prav kmalo: nekteri že to leto, lahko da kteri v malo tednih, ali tudi že v nekterih dnéh. O koliko jih je na pokopališu, ki so bili lani ta dan še pri Šmarnicah! Kakošne misli nas bodo takrat obhajale? Kaj si bomo želeli zavolj pretečenega, kaj zavolj prihodnjega življenja? Ali se bo veselil kteri, če je razuzdano živel, in ali bo komu

žal, da je glas resnice poslušal, se ojstro imel in rezno pokoro delal? Poglejmo, kaj so uni pravi spokorniki, ki od njih sv. Janez Klimak piše, počeli, ko je prišla kteremu zmed njih poslednja ura.

„Ko se je pa poslednja ura bližala kteremu zmed tih spokornikov“, pravi ta sv. mož, „je bil ginljiv pogled, viditi, kaki strah so čutili njegovi sobratje. Obdajali so ga od vsih strani, proti njemu se stegali in ga vpraševali s skerblijivim pogledom in žalostnim glasom: Kako ti je, ljubi brat? kaj misliš? kaj upaš? kaj meniš, da bo z nami? ali si dosegel, česar si s tolikim prizadevanjem iskal? čutiš-li, da se stanovanje zveličanja za-te odpera? si li desegel kako zastavo ali stanovitno zanesljivost k temu? Ne vidi li tvoje serce nove luči? ali slišiš znotranj glas: Tvoji grehi so ti odpušeni; ali: Tvoja vera

ti je pomagala? Ali ne slišiš mar še le strašnih besed: Dajte v pekel pasti grešniku in vsim narodom, ki Gospoda pozabijo; ali: Zvežite mu roke in noge, in verzite ga v vnanjo temo; ali: Odpravite hudodelnika, da ne bo gledal veličastva Božjega. Kaj praviš, brat? Govôri odkritoserčno z nami, da se kaj naučimo. Povej, povej nam, da po tvojem zgledu zvemo, kaj bo nas enkrat zadelo; tvoj tek je pri koncu, in kmalo bo tudi tvoja sreča ali nesreča določena. Tvoja sodba, ki bo kmalo izrečena, se bo celo večnost spolnovala in se nikoli ne bo spremenila. Mi pa moramo čakati, da naša ura pride, in naša večna osoda je silo dvomljiva in negotova.“

Sv. Janez Klimak pravi: „Spoznam, da sem skorej obupnosti zapadel, ko sem vse to vidil in svojo zaspanost primérjal z ojestrostmi teh redovnikov.“ — Kaj porečemo, ko

bi še le mi svojo zaspanost, svojo zagrešenost, svojo posvetnost z nadzemeljskim življenjem unih ljudi primerili? Prav zarés in brez šale bi bilo marsikteremu skorej do čistega obupati.

Vender tega nikar, o grešnik! Rajši pomoči iši. Pomoči iši! ti rečem, in pa naglo; — precej danes, zakaj danes nam je dala sv. Cerkev tolaživni, sladki praznik: „Pomoč kristjanov“, in pred seboj imate k temu še podobo Marije Device, ki je „Pomoč kristjanov.“ Z zaupanjem se torej obrnimo k Jezusu in Mariji, rekoč:

Ne pomni, o Gospod naših pregréh (ali pregréh naših staršev, in nikar se ne mašuj zavolj naših grehov! O Marija! Pomoč kristjanov, sprosi nam milostljivo sodbo!

M I J A

iz verta Marijnih otrók.

Pomoč kristjanov.

Današnja lilija naj vam bo Marija sama, ki se imenuje „Pomoč kristjanov.“ Pač po pravici Ji sv. Cerkev v litanijah ta lepi primek prilastuje, zakaj neštevilne so pomoči, ki jih Ona kristjanom skazuje. Prevelike množice tacih dogodb, ki se je Marija skazala kristjanom mogočno pomočnico, vam ne bom razlagal, ampak le ob kratkem nektere v misel vzela.

1. Leta 1571 je bil sklenil Selim II, turški cesar, vso Evropo svojemu jarmu podvreči. Strašna vojska se vname pri Lepantu v Srednjem morji. 117 bark je imela turška moč več kot keršanska. Le Bog sam je zamogel k zmagi pomagati, in na prošnjo Marije Device je res pomagal. Papež Pij V je v dan vojske (7. vinotoka) še posebno molil, in bratovšina sv. roženkranca je za srečo keršanskega orožja v Rimu procesijo imela. Po treh urah naj strašnejšega boja kristjanje popolnoma premagajo. Ravno tisti trenutek je bil Bog papežu to slavno

zmago razodel, ki jo je bil kristjanom dodelil na prošnjo Marije Device. Zavolj tega je bil namestnik Jezusov v Rimu tako razveseljen in hvaležen, da je ukazal v lavrentanske litanije pristaviti primek „Pomoč kristjanov,“ in je postavil praznik sv. roženkranca. — Glejte, kako je Marija v resnici Pomoč kristjanov!

2. Leta 1683 pa so bili ravno ti grozovitni sovražniki tje do Dunaja prederli in s premaganjem tega mesta so mislili vse keršanstvo za vselej zatreti. Kristjanje v toliki sili spet k Bogu kličejo in pri Mariji pomoči išejo, vojšaki in drugi kristjani Jo priserčno prosijo, da naj jih reši ter zmago dodelí. „Le serčno v boj! Mati Božja je naša bramba.“ S tem klicem je veliko manjši keršanska vojska napadla turke, kateri so vsi preplašeni pobegnili. Posebno imenitno je pa to, da od tistega časa turki niso nič več kristjanom tako nevarni in strašni, kakor da bi jih Marija za vselej bila premagala. In dandanašnji so ti nekdam tako grozovitni sovražniki keršanstva že toliko oslabljeni, da so veseli, ako jih druge vlade pri miru pusté. Turčijo imenujejo že le bolj „bolnega moža,“ in me-

nijo, da ji mora že vsaki čas poslednja ura odbiti. V vedno hvaležnost za toliko dobroto so bili takrat postavili praznik presv. Imena Marije Device. — Ali vidite, preljubi, kako je Marija „Pomoč kristjanov?“

3. Ali hočete še več vediti, kako je Marija Pomoč kristjanov? — Brezbožni sovražniki so bili sv. Očeta papeža Pija VII iz Rima v mesto Savono odpeljali, kjer je bil pet let zapert. Zoper vse upanje pa se je bil v nezmerno veselje vsih pravovernih kar neprevidoma povernil na svoj sedež. Spet vnovič v Genovo pregnán, je bil vnovič rešen in je v silno veselje narodov zopet zasedel svoj apostoljski Stol. Sovražniki so si takrat domišljevali, da je sv. Cerkvi poslednja ura odbila, ali kakor vselej, so se tudi zdaj ogoljufali. Kdo je bil pomagal? Papež sam je vsemu svetu spoznal, da je Marija pomagala, ker on sam se Ji je neprenehoma z veliko prisercnostjo priporočal, in tudi verne kristjane je opominjal, naj v Marijo kličejo. — Vsako veliko dobroto z nebés pa hvaležni Rim s posebnim spominom hvaležnosti zaznamnja. Po tej veliki dobroti je papež

imenitno podobo Marije Device v Savoni z zlato krono slovesno in s svojo lastno roko kronal in ji dal ime: „pri Materi usmiljeni,“ in postavil je za vse prihodnje čase novi praznik „Pomoč kristjanov“.

4. Hočete morebiti še kej več slišati od Marije, Pomoči kristjanov? Leta 1849 so bili brezbožni prekucevavci v Rimu taki upor vneli, da so mogli sv. Oče papež Pij IX Rim zapustiti in na Napolitansko bežati. Ravno na tujem pa v naj večjih britkosti ne pozabijo na čast Marije, Pomoči kristjanov, od katerih so bili že v svoji mladosti v Loreti tako posebno pomilosteni. Na tujem pišejo do vsih škofov na zemlji, da je njih želja, neomadežano spočetje nebeške Kraljice za versko resnico razglasiti, ko je bilo do takrat le pobožna misel ali menitev. Kaj se zgodí? Marija, naša Besednica, svojo moč skaže, vihar utihne, sv. Oče se v Rim vernejo, pokličejo v Rim škofov z vesoljnega sveta in z njimi vred po navdihu sv. Duha ravno v god čistega spočetja 1854 za versko resnico razglasijo, da je Marija brez madeža izvirnega greha spočeta.

Iz tega vidimo, kako je Marija zares prava Pomoč kristjanov. Ko je pa Marija ne le nekdanje čase sv. Cerkev in njene poglavarje že tolikrat rešila, temveč tudi ranjcemu papežu večkrat v njih življenji tako očitno pomoč skazala: ali je kdo med nami tako malovéren, da bi tudi v sedanjih britkosti sv. Cerkve in njenega poglavarja nad tako pomočjo dvomil? Terdno se zanesímo, da kolikor hujši, kolikor grozovitniši so sovražniki; toliko večí bo pomoč in toliko imenitniši zmaga, ki jo bo Marija sv. Očetu papežu pridobila.

Tudi med nami, o kristjanje! je dosti, dosti greha in celo ne mara tudi sovraštva čednosti in sv. vere same; oh, kako potreba je torej nam Marije, Pomoči kristjanov! Papeži, cesarji, vojskovodi so našli pri Nji pomoč; zanesite se, tudi vam ne bo odrečena. Pojdite v vsaki nadlogi najpred pred sv. Rešnje Telo in svojo silo razložite, potlej pa pred Marijo „Pomoč kristjanov“, in se Ji priporočite, da naj milostno podpira vaše prošnje. „Za Bogom častimo Marijo naj pred!“ in dobro bomo opravili.

(*Klečé.*) Kaj ne Marija, da boš uslišala matere, ko te bodo prosile za spreobrnjenje svojih nepokornih, razuzdanih otrok! Ti boš uslišala žene, ko bodo prosile za bolne ali terdovratne može, otroke, pôsle? Marija, Ti boš uslišala otročiče, ko se ti bodo priporočevali, da jim ohrani njih nedolžnost, obvaruj njih starše in dobrotnike? Kaj ne, da boš tudi na duhovne milostno pogledala, ko bodo prosili, da bi se ktera naših ovčic ne pogubila, da bi zgubljene na pravo pot se nazaj vernile, da bi se nevredne spovedi in Obhajila ne opravljale, in še veliko, veliko družega? O Marija! nobenega, tudi naj večega skesanega grešnika prošnje ne boš zaničevala? Spolnuj nam to, prosimo Te!

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Po bolj vlažnih krajih raste prijazna cvetlica s silo belimi in voljnimi lasci, ki jo menda nekteri imenujejo suhopernik ali munec, bolj znana pa je po nekterih krajih z imenom „Matere božje lasci“

(po latinsko Eriophorum). To ^{cvetlica} cvetlico Vam dam danes v spomin. Ako se ozrimo na Samsona in njegove dogodbe, nam lasje utegnejo zaznamnjati moč. M a t e r e Božje lasci — ta cvetlica naj nas vselej opomni na Marijno moč in sveto pomoč. Kadar tedaj vidite to ^{cvetlico} cvetlico, se spomnite na Marijo, ki je „Pomoč kristjanov“. Tudi utegnete vselej pri taki priložnosti Mariji kako potrebo potožiti. Za današnjo nalogo pa Vam to-le priporočim:

1. Vsaki naj priporoči Mariji Pomočnici enega grešnika ali grešnico, ki naj bolj želi, da bi se spreobrnil ali spreobrnila.
2. Molite enkrat do jutri molitev: „Pod Tvojo pomoč pribežimo“ itd.

Pet in dvajseti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Človek je take natore, kadar kako lepo, drago ali imenitno reč zgubi, da ga še le potlej prav bolj in peče, kadar je več nima. Kaj bi

nekteri dal, ko bi le en zgubljen zob mogel spet dobiti, — ali kaj še celo, ko bi se mu oko povernilo, ali v vojski odbita roka ali noga! Še veči škoda pa je za dušne zgubljene dobrote, — toliko veči škoda, kolikor drajši in imenitniši je duša memo telesa.

O kako britko so torej uni spokorniki pri sv. Janezu Klimaku tožili po zgubljenih letih nedolžnosti! Rekli so s svetim možem Jobom: „Kdo me bo nazaj postavil v srečo in veselje moje mladosti, ko je Bog sam skerbel me varovati; ko je Njegova svetilnica sijala nad mojo glavo, in sem po temi hodil v blišobi Njegove luči; ko je bil Bog skrit v moji hiši; ko sem svoje noge v mleku umival, in je skala zame cedila potoke olja.“

Tako so se spominjali srečnih dní svojega pretečenega življenja in so se britko jokali pri misli na vse

nebeške milosti, s katerimi so bili nekdanj obkladani. Niso se mogli zderžati, da bi ne bili med solzami klicali: Kje je zdaj prva nedolžnost naših molitev, in otročje zaupanje, s čimur smo jih Bogu opravljali? Kje so tiste sladke solze, ki so jih v bolečini, v skesanji serca naše oči točile? Kje je tista popolnoma čistost telesa in duše, ki je bila naša največi čast? Kje je tista doveršena odkritoserčnost in podložnost do naših vikših? Kam je šla tista moč od zgorej in tista zdatnost naših molitev? Vse to je minulo in se razšlo kakor dim. Ti žalostni spomini so jim tako silno množili bolečino in strah, ki so ga imeli sami pred seboj, da so Boga prosili, naj spustí vse martre tega življenja čez nje, ter naj mašuje nad njih telesom hudo, kteremu je bilo telo vzrok. Nekteri so prosili grenkih bolezen, drugi, da naj oslepijo; spet

drugi so želeli, naj bi jih vesoljni svet začudeno miloval; drugi so prosili, naj bi ohroméli, da bi, na vsem životu sključeni, na tem svetu bili v naj revnišem stanu, ter zamogli oditi kaznim, ki so se jih na unem svetu bali.“

„Ne vém, kako sem moč imel, tako dolge verste naj britkejših pogledov priča biti, in da sem premogel gledati toliko terpljenja in solz. Trideset dni sem bil ostal v tem samostanu in zmiraj sem mógel stermeti nad tem, kar sem vidil; potem sem se poslovil z vikšim, ki je samostan vladal.“ Tako piše sv. Janez Klimak.

Ni pa on pripovedoval, kar bi mu bil kje kak drug človek naznanil, ampak kar je s svojimi lastnimi očmi vidil. Kakošen sad pa naj nam pre-mišljevanje tako ojstre pokore unih svetih mož obuja? Najpred tega, da se vsi ponižani sramujmo svoje

mlačnosti v pokorjenji, ter se bójmo, kaj nas v večnosti čaka. Vidimo pa tudi, kolika je ljubezen sv. Duha, s koliko močjo On duše priganja se očistiti, dokler je čas očiševanja. Tudi je nadalje nam ravno to prav močen spodbudljaj k ostrejšemu pokorjenju, ker dušne in telesne moči imamo ravno tiste kot uni, ali jih saj imeti zamoremo, ako zanje prosimo. In poslednjič, ko vidimo, kako težke pokorila so uni nase jemali, bomo mi saj veliko manjši in ložji dela z večji serčnostjo in veseljem opravljali ali prenašali; tudi da bi po duhu ter po znotranjem tolikanj več storili — z obžalovanjem, dobrimi nameni in s tem plačevali, kar je telo zagrešilo, ker s telesnimi pokorili velikrat premalo te pogreške dopolnujemo.]

O pravični Bog! nikar ne delaj z nami po svoji ojstri pravici, ampak

zavolj Jezusovega neskončnega zasluženja nam prizanesi našo slabost, in Tvoje brezumno usmiljenje naj se pobrati s Tvojo večno pravico, da nas rešiš in zveličaš. Usmili se, o Jezus! Prosi, Marija.

✠ ✠ ✠ ✠ ✠

iz verta Marijnih otrók.

Sv. Deziderij. *)

V starih časih so se pogostoma mnihi v naj bolj divjih gošavah in pustotah vstanovili in so jih obdelovali; svoje delo so z molitvijo in postom sklepali, Bog jih je blagodaroval in iz naj bolj divjaških in zarašenih krajev so napravljali prelepe polja, travnike in dobrave, naj bolj rodovitne zemljiša, ktere so pa dostikrat potem posvetnjaki mnihom pograbili in jih z njih posestva pregnali, ki so si ga bili s tolikim trudom lepo vravnali.

*) Sausseret, Ott Mar.

Véliki svetnik in opat sv. Bernard je imel v samostanu Klervó (Clairvaux) osem sto mnihov krog sebe zbranih, ki so v veliki bogoljubnosti Gospodu služili. Med njimi je bil tudi silo pobožen samostanski brat Deziderij. Tudi on je častitljivo Božjo Mater neizrečeno ljubil, kakor njegov sveti opat. Pri vsaki lepi priložnosti se je glasila Njena hvala iz njegovih ust, pri vsih svojih molitvah se je spominjal tudi svoje ljube Matere. Kadar se je pa pridigajočemu sv. Bernardu hvala in čast Marije Device cedila kakor med iz njegovih ust, ni bilo nobeno serce tolikanj ginjeno in vneto, kakor serce dobrega Deziderija. Bil je Deziderij iz serca ponižen, torej mu je bilo naj ljubši, samostanske čede v klosterskem gojzdu pasti.

Nekdaj ob času Marijnega vnebovzvetja je bil ravno v logu pri svojih čedah. Ker ni mogel v družbi svojih ljubih bratov svoji Blaženi Materi Mariji hvale peti, se v gojzdu na kolena verže, oči v nebo povzdigne in kar nejenja, presv. Kraljice nebeške z angelovimi besedami pozdravljati; zvesto móli, priserčno moli, veselo moli in molitev k molitvi, zdihljej k zdihljejem

verstí in pridéva. V naj veči gorečnosti, molitvi in svetih mislih, v vaji naj ljubeznjivši pobožnosti je prebil celo noč pred vélikim Šmarnom in tudi en del tega praznika. Zarad tega bogoljubnega djanja ga je bil sv. Bernard pred vsimi brati močno pohvalil.

Ako ste to poslušali, preljubi, bote zapopadli, kako se po pašah, pri delih na polji ali tudi domá po hišah nebesa služijo. Vsak katoličan namreč ima dolžnost in ojestro zapoved pri sv. maši biti ob nedeljah in zapovedanih praznikih, ako bi pa to nemogoče bilo, naj storí, kakor je storil Deziderij. Naj se saj tam, kjer je, iše vdeležiti božje službe.

Kar so nekdanji mnihi in boljši kristjanje svoje dni na polji s svojimi molitvami in premišljevanjem posvetili in oblagrili, to so nesnažne usta in roke poznejših časov že davno spet oskrunile; torej se ni čuditi tako pogostim hudim uram na polji, kakor tudi mnogim drugim nesrečam od zunaj in po hišah. Prišlo je tako daleč, ko človek trumo kôscev ali družih delavcev vidi, da ga nehoté neka groza opade, kakor bi imel trumo antikristov pred seboj, ki

se povsod, koder delajo, nesnaga greha za njimi vali. Pošteno dekle ne smé na žetev ne na metev, ne na trenje brez velike nevarnosti za dušo, ker naj večkrat bi bilo boljši iti pred peklenške vrata, kot v marsiktero enako derhal in družino! Kdo pa bo še le popisal nevarnosti v službah, v opravilih z družimi, v kupčijah, po potih — v mestih in po kmetih, dostikrat od taci, ki so dolžni nedolžnost varovati. — Od kod je hudo? Od tod, ker vere manjka, ker se delo ne posvečuje.]

Orožje za posvečevanje dela je pre-mišljevanje in molitev, zlasti znotranja, pa tudi velikrat lahko zunanja, kakor pri sv. Dezideriji; — pri domačih delih tudi lahko sveto branje. Kladvo, kôsa, sekira, serp, tudi peró v roki: svete misli pa v sercu, goreči zdihljeji na jeziku. Domá se zamorejo tudi med naj gostejšim delom s šivanko v roki kake verstice iz bukev brati, ki jih delavka na strani ima. In če je sv. Dezi-derij na paši pri svoji čedi tako lepo molil, zakaj bi pa naši pastirji in pastarice ne? Če so mnih zemljo med delom posveče- vali, zakaj bi jo sedanji delavci oskruno- vali? Sej imamo vender vsi ravno tistega

Boga in Očeta v nebesih; tudi ravno tisti Sodnik bo nas sodil, kateri je mnihe poplačal za njih zvestobo.

Velikrat se vražarski ljudje pritožujejo, da coperniki in copernice točo delajo in hude ure napravljajo. Tudi jest vam to misel poterdim in rečem vam, da coperniki in copernice to delajo. To je prava resnica, le verjemite mi! — Toda, kdo so ti coperniki in copernice? Vi sami ste, ki s pregrehami polja oskrunujete in Bogá na maševanje kličete! Tacih copernic, da bi točo delale, pa nikoli ni bilo, in jih ne bo.

Vernimo se pa k zveličanemu Dezideriju. Hvalo, ki mu jo je bil že sv. Bernard dal zavolj lepega obnašanja na paši, mu je bila tudi Marija poterdila. Osladila mu je bila, kakor se bere, smertno uro s svojo blaženo pričujočnostjo. Prikazala se mu je bila, kakor pišejo, v lepoti častitljive kraljice, obdana od družine nebeških duhov. Slišal je dobrotno Mater, ki ga je v pravo večno življenje poklicala, pozdravil Jo je in Ji odgovoril s sladkim smehljanjem kakor angel. Mirno in veselo se je poslovil s svojimi brati, od sv. opata Bernarda poslednji blagoslov prejel, in vzdignila se je

duša v družbi s svojo častitljivo Kraljico in Materjo v nebeško domačijo.

(*Klečé.*) Spoznamo, o Gospod! da se nismo pri delih in opravih ravnali po zgledu zveličanega Deziderija in družih svetih mnihov in pušavnikov; obljubimo ti pa, da nobeden pričujočih ne bo več v taci priložnostih Tvoje pravične jeze dražil. Prizanesi, odpusti nam, spokôri nas za pretečeno! Mati prečista, Mati naj bolj sveta! obvari vsim delavcem neomadežane serca, usta in roke.

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Sprejmite si nocoj v spomin cvetlico, ki jo vsi poznate. Motavilec ji je ime. Kaj ti mene učiš, priprosti motavilec? Motavilec je prav ljubeznjiva podoba pridnosti za dušo in za telo. — Hitro spomladi, da le sneg škopní, po vsih njivah raste in služi ljudem ko zgodnja zelenjav; tudi pridni človek precej v spomladi svojega življenja začne marljivo skerbeti za živež svoje duše in delati za nebesa. Mo-

tavilec je prav snažna in čista cvetica, ki jo tudi ovčice prav rade imajo. Take čiste ovčice naj bodo pri delu tvoje misli, besede in ročice, in bodo tudi tebe angelci radi imeli. Motavilec je majhna cvetlica, znamenje ponižnega delavca, — je mična cvetlica, znamenje čistega in sramožljivega delavca, — je enoletna cvetlica, v zveličavno opominovanje delavcu, da le kratki so dnevi našega življenja. Višnjeva barva motavilčevega cveta je podoba nebés. Naloga:

1. Nocoj se z angel-varhom in s svojo vestjo posvetvajte, kako bote popravljali, kar ste pri svojih delih hudega storili, in storite sklep, saj v mislih zveličanega Deziderija posnemati.
2. Molite vsaki očenaš in češenamarijo, da bi Bog to leto hude ure odvernill.

Opomba. Poslednji čas za spoved in sv. Obhajilo zavolj šmarničnih odpustkov, kdor še ni opravil.

Šest in dvajseti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Nad večno cvetlico smo dozdej premišljevali njene peresca in kore-

nino; prevdarimo poslednjič še njen sad. Enemu perescu se je reklo „večnost nebés,“ sadu pa naj bo imé „častitljivost“ ali „lepota nebés.“

Ta sad, ki ga bo človek po tolikih srečno premaganih vojskah dosegel, je pred vsim drugim peternat: 1. Prezalo prebivališče; 2. neprecenljiva družina; 3. gledanje Božje; 4. presvetljenost našega telesa; 5. obilnost in popolnamost vsih dobrót, ki so delež izvoljenih. Premisli najpred, o človek! prezalo nebeško prebivališče in posebno njegovo prečudno nezmerjenost.

V bukvah imenitnih pisavcev se bere, da je veliko število zvezd na nebesu večih kot naša zemlja, in še več, da so zvezde, ki so devetdesetkrat večji od zemlje itd. Ako nato oči v nebo povzdignemo in tako vidimo toliko neštevilno množico zvezd in k temu še toliko praznega prostora,

kjer bi se še večí število zvezd zamoglo sukati; — bi se zares mogli v neizrečeno stermerje zatopiti; to stermerje pa še le raste, ako svoje misli povzdignemo k naj vikšemu Bitju, katero je te nezmérne prebivališa stvarilo.

Ako se pa želimo ozreti na lepoto unih prebivališ, so one tako imenitne, da jih noben jezik ne more izreči. Ako je namreč Bog že pričujočo dolino britkih solz tako zalo in lepo opravil, da se moramo po pravici čuditi; s kolikim bogastvom je pač še le une stanovanja poveličastil, ki so sedež Njegovega veličastva, prestol Njegove velikosti, dvor Njegove lepote, Njegovo izvoljeno prebivališa in raj veselja?

K temu pa premišljuj zasluženje in vrednost nebeških prebivavcev. Njih število, njih svetost, njih sijajnost in lepota preseže vse, kar koli

si človek le zamore misliti. Sv. Janez pravi, množica izvoljenih je tolika, da bi jih noben človek ne mogel ošteti. Sv. Dionizij piše, da je toliko angelov, da njih število daleč preseže število vsih telesnih in stvarjenih reči, ki živé na zemlji. [Sv. Tomaž je ravno te misli in še pristavlja, da kakor nebo v obsegu zemljo visoko preseže, tako preseže tudi množica čistih duhov v ravno tisti primeri vse stvarjene reči tega sveta. Zdaj pa k temu pomisli, o človek, da vsaki teh prelepih duhov, tudi naj nižji zmed njih, je prečudniši, kakor najlepši stvar Božja pod solncem. Kako imenitno in častitljivo je tedaj gledati toliko število nebeških duhov v njih popolnamostih, v njih razločnih opravilih.]

Angeli se razpošiljajo kakor poslanci; višji angeli služijo in vodijo; močí na vse strani veselje razširjajo;

gospodstva vladajo, kreposti se svetijo kakor solnca; troni dajejo svitlo sijanje od sebe; kerubini sijajo nebeško luč; serafini goré od Božje ljubezni: vsi pojó čast in hvalo Božjo. Ako je že družba s čednimi in poštenimi ljudmi prijetna; kako sladko veselje mora še le biti, ko je človeku dano, v tem kraji radovanja s tolikimi svetniki, z aposteljni, preroki, mučenci ali marterniki obdanemu biti in v večnem prijateljstvu z vsimi izvoljenimi živeti!

O Bog! daj nam toliko zadržkov premagati, in enkrat tje gori priti. Marija! podaj nam svojo milostno roko!

✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠

iz verta Marijnih otrók.

Zveličani Jakob Picentij iz reda sv. Frančiška.

Ta služabnik Božji, posebno učen mož, ne le v duhovnih vedah, ampak zlasti

tudi v tisti trikrat srečni poti, ki v nebesa pelje, je vse dni svojega življenja Bogú zvest ostal. Z velikim pridom je oznanoval sv. evangelij, ker Bog je njegove besede blagoslavljal. Sredi svojega prizadevanja za povečevanje in razširjanje imena Jezusovega pa nevarno zbolí. Noben zdravnik ga ni mogel ozdraviti. Ni imel tedaj več upanja, da bi zamogel sveto opravilo pridiganja še dalje opravljati.

V tem žalostnem stanu, zapuščen od vse človeške pomoči, je mislil na tisto, ki jo sv. Cerkev imenuje Zdravje bolnikov. Iz svojih otročjih let je Marijo vselej ljubil in častil. O ljubeznjivo otročje serce, katero Marijo ljubi in časti! „Mati brez madeža“ bo tacega zvestega otroka madeža obvarovala, in ga ohranila na potu v večno življenje, pa še veliko družih dobrot mu bo pridobila, kakor jih je zvel. Jakopu. — Odkar je bil Jakop duhoven, je z imenom Jezusom tudi vselej presladko ime Marija sklepal in ga serčno oznanoval. Ko se je bil prepričal, da le čudež Božji mu zamore še zdravje dati, je tudi sklenil ta čudež od mogočne Marije Device izprositi, in dasiravno je bil prav slab in

bolehen, je romal na božjo pot v Loreto. Njegovo zaupanje je bilo všeč milostni Materi Mariji, in dosegel je, kar je prosil. Med solzami je v loretanski kapeli daroval visoko daritev sv. maše, in je prosil Mater Božjega usmiljenja, da naj se mu dobrotno skaže pri svojem Božjem Sinu ter mu zopet sprosi zgubljeno zdravje, da bo zamogel s pridigami še dalje delati za duš zveličanje. — Ali vidite blagi namen v ti prošnji? Ne toliko zavolj sebe, kolikor zavolj večne sreče bližnjega je želel še dalje živeti.

Poglejte tedaj, kako hitro Bog na Marijno prošnjo usliši, ako se prav prosi in dobrih reči prosi! Deviška Mati, kakor izročila pravijo, pobožnemu romarju naznani, da naj si še družih milost prosi, ker una prošnja da je že uslišana, — in res se je čutil goreči Marijin častivec pri ti priči ozdravljenega. Naj priserčniši hvalo opravi svoji visoki Dobrotnici za to neprecenljivo dobroto, pa tudi za dobrote, ki jih je bila dosegla tistim dušam, ktere Ji je bil on priporočil. Podá se potem še z veči gorečnostjo na svoje apostoljsko delo. —

To pa ni bila edina milost, ki jo je od Božje Matere dosegel. Človeško življenje

na tem svetu je vojska in noben človek naj se ne zanaša, da bo šel brez truda in britkost v kraljestvo Božje. Zlasti imajo taki, ki se navadnih grehov varujejo, velikrat hude znotranje vojske, da bi se bolj očistili in v čednosti vterdili. Tako se je godilo tudi našemu Jakopu. Velike znotranje skušnjave so ga hudo terpinčile in niso mu pokoja dale noč in dan. Zopet se podá v Loreto, kjer tolikanj teče neusahljiv studenec vsakterih milost. Ponižno se verže pred Marijno podobo na kolena in Ji toži žalostni stan svoje duše, stopi nato pred altar maševat ter Jo serčno prosi, naj mu vnovič skaže svojo materno dobroto, ki jo je že enkrat skusil. Glasno zdihovanje in solze so spremljale njegovo molitev. Marija ne presliši molitve in zdihovanja svojega služabnika, bere se celo, da se mu je bila razodela in ga potolažila, rekoč: „Miren bodi, moj sin! tvoje dela bodo kmali svoje večno plačilo prejele in nezvenljivi venec za tvoje čelo je že pripravljen.“ —

O tolažljive, o vesele besede za zveste Marijne otroke! Tudi vam, preljubi! je že spleten v nebesih venec za vaše čelo, ako stanovitni ostanete. Ne bodo ga vam brit-

kosti ovenile ali stergale, ampak še le zlepšale.

Kar je bila ljubeznjiva Mati Marija zvel. Jakopu naznanila, se je bilo kmalo dopolnilo; mir se je povernil v njegovo dušo; hudobni duh, ki mu je dušne težave in britkosti delal, je mogel bežati, in ravno v tem zveličavnem pokoji ga je Bog poklical — še v večji — večni pokoj, krog leta 1472.

(Klečé.) O Bog! tudi mi imamo veliko težav, dušnih in telesnih; dodeli, prosimo Te, kadar koli Ti jih po Tvoji in naši Materi potožimo, naj vselej od njih rešeni ali saj v voljnem terpljenji poterjeni bomo. Mati milosti, sladko upanje naše! ne zapusti nas nobenkrat v naših nadlogah.

Memorare. (Gl. str. 18.)

Cvetlica.

Nesíte seboj danes svetlico, ki se ji pravi gabez. Ni posebno ljubljén gabez zavolj lepote, toliko bolj pa zavolj zdravilne moči, zlasti korenine, ako si kdo roko ali nogo zlomi. Zavoljo tega naj Vam pomeni gabez dušne rane, duhovne, zno-

tranje britkosti. Tudi take dušne rane imajo neko zdravilno moč, posebno očistijo človeka od napuha, še nar bolj od duhovnega napuha in prevelikega zaupanja samega nase. — Na gabezovem cvetji se rade čbelice zbirajo: ravno tako pri človeku čbelice čednosti, kadar ga mnogoterno terpljenje poniža. Pomoč zoper tako terpljenje pa je pri Mariji lavretanski, kakor ste ravno poprej slišali. Gabez pa naj bo Vam vselej stanovitna priča, da Bog tudi z znotranjim terpljenjem dobre namene ima.

Naloga:

Molite enkrat lavretanske litanije za maloserčne kristjane in za tiste v vicah, ki so v življenji z maloserčnostjo grešili.

Sedem in dvajseti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Sad cvetlice večnosti, ki smo ga bili zadnjič jeli premišljevati, je lepota sv. raja; in že smo vidili imenitnost prebivališa in neprimérljivo

vrednost nebeške družine. Ako bo pa že tako imenitno veselje, v družbi izvoljenih biti; koliko neizrečeno srečo bomo še le okušali v družbi in pričujočnosti Njega, kterega častitljivost jutranje zvezde oznanujejo, kterega Božja lepota svitlobo solnca in lune otemnuje, pred čigar veličanstvom angeli in svetniki z nar globokejši ponižnostjo na kolena padajo in Ga molijo. Kaj še le bo gledanje nar vikši dobrote, ki vse dobro v sebi zapopade! Kaj še le bo pogled Njega, ki je Edino in Vse, ki je Sam na Sebi popolnoma prost in vender vse popolnamosti vsih reči v sebi zedinva! Ako je bilo že tolikanj doželenja vredno, kralja Salomona viditi in slišati, da je kraljica Sabejska sklicevala: „Srečen človek, srečni tvoji služabniki, ki so pričo tebe in tvojo modrost slišijo!“ kakošna sreča še le bo, božjega, čez vse povzdignje-

nega Salomona gledati, Njegovo večno modrost, Njegovo neskončno velikost, Njegovo neprimérljivo lepoto, Njegovo neizmérno dobroto, — in pa tega Kralja vsih svetov vekomaj posesti! — V tem je bistvena lepota nebeških prebivavcev; v tem je doveršeno spolnovanje vsih njih vošl.]

Premisli k temu lepoto človeškega telesa v nebesih. Nisi še vidil kaj tacega na zemlji, in si tudi kaj tako lepega misliti ne moreš, kakor bo tvoje telo po vstajenji v nebesih, ako prideš med izvoljene. Njegove lastnosti bodo: žlahtnost, lahkota, neterpljivost, luč. Ta luč bo tako popolnoma, da se bo vsako telo zveličanih v kraljestvu njih Stvarnika svetilo kakor solnce. Ako pa zdaj pomisliš, da solnce, ki je sredi na nebesni višavi, je samo zadosti, vesoljni svet razsvetliti in razveseliti; kakošno nezumno svitlobo bo potem

toliko solnc in svetilnic razširjalo, ko bodo skupaj svetile v nebeškem Sionu!

O Gospod in večni Bog! radi tukaj obvarujemo svoje telo grešnih oskrumb, nedopušeni vživanj, radi krotimo svoje počutke in jih v jarem Tvojih svetih zapoved vklepamo, da nas boš enkrat in na vekomaj tako nezmérno poveličal! O sv. Duh! Ti večna Luč! razsvitljuj nam naše stopinje po potu zveličanja; pogasi v naših srcih in v naših počutkih ogenj greha in nečednosti, in vnemi nas s sv. ognjem, z nebeško lučjo nas razsvetli, ki nikoli ne ugasne. Sv. Marija, Mati Božja, prosi za nas grešnike!

K i j a

iz verta Marijnih otrók.

Božja pot Marije Device v Efezu v mali Aziji. *)

Mesto Efez v mali Aziji je bilo svoje dni posebno sloveče z jutrodeželskim modrijanstvom v nejeverskem pomenu in s posebnimi vražami in copernijami. V tem mestu so nejeverniki častili malikinjo Dijano kakor rednico ali mater vsega sveta, in so jo torej vse bolj slovesno molili kot vse druge malike nejeverstva.

Zgodej pa je bila temu mestu prisvetila luč resnice. Ko je bil sv. apostelj Pavel na svojih potih prišel v to mesto, je našel že 12 učencev sv. Janeza Kerstnika, ktere je v imenu Jezusa Kristusa kerstil in birmal, in sv. Duh je prišel nad nje ter je jih obogatil, kakor aposteljne binškoštni dan; jeli so namreč mnoge jezike govoriti. To jim je bilo potrebno, ker so sv. Pavlu imeli biti pomočniki v apostoljskem delu. Apostelj je tukaj dvé leti učil s silno serčnostjo in je delal velike

---

*) Ott iz Le Tourneur.

čudeže. Njegove rute in opasila so ljudje pokladali na bolnike, in popušale so jih bolezni, hudobni duhovi so bežali od obsedenih. Novi verniki so prihajali se svojih grehov spovedovat, priča djanje aposteljsko; spreobrnjeni vražarji pa so prinesli skupaj svoje pohujšljive vražarske bukve, in v pričo vsih so jih sežgali. Ni se jih jim škoda zdelo, dasiravno so jih cenili 50.000 srebernikov ali denarjev. Da ob kratkem rečem: Efežanom je oznanovanje resnice zaleglo in bili so kristjanje; malikovavski tempeljni in altarji so se zaporedoma podirali. Še bolj se je móгло to mesto poživiti, ko je bil prišel tudi sv. apostelj Janez z Marijo, ki mu Jo je bil Jezus na križu zročil, v to mesto stanovat in je tukaj škof bil. Tudi preslavni tempelj malikinje Dijane je mógel Božjim hišam prostor pustiti. Dasiravno so se vkoženi nejeverniki iz samopridnih namenov silno ustavljali.

Naj v misel vzamem, kaj so k takemu razširjanju sv. vere dobičkarški vražarji počenjali. Srebrar Demetriji v Efezu je delal majhne templičke ali cerkvice boginje Dijane in dajal je tudi drugim umetnikom veliko zaslužiti. Ko sv. Pavel začne

germeti zoper malikovavstvo, je temu samopridnežu jelo za nohte iti, češ: zdaj sem ob svoj dobiček, skliče té in take svoje delavce in jih začne šuntati, rekoč: „Možje, vi veste, da mi od tega dela dobiček imamo. In vidite in slišite, da ta Pavel ne le v Efezu, ampak skorej po vsi Aziji veliko ljudi pregovarja, rekoč: to niso bogovi, ki so z rokami storjeni. Ne samo pak ta naša umetnost bo s tem v nevarnosti zaničevana biti, temveč tudi tempelj vélike Dijane bo za nič štet, in svitlost njé, katero vsa Azija in ves svet častí, bo pojémala!“ Po takem šuntanji vstane velik vriš in zmešnjava, derhali se tegoté in vpijejo: „Velika je Dijana Efežanska!“ Vse mesto hrumí, dva učenca sv. Pavla dobé neverniki in zapró. Pavel hoče med ljudstvo, pa učenci ga ne pustijo.

Marsikaj enacega je utegnil apostelj doživeti, prejden je padel tempelj silo čislane malikinje. Namesto njega se je pa v Efezu povzdignil drugi tempelj prave Matere življenja ali rednice vesoljnega svetá. Po vnebovzetji Marije Device so namreč visokočešeni Materi Gospodovi zidali častitljivo in prezalo cerkev. Ne več vélika

Dijana, malikinja, ampak vélika Marija, Mati Božja, je bila zdaj v Efezu oznanovana in češena. In ko je neki krivoverec Nestorij bil pri mnogih ljudéh Mariji poropal čast Matere Božje, rekoč, da Marija ni Božja Mati, je bil v tem mestu leta 431 cerkveni zbor, v katerem so cerkveni očetje, v sv. Duhu zbrani, Mariji poropano čast povernili ter Nestorjevo krivo vero obsodili in zaverгли. Posebno previdnost Božjo so cerkveni očetje v tem spoznali, da kriva vera, ki je Mater Božjo napadala, je bila v ravno tem mestu obsojena, kjer je Marija s sv. Janezom živela. Ta cerkev v Efezu ni bila naj starši, bila je pa naj večí in naj imenitniši zmed vsih v Efezu, in v začetku petega stoletja je bila stoljna cerkev. Bila je tolikanj imenitna, da so celo obletnico njenega posvečenja vsako leto 22. ali 23. rožnika praznovali. Lepo je cvetla keršanska občina v Efezu, imela je svojega škofa, in zlasti češenje Marije Device se je po tako slavnem cerkvenem sklepu od tamkej po vsem svetu razširjalo.

Mislil bi človek, da to imenitno mesto, kjer je sama Mati Gospodova prebivala, sama s svojim zgledom in molitvijo toliko

ljudi spreobrnila in poterdila, — mislil bi, to mesto ne more do konca sveta nikoli več nejeveri zapasti. Vender temu ni bilo tako. Ščasoma so jeli ondotni kristjanje mlačni in leni prihajati; bili so Jezusu zmiraj bolj nezvesti in poslednjič so tudi čisto od vere odpadli. Zavolj tega je prišlo strašno Božje strahovanje nad mesto, kar jim je že sv. Janez žugal. Mesto s prebivalci je prišlo Turkom v oblast, in bilo je razdjano. Véliki Efez je zdaj revna vás s turki in nekterimi kristjani!

Nisem vam zastonj povedal te prigodbe, po času in kraji tako daljne od nas; zakaj v nji je nauk, kateri mora občutljivo serce s strahom navdajati in ga zavračati na nauk in opominovanje: „Kdor stoji, naj gleda, da ne pade!“ Za cele mesta in narode so tri stopinje do naj globokejšega brezna: Pregreha, krivovera, nejevera. Ti, o človek! začneš mlačen biti: o huda reč! V mlačni duši ne more sv. Duh prebivati, torej se naglo pogrezneš v smertne pregrehe. Človek v smertnem grehu bi rad, da bi res ne bilo, kar ga vera uči, kar mu vera za njegovo pregreho hudega žuga; torej ni treba veliko

skušnjave, in kmal bo verjel, da ni dolžnost se zatajevati, postiti se, da ni tako natančno zavolj šeste zapovedi, zavolj tujega blaga itd., — kmal je zaveržena ena ali druga resnica, in človek je krivoverec. Tudi grešnika vse tiši, kar je v keršanstvu, in vse ga opominja k čednosti, pred grehom svarí: proč tedaj z vso težko butaro! — in tù ga imamo pravega nejevernika!! Kakor utegne zajti posamezni človek, tako zajdejo sčasoma cele okrajine in mesta, ako se pregreham v naročje veržejo. Tako se je godilo na Jutru vélikemu mestu Carjigradu, Konštantinopolju, in vsemu jutrodeželskemu cesarstvu, tako Egiptu in drugod. In kdo nam je porok, da bo Ljubljana, da bo Slovensko zmiraj katoliško?

Ni ravno vselej verjeti starim toživcem, ki pravijo: Ko smo bili mi majhni, mladi, ni bilo tako; gotovo in resnično pa je, in nobeden ne more tajiti, da take ostudne mlačnosti, nemarnosti, in bi djal, nejevere, ni bilo pred kaj leti, kakor se zdaj tako pogosto razodeva. To je hudo, je nevarno znamnje našega časa, in še nevarnejši napoved za prihodnost. Slišijo se večkrat prederzne reči, ktere strah delajo,

da bi se ne spolnile nad nami besede: „Božje kraljestvo bo vam odvzeto in dano drugim, ki bodo njegov sad obrodili.“

Poseben sovražnik sv. vere je posvetni duh, ki mu je za vse drugo več mar kakor pa za to, kar njegov stan po smerti zadeva. Dosti je bratov unega srebrarja Demetrija, ki posvetne malike ljudém hvalijo, posebno sem ter tje po gostivnicah se potikajo taki lažnjivi modrijanje, ki vsako novico in starico vedó tako obračati, da je Cerkvi in njenim zapovedim nasproti, če tudi nimajo nič od tega. In le prevelikrat najdejo nespremišljenih prostakov, ki za unimi vekači v Efezu hvalijo posvetne malike in malikinje, kakor uno ljudstvo, rekoč: Velika je Dijana Efežanska!

Pavla pa, to je, duhovne išejo križati ali kamnjati, če ne s kamni in žebli, pa saj z obrekovanjem, z lažmí in černjenjem! Torej je res, da nimamo le samo dosti krive vere, ampak tudi že veliko nejevere. „Kdor pa veroval ne bo, bo pogubljen!“ govori večna Resnica. — Upajmo, da bo Marija marsikterega ustavila na njegovem potu v pogubljenje, in da zavolj obilno obiskovanega šmarničnega opravila bo pri

svojem večnem Ženinu sv. Duhu sprosila, da bo še razlival potoke svojih milost in svoje sedmere darove nad našo deželo.]

(*Klečé.*) Prosimo Te, o Božja Luč, o sv. Duh! razsvetli naš um, da vselej spoznamo pota zveličanja, in poterdi našo moč, da zvesto po njih hodimo in se zveličamo. O turn kralja Davida, Ti močna varhinja svete vere, nikar ne zapusti nas in naših naslednikov; ne daj sovražnikom sv. vere v roke naših hiš in pólj, naših cerkev in šol, ne zdaj in ne pozneje, in nobenkrat ne.

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Sprejmite v spomin cvetlico potoniko, ki je prava lepotica naših vertov. Po nemški šegi se imenuje binkoštnica. Binkoštnica naj Vas spomni na sv. Duha, kateri je lepotičje naših serc, kakor binkoštnica naših vertov. Kolikorkrat tedaj binkoštnice ali potonike vidite, se spomnite, da brez sv. Duha ni nobene in nikakoršne lepote v vašem sercu, pa tudi nobenega upanja za vašo srečno večnost ne. Torej:

1. Premišlujte danes zvečer sedmere darove sv. Duha.
  2. Molíte, da bi jih tudi prejeli, očenaš in češena-marijo.
-

Osem in dvajseti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Ako hočete še kake besede slišati od obilnosti vsih dobrot, ki jih izvoljeni uživajo v sv. raju, vam rečem: Tam gori bo zdravje brez bolezni, prostost brez sužnosti, lepota brez gerdosti, neumerljivost brez strohljivosti, obilnost brez pomanjkanja, mir brez nepokoja, varnost brez strahú, polnost brez presédanja, veselje brez žalosti, gospostvo brez vojske. „Tam gori,“ pravi sv. Avguštin, „bo prava slava gospodovala; zakaj nobeden ne bo tam hvaljen po zmoti ali iz prilizovanja. Tam bo kraljevala prava čast; zakaj ne bo

se odrekovala tistemu, kteremu se spodobi, in ne skazovala se njemu, ki je ni zaslužil. Tamkej bo kraljeval pravi mir in nobena zmešnjava ne bo nadlégala zveličanih duš. Plačilo prave čednosti bo večno, kakor je On, ki čednosti delí in je obljubil, da bo On njih plačilo; kakor je On večen, ki se ne bomo utrudili, ga premišljevati in povelečevati. Tam bodo velike, lepe, svitle in vse varne prebivališa; družba prav častitljiva in preljubeznjiva, čas zmeraj ravno tisti, ki je brez razdelitve v dan in noč, in gre svoj ték vekomaj prosto naprej.“

„Tamkej — pravi dalje sv. Avguštin — bo večna spomlad v vednem svetu, v sladki novosti in oživljajoči sapi svetega Duha. Tam se bodo vsi veselili, vsi peli, vsi brez prenéha hvalo naj vikšega Delivca vsih dobrót oznanovali, po čigar velikoserčni do-

broti živé in gospodujejo vekomaj. O nebeško mesto! o večno počivališče! — O zemlja, kje je vse tvoje veselje? — O družba, v kateri nevošljivost in razpor nima prostora! O mirni stanovavci, vsih britkost obvarovani! O da ga še ni konca tega življenja, polnega vojske in bojevanja! O kdaj bodo jenjali dnevi mojega pregnanstva! Kdaj bo zasvetil blaženi dan mojega rešenja? O kdaj bom prišel in se prikazal pred obličjem svojega Gospoda in Zveličarja?“

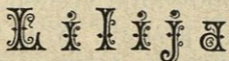
Ne angel in ne človek nam ne more tudi le slabe ali majhne podobe od unega večnega življenja pred oči postaviti; da pa vendar nekako senco od njega imamo, poslušajmo še dalje, kako sv. Avguštin piše in kliče: „O sladko življenje, ki ga je Bog tistim pripravil, ki Njega ljubijo! zveličano, mirno, zmeraj pokojno življenje! čisto in neomadežano življenje!

življenje, ki konca ne pozná! življenje brez bolečin, brez truda, brez terpljenja, brez zmešnjave, brez zamére, brez strahú, brez spremembe! Življenje polno lepote in častí, kjer se ni nobenega sovražnika bati, kjer nobeno veselje ne mine! Življenje, kjer gospoduje popolnoma ljubezen, in iz kterega je strah pregnan! Življenje, kterega dan je večén, in je v vsem naj lepši edinost! Življenje, v kterem Boga obličje v obličje gledajo, in kjer je gledanje Božje edíni živež, ki nikoli ne preséda! O kako sladke so tvoje veselja, ko nanje mislim! O kako razveseljujejo tvoji zakladi moje serce, ki brez prenéha po njih hrepení! Kolikor bolj na to mislim, kaj da si, toliko bolj se čutim ranjenega od tvoje ljubeznjivosti. Kopernenje, ki ga imam, tebe vživati, mi dela neizrečeno prijetnost in tvoj spomin mi je naj večí sladkost. O življenje

vsake mnogotere sreče! Za resnico blaženo kraljestvo, v katerem smert nima nikake moči, kjer ni naslédvanja časov, kjer dneva nobena noč ne ustavi, nobena menja ne zadene; kjer vojak, ki se je serčno vojskoval, spremljan od angelskih družb, z zmagovito krono na glavi Gospodu zmagovavno sijonsko pesem poje! O kako srečna bo moja duša, ako bom konec svojega popotvanja vreden, o nebeško stanovališče! gledati tvoje veličastvo, tvoje zveličanje, tvojo lepoto, tvoje zidove in vrata, tvoje prostore in dvore, tvoje častitljive prebivavce, in poslednjič gledati tvojega vsegamogočnega Kralja v vsi Njegovi svitlobi in v Njegovem božjem veličanstvu. Tvoji zidovi so zidani iz dražih kamnov; tvoje vrata so s svitlimi biseri obložene! tvoji dvorovi so iz zlata, in le hvalne pesmi se v njih slišijo, in tvoji kamni so safiri (žlahtni kamni

zeleniki); njih strehe so z zlatim terdnim listjem pokrite, in ni ga na njih kamna, da bi ne bil poprej skerbno obdelan in uglajen.“

O usmiljeni Bog! očisti nam duše in telesa, da bomo vredni, v to sveto mesto priti. Razsvetli nas, o sv. Duh! in vnemi naše serca k bogoljubnemu življenju. Marija, prosi za nas!

iz verta Marijnih otrók.

Marija Pomočnica in Jožef Lokateljčan.

Kdor ima veliko zaupanje do Marije in si prizadeva čedno živeti, tudi po Nji veliko milost sprositi zamore. To spričuje, kar nam pobožni pisavec sedanjih časov, Ott, popisuje.

V Neunkirchen-i pri Dunaji je milostna podoba Marije Device Pomočnice, ki jo ljudje visoko častijo in obilno obi-

skujejo, ker v stiskah so tamkej že vsaktero pomoč našli. Ta podoba je bila s pervega v samostanski cerkvi na prav priprostem altarji, z neko posebno dogodbo pa je prišla v velik slovez. Bilo je tako-le:

Jožef Lokatelčan, na otoku Cipru kakor turk rojen, v Florencu na Laškem pa keršen, je bolehal štirnajst mescev za naj hujši vodenico. Zdravniki so mu po bolnišnicah, v katerih se je na svojem popotvanji mudil, življenje popolnoma odpovedali. Torej ga je volja obšla, podati se z Dunaja v Gorico k svojim bratom, in dasiravno bolan in reven, se na pot odpravi ter pride 19. mal. travna 1737, ravno véliki petek proti večeru, v Neunkirchen v Steinfeldu. Iz boječnosti, da bi ta revni, bolehní človek utegnil še tisto noč merlič biti, ga noče nihče prenočevati; poslednjič ga vender nekje sprejmejo, zanesljivo po previdnosti Božji, ki je bila sklenila na Marijno prošnjo nad tem revnim bolnikom svojo vsegamogočnost skazati.

Drugi dan je bil sklenil čez veliko noč tamkej ostati, in gre popoldne med 1. in 2. uro pred klošter oo. minoritov milega darú prosit, da bi mogel posteljo za pri-

hodnjo noč plačati. Zberó se nekteri duhovni, prevdarjajo njegov revni stan, milvajo njegovo nadlogo in mu ponudijo jesti in piti. On pa le en požirek pijače vzame in reče, da jesti ne more nič, piti pa si ne upa, dasiravno je čez mero hudo žejin, ker potem ga začnè tako peči, da misli, sam čisti ogenj mu je v persih in v želodcu. Nato mu podelí eden duhovnov, O. Avksencij, milošinjo, tudi en roženkranc, in ga pelje v cerkev k sv. Rešnjemu Telesu, ki je bilo ravno v Božjem grobu, ter mu reče: Glej! tukaj je studenec zdravja! Ta-le, tukaj pričujoči Sam ti zamore pomagati; moli pridno!“ S temi besedami reveža popustí.

Bolnik tukaj pred sv. Rešnjim Telesom nekaj časa moli, potem gre ves strujen v bližnjo temno kapelo sv. Nikolaja, se v kot usest, opočit in potem zopet malo molit. V nekem kotu vidi kerstni kamen in hoče k njemu; mem-gredé pa zagleda na malem altarlji podobo Matere Božje, in sicer Marije Device Pomočnice. Posebno češenje do nje ga obhaja, pred njo poklekne, in z detinskim zaupanjem prosi preblaženo Devico, naj

mu pomaga v njegovi veliki revšini, ter se priporoči v Njeno materno brambo.

Po opravljeni molitvi in priporočilu se usede pri kerstnem kamnu, nasloní glavo na stopnice kerstnega kamna in zaspí. Takrat ima prikazen preblažene Device in Božje Matere v tisti podobi, v kateri je bila namalana na altariji, in ga vpraša, kaj bi tukaj rad? Odgovorí Ji in reče: „Gospá, ali zdravje ali pa srečno smert.“ Zdajci vzame Mati Božja belo posodo iz rokava in mu dá piti. Ko odpije, precej začuti neko gomazenje po vsem životu, in zdelo se mu je, kakor bi mu vse ude prehajalo, nad čimur se je zbudil in čutil, da je rešen vsakterih bolečin. Kadar pa vstane, se čuti prav posebno lahkega in gibčnega; ni mu bilo več telo otečeno, ampak čversto in zdravo.

Precej nato poklekne k imenovanemu altarčku, se na glas zahvali Božji Materi za skazano milost in podeljeno zdravje, potem pa v cerkev teče in glasno kliče: „Čudež! o češena Devica Marija!“ — Zdaj hití v samostan in vse skaže duhovnim vikšim, kar koli se je bilo ž njim dogodilo. Prednik ga dá večkrat izprašati po

dvéh duhovnih očeti, in s prisego je mogel poterjati, kar je govoril.

Kakó prijetno ta zgodba serce hladí, kakor nebešk studenček! Čudite se močni veri in prelepi vdanosti v voljo Božjo unega reveža. Ali ni bil on v naj hujši skušnjavi, nad vero in previdnostjo Božjo omahovati? Spreobrnjenec iz mohamedanske vere je bil, lahko bi ga bilo kej motilo, da bi bil omahnil in rekel: „Jest pri vas kristjanih ne najdem tega, kar sem pričakoval: mene bolnega reveža se branite pod streho vzeti; ta vera ne more prava biti.“ Toda nič take zanikarnosti nad njim ne najdemo, temveč ravno nasproti vidimo še le prav močno in živo vero, — toliko vero, da je bila vredna najdena, biti s čudežem poveličana.

Ali hočete pa, da vam pokažem ti-stega červa, ki pri nas Božji blagoslov in Marijno pomoč spodjeda? Nepoterpežljivost in malovernost se mu pravi. Iz nepoterpežljivosti izhaja kletvinja in čmerno godernjanje, morebiti celo čez Božjo dobrotno previdnost samo, in tako življenje vzame človeku vse veselo upanje v Boga in Njegovo sveto pomoč. Nekaka malovernost se vgnjezdí v serce, da malo-

vernež še zaupljivo moliti ne more. Kako bo potlej taki človek uslišan! — Oče zmiraj kolne, mati večkrat kolne, tudi otroci se naučijo kleti, — kako bi se ne pri tacih zgledih? Odkod bo potem prišel žegen Božji? Da na pravo pot nazaj pridemo, vam naznanjam te-le stopinje: Vedno življenje v gnadi Božji, voljno poterpljenje, zaupljiva molitev: nato bo prihajala tudi zanesljiva pomoč, ko bi se imeli tudi čudeži goditi.

(*Klečé.*) O Bog! ki si nam dar vere zastonj dodelil, pripelji nas tudi k studencu trdnega upanja in k ognjišu goreče ljubezni, da bomo razsvetljeni od sv. Duha v dušnih in telesnih potrebah vselej od Tebe pomoči pričakovali, jo zanesljivo našli in večno življenje z voljno poterpežljivostjo dosegli. Vélika Tolažnica, ozri se na nas Adamove otroke s svojim milostnim očesom in pelji nas k svojemu Sinu!

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Lanéni cvét naj Vas danes domú spremlja in pri Vas ostane. Zakaj pa ta?

Zato, ker je lan tako lepa podoba zaupljive poterpežljivosti. Nič ni prijetnišega kot velika njiva višnjevo cvetečega lanú, zlasti kadar ga sapa nekoliko guglje. Lán se noče prepirati s sitnim vetrom, ne se mu svojeglavno ustavljati; ampak lepo in lahno mu odjenjuje, in ko veter dalje gre, se lán po vsi njivi zopet vstavi, kakor je poprej stal. Ali vidite lepo znamenje poterpežljivega človeka? Lán dopustí, da ga vsaktero terpinčijo: rujejo ga, vežejo, smukajo ali ripljajo, pogrinjajo, nad ognjem suše in pálijo, tarejo, predejo, mótajo in navijajo, snujejo, sučejo, tkejo, šivajo, strižejo in parajo itd. itd. Ker je pa lán poterpežljiv, iz vsih tih natezanj in muk le same dobrote prihajajo in on je s svojo poterpežljivostjo velik dobrodelnik človeštvu, kakor veste, ker on ljudi oblači in mraza varuje, jim v temi sveti, jih v mnogoterih okolišinah ozdravlja, tudi še živino jim pita itd. — To sem Vam zato bolj živo popisal, da vselej, kadar lán ali pa kaj od lanú vidite, se prav živo spomnite na to, kar lán pomení, namreč, na keršansko poterpežljivost. Verjemite mi veliko resnico, da cvetka poterpež-

ljivost še veliko več dobrot človeškemu rodu delí, kakor pa cvetlica, ki sem jo Vam popisal. Kjer cvetlica: zaupljiva poterpežljivost cvete, tamkej sv. Duh prebiva, in ž Njim prihaja vse dobro na svet, zlasti tudi ljubi mir med keršanske družine.

Naloga :

1. Varujte se iz ljubezni do sv. Duha, da zoper poterpežljivost ne grešite.
2. Molite trikrat „Čast bodi Bogu Očetu“ itd. za se in za tiste v vicah, ki so bili v življenju premalo poterpežljivi.

Devet in dvajseti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Nobena reč človeka ne spodbuduje k tako pridnemu delu, kakor sad, ki na zadnje čaka gorečega delavca. Poslušajte torej, kako še nadalje sv. Avguštin od nebes piše, rekoč:
 „Sveti Jeruzalem! naša mati! kako lep si ti; kako me vnémajo

tvoje mičnosti! V tebi ni nič tega, kar naše oči tukaj na zemlji vidiijo; vse je drugač v tvojem nebeškem prebivanji! Tamkej ni noči ne temè, ne menjave, ne časov. Tebe ne razsvitljujejo goreče svetilnice, ne mesec ali zvezde; Bog . . . . je (tvoja) lesketajoča svitloba. Kralj kraljev sam je v sredi tebe, od svojih služabnikov obdan. Angelske družbe sladko pojó, veselo sprejemajo vse tiste, ki s tega sveta prihajajo. Tam je družina prerokov, zbiralo aposteljniov, truma marternikov, spoznovavcev, popolni mnihi, svete device, ki so nad nečimernostjo tega svetá in nad slabostmi svojega spola zmagovanje pridobile. Tamkej gledajo oči toliko mladenčev in rahlih devic, katerih čednosti so njih starost presegale. Tamkej se zamorejo ovčice šteti, ki so ubežale volčjemu zobu in goljufivim mrežam tega življenja.

„Vsi so popolnoma zadovoljni

na mestu, ki jim je odločeno; enaki so si v vživanji veselja, akoravno je stopinja njih sreče razločna. Tamkej kraljuje ljubezen v vsi svoji popolnamosti, ker jim je Bog vse v vsem. Njega gledajo brez preterganja, in neprenehoma jih Njegova ljubezen vnéma. Zmiraj Ga ljubijo; v tem ko Ga ljubijo, Ga hvalijo; v tem ko Ga hvalijo, Ga ljubijo; in njih edino opravilo je v tem, da Ga neprenehoma hvalijo, in se nikoli ne utrudijo, in nikoli tudi najmanjši pritežnosti ali dolgočasnosti ne čutijo.“

„Kdaj bo prišel srečni dan, ko bom od tega umerljivega trupla rešen in vreden najden, nebeške hvalnice slišati, ktere v čast večnega Kralja tisti pojó, ki v tem žlahtnem prebivališu stanujejo? Kolika bo moja sreča, ko bom v sredi tiste kraljeve družbe, ko bom tudi jez hvalno pesem pél, ko bom svojemu Kralju,

svojemu Bogu in Gospodu služil, ko Mu bom služil v Njegovem veličastvu, po obljubi, ki jo je dal, rekoč: „„Moj Oče želim, da naj vsi, ktere si mi dal, tu bodo, kjer sem jest; da naj moje veličastvo gledajo, ki si mi ga dal, ker si me ljubil pred vstanovljenjem svetá.““

„Ako si tedaj v strahu Božjem živel, misli si tisti častitljivi dan, ki se bo zate zaznâl, kadar po dopolnjenem pozemeljskem téku s smertjo do neumerjočnosti prideš. V tem neogibljivem trenutku, ko se bodo drugi jeli tresti, boš ti v popolnoma varnosti, ker boš vidil, da je prišla ura tvojega odrešenja.“ „„Iši,““ pravi sv. Hieronim devici Evstahiji, „„ječo svojega telesa zapustiti in misli si, kakor bi bila že pred stanovanjem svojega nebeškega Ženina; misli si plačilo za svoje trude, prelepo plačilo, ki ti je pripravljeno. Misli na lepi

dan, ko te bo sprejela Marija, češena Devica, spremljana od družbe svetih devic, in ko bo tvoj Gospod in Ženin pred teboj stal in rekel: Pridi in hiti, moja nevesta, moja ljubljena, moja golobica; ker zima je minula, mraz in viharji so jenjali, in cvetlice se prikazujejo po naših poljanah.““

„Koliko bo veselje tvoje duše, ko bodo prebivavci nebeškega mesta našli pri tebi visokost svojega stanú, popolnoma jasnost svojega premišljevanja in goreči ogenj ljubezni, kakoršno so oni imeli! Kakošen praznik bodo napravili o tvojem prihodu kerubini, v katerih so zakladi božje modrosti zaklenjeni? Kako razveseljevanje bo za (angele) sedeže, gospostva, za vse kore zveličanih duhov! Koliko veselje, gledati in deliti, zmagovavno obhajanje častitljive trume marternikov, ki so v belem oblačilu

napravljeni, in palme, ter znamenja svoje zmage, v rokah nosijo! Koliko veselje, unih enajst tavžent devic gledati, in tih deset tavžent marternikov, ki so zvesto hodili po potu časti in križa Kristusovega, kakor tudi neštevilo množico družih služabnikov Božjih! Koliko veselje, najti močnega diakona Lavrencija, ki je nezdušnemu trinogu kljuboval, in s svojo poterpežljivostjo rabeljne s stermejem napolnoval, kako on zdaj ima svitlejši raženj, kot so bili plameni, ki so ga vžigali! Koliko veselje bo, občudovati lepo sveto Katarino, z vertnimi rožami in lilijami ovenčano, ki je kolesne martre z vero in upanjem premagala! Koliko veselje bo, viditi sedmére častitljive Makabejce in njih serčno mater, ki so vse smertne bolečine in martre zaničevali, da so Božjo postavo spolnili!““

„Ktere ketine iz zlata in drazih

kamnov bi se smele primérjati s svitlobo, ki bo sijala krog vratú častitljivega predhodnika Jezusa Kristusa, ki si je dal raji glavo odsekati, kakor da bi bil k zaverženosti prešestnega kralja molčal? Kje je škerlat, ki bi se tako svetil, kakor srečno telo sv. Jerneja, ki je bilo zavolj našega Zveličarja Jezusa Kristusa živo oderto? In telo sv. Štefana, ki je bilo od kamnov razbito, kako lepo ga bo gledati, ko bo s plajšem polnim rubinov in demantov ogernjeno! Kako prečudna sladkost bo, častitljiva cerkvena poglavarja Petra in Pavla gledati, kako v lepoti svetita, eden s svojim mečem, drugi s stavnico sv. Križa, s čimur sta si krono neumerljivosti pridobila! Kolika sreča mora biti, vso slavo vsacega tih velikih svetnikov ravno tako uživati, kakor da bi njegova lastna bila! O častitljivi praznik! o kraljeve gôstje! o miza,

za Najvikšega in njegove izvoljene pripravljena!“ —

Vemo, da nismo tega preimennitnega veselja vredni, o večni Bog! vender Te po Tvojem nezmernem usmiljenji prosimo: stori z nami, kar koli je Tvoja najsvetejši volja, le samo nebeških vrat nam nikar ne zakleni ob naši smertni uri! Marija, Vrata nebeške! prosi za nas!

✠ ✠ ✠ ✠ ✠

iz verta Marijnih otrók.

Sv. Evfrazija.

Ta sveta devica je bila domá iz Konstantinopeljna. Bogate in imenitne starše je imela, zgubila pa jih je že po dvanajstem letu. Cesar Teodozij jo je hotel imenitnemu mladenču v zakon dati; ona pa je bila že Bogú in presveti Mariji Devici obljubila, da ne bo nikoli imela moža, ampak le Jezusa, svojega nebeškega Ženina.

Njemu se je hotla popolnoma čisto na duši in na telesu ohraniti. Torej za-gerne svoje berhko telo v oestro nunsko obleko in beží v tebajsko pušavo. Tamkej v naj tihejši samoti svoje življenje čisto in popolnoma Bogú daruje. Hudoba pa povsod človeka iše, torej je imela tudi Evfrazija veliko se ž njim vojskovati, ker hotel jo je zopet med svet spraviti in pogubiti. Ali Evfrazija ga je premagala z molitvijo in s postom. Zročila se je bila pod zvesto brambo Marije Device, in mogočna Gospá nebeška je ni zapustila. Ko je bila že dolgo v samotnem samostanu s svojimi sestrami, pripovedujejo izročila, je imela prav pri-jazno prikazen Kraljice devic, ktera ji je napovedala, da bo čez deset dni umerla ter dosegla krono za terpljenje in prizadevanje. Tako se je tudi res zgodilo. Umerla je 13. sušca l. 410.

Ta pohlevna devica je namalana s kamnom v roki, in na kamnu je zapisana beseda: „Pokoršina.“ Zakaj? Zato, ker je bila v ti čednosti veliko popolnamost dosegla, ter se je pri vseh poskušnjah pokorno skazala. Njena prednica, ki je vidila njeno veliko gorečnost in hrepenenje, zmiraj

bolj popolnoma prihajati, ji je terde poskušnje nakladala, ona pa je vse z veseljem sprejemala. Neki dan ji je bila dala zapoved, veliko grobljo kamenja v drug kraj prenesti. Brez vprašanja: „čimu to?“ brez godernjanja, brez nejevolje je trideset dni zaporedoma ta hčí iz cesarske rodovine to delo opravljala.

Dekla Germana, ki ji je bila zavolj njene gorečnosti nevošljiva, ji je očitala, da se za to vsaki dan posti in tako pobožno dela, da bi bila enkrat samostanska prédnica, in jo s hinavko zmérja. Evfrazija pa ji besede ne reče, pred njo poklekne, jo za zamero prosi in pa da naj za njo moli. Ko je bila una nevošljivka zavolj tega od vikši hudo posvarjena in za nekaj časa iz občine odločena, je ponižna Evfrazija tako dolgo in serčno zanjo prosila, da ji je bila kazen odpušena.

Take so prave in resnične neveste Jezusove, ki so z vsimi telesnimi in dušnimi močmi Bogu zveste. — Odkod pa izhaja tolikanj visoka čednost te device? V popisovanji njenega življenja se bere, da njeni starši so bili bogati, visokega rodú,

in so imeli le tega samega otroka; da pa niso počeli kakor mnogi starši, ki svoje otroke po opičje ljubijo, jim vse prizane-sejo in v vsih rečéh njih voljo spolnujejo; ravno nasproti so bili precej po rojstvu svoje hčerke sklenili, da jo bodo le za Boga zredili. Komej da je jela bebljati, so jo učili presveti imeni Jezus in Marija spoštljivo izrekati, male ročice so ji skle-pali in ž njo molili k nebeškemu Očetu. Pri vsaki priložnosti so jo opomnili na preljubo dobroto Božjo, od kterega vse dobro prejéma, in tako so jo učili prav hvaležno biti. Zmiraj in zmiraj so ji pra-vili, da Bog vse vidi in vse vé, da nikakor in nikakor ne smé nič hudega storiti pred Božjim svetim obličjem. Kolikrat vašim otrokom gospodje duhovni v šoli in pri spraševanji ravno to pripovedujejo! Ali kaj pomaga, ker so že iz korenine mnogi spačeni! Še pred sv. Rešnjim Telesom ve-likrat ne dajo pokoja in pri naukih še druge ljudi motijo, ki bi radi poslušali! Koliko pa samí molitve zamudé, in njih veliko skorej vse pridige in nauke presliši! Tako gredó večí del vselej z novimi grehi iz cerkve, ne da bi v nji novih gnad spro-

sili. Zavaljo tega in zavaljo domačih nerodnost so zmirom bolj terdi in poslednjič terdovratni, kakor železo in kamen.

Oče in mati sv. Evfrazije sta bila kakor dva angela varha; eden se je bolj bal kakor drugi, da bi otrok kaj škodljiviga ne vidil in ne slišal; torej je tudi deklica rasla v nedolžnosti kakor angelček. Ko je bil oče umerl, so mater močno nagovarjali, da bi se spet omožila, celo cesarica, njena teta, ji je to svetovala; nji pa je bilo vse bolj mar, da bi svojo hčer svetó zredila in za svojo lastno dušo skerbela, kakor pa za novo možitev, in je svojemu sklepu zvesta ostala. Ko je pa hči materi svoje želje razodela, da bi rada Jezusu v samostanski samoti služila, je bila tega tako vesela, da se je veselja zjokala. Peljala jo je pred podobo križanega Jezusa, in jo Jezusu zročila, rekoč: „O Gospod! vzemi tega otroka pod svojo brambo; le Tebe ljubi in iše, in se torej le Tebi samemu priporoča.“ Potem reče deklici: „Bog te za zmiraj obvari v strahu svojega svetega Imena.“ Nato zročí edinega otroka prednici in gre, — zročí ga tukaj, da bi tamkej ž njim vekomaj sklenjena ostala.

Nauke iz takega priserčnega življenja si sami posnemíte!

(*Klečé.*) Ti pa, o dobrotljivi Jezus! usmili se nas, in bodi vselej naša bramba in pomoč, da tudi mi svoje duše rešimo in zveličamo. — Mati nedolžna, Mati presveta, sveta devic Devica! bodi nedolžnih in spokornikov pomočnica, in spreoberni grešnike!

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Cvetlico velikonočno sprejmite danes v spomin. Velikonočnica raste po suhih solnčnatih homcih in ima vijolčasto cvetje. V zdravilstvu je posebno imenitna in znana z imenom „pulzatila“ (Pulsatilla), in kej posebnega je to, da zdravilo iz nje pomaga naj rajši pohlevnim, boječnim, dobrovoljnim, poterpežljivim in tihim natoram ženskega spola. Torej naj Vam bo velikonočnica podoba pravih keršanskih devic, ktere imenovane lastnosti imajo in hodijo le po solnčnatih višavah, to je, po potih od Božjih zapoved razsvitljenih, ter po srečni stezici, ki v nebesa pelje. Pohlevnost, boječnost pred grehom in posvetnim šumom,

tihost in molčljivost, dobrovoljnost k vsemu dobremu, vdana poterpežljivost, so peresca cvetlice velikonočnice, ktere ji pravo vrednost dajejo in deviško lepoto povišujejo. Velikonočnicam priliva nebeška rosa, da tudi po suhih višavah ne usahnejo: ponižnim devicam in deviškim pa žarki milosti sv. Duha, da tudi v suhoti, to je, v zapušenji in skušnjavah ne poginejo.

Naloga:

1. Iz ljubezni do sv. Duha sklenite, se vsih nečistih misel skerbno varovati.
2. Premislite nocoj tisto čednost, sam sebe zatajiti, in storite potrebni sklep.

Trideseti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Kolikor stanovitnejši boš imel svoje oko v nebo vperto, o človek! toliko manj boš zgrešil, po kateri poti se v nebesa pride. Torej le še dalje poslušaj, kako piše neki pobožen učenik od nebés in pravi:

„Povzdigni pa svoje oči nad vse angelske kore; tamkaj boš ugledal prav posebno častitljivost, ki ves nebeški dvor z začudovanjem in veseljem napolnuje in je, kakor bi mesto Božje z radostjo napajala. Povzdigni svoje oči in premišluj preblaženo Devico, Kraljico usmiljenja, polno ljubeznjivosti in lepote, ktere gospostvo angele s stermenjem napolnuje . . . . Tam gori je Kraljica nebeška, z zvezdami kronana, s solncem oblečena, z luno pri nogah, in blažena nad vse žene!“

„Premisli zdaj, koliko sladkost bomo čutili, ko bomo smeli gledati preblaženo Devico, našo sladko Mater, ne več kakor je pred jaslicami klečala; ne več, kakor ji prerokovanje sv. Simeona serce s strahom in nepokojem napolnuje; ne več, ko toži in povsod svoje zgubljeno Dete iše: temveč kako vsa razveseljena, v vži-

vanji nebeškega mirú sedí ob desnici svojega Sina in nima naj manjšega strahú, da bi še kdaj ta predragi zaklad zgubila. Ni Ji treba več čakati na nočni mrak, da bi v Egipt bežala, ter da Njeno ljubljeno Dete Herodovemu preganjanju odide. Ni Ji treba več stati pod križem, da bi kápala kri Njenega umirajočega Sina na Njeno glavo, ter bi tako v Svoji obleki nosila veden spomin Njegove naj večí bolečine. Ne občuti več martre tiste žalne zamenje, ki Ji odmeni učenca namesto učenika, namesto Gospoda hlapca za sina odloči. Ni Ji več treba stati pod tistim kervavim drevesom in z neizmerno britkostjo ponavljati tistih bolečih besed: „O da ne morem za te umreti, Absalon! Moj Sin, moj Sin Absalon!“ Vse te britkosti so minule, in Ona, ki je bila na zemlji naj bolj žalostna vsih stvari, je zdaj nad vse angele,

nad svetnike in ljudi povzdignjena; Njeno zveličanje je tako popolnoma, da noben človešk jezik ni zmožen tega dopovedati. „„Našla sem Ga,““ kliče Ona, „„kterega ljubi moja duša; deržati ga hočem in ne več spustiti od sebe.““

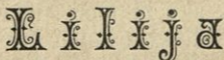
„Ako bo premišljevanje častitljive Device in vseh teh reči toliko srečo delalo: kolika sreča mora le še biti, gledati naj svetejši človeštvo našega Zveličarja Jezusa Kristusa, častitljivost in lepoto tistega Telesa, ki je bilo na križu za naše zveličanje tako strašno izdelano! „„Brez vsega dvoma,““ kliče sv. Bernard, „bo za človeke sladko veselje, ki jih bo z zveličanjem napolnovalo, ko bodo tamkej vidili in premišljevali Človeka, Stvarnika ljudi, in Gospoda vsih stvarjenih reči.““ Sploh imamo za posebno čast vsi v svoji deržini, ako se kateri naših otrok na kardi-

nalsko ali celo na papeško čast povzdigne. Koliko veči čast pa nam bo, viditi Zveličarja, ki je našega mesa in kervi, ko bo sedel ob desnici svojega Očeta v naj večem veličastvu kakor Kralj nebes in zemlje? S kako neizrečeno radostjo bodo ljudje v družbi angelov prevdarjali, da Gospod nebeških stanováliš, Stvarnik vsih reči, ni kak angel, ampak človek! . . . . Prav zanesljivo si bo vsak svetnik neizmérno častitljivost Jezusa Kristusa štel kakor svojo lastno. In veselje, ki ga bodo zavoljo tega čutili, bo toliko, tako popolnoma, da se njegova izverstnost v nobenem človeškem jeziku ne more izreči.“]

„O neskončno ljubeznjivi Gospod! kdaj bo prišel ta srečni dan? kdaj bom stopil pred Tvoje obličje? kdaj bom nasitovan s Tvojo prečudno lepoto? kdaj bo moj pogled

počival na Tvoji božji osebi, ki Te angeli gledati kopernijo?'

O Jezus, Sin človekov! pokaži nam svoje milostno obličje in razveseli nas s svojo nezmerno prizanesljivostjo ob naši smertni uri, odpri nam lepoto svetega raja. Marija prosi; Marija pomagaj; Marija ne zapusti nas!

iz verta Marijnih otrók.

Zveličani Janez Himenij (Ximenius). *)

Ta zvesti služabnik Marije Device je bil neduhoven redovnik ali brat iz Jezusove družbe. Bil je poln otročje priprostosti, ponižen do nar globokejšega zaničevanja samega sebe, ves goreč od ljubezni do Bogá in bližnjega, ljubljen od vsih kloštarskih, ki se je menil samega sebe njih nar manjšega hlapca.

Ni popisati, kako je on ljubil našo ljubo Mater Marijo Devico. Njeno življenje je bilo takorekoč njegovo življenje, zmiraj

je mislil na čednosti in djanja, v katerih je živela Marija na zemlji. Pri vsakem delu je imel odločeno kako duhovno premissljevanje iz Marijnega življenja. Neki dan dela s tovaršem v vinogradu, in letá ga vpraša, ktero duhovno opravilo da ravno ima. Odgovori mu: „Ko v hrib grem, spremljam Marijo in Jožefa s sladkim Jezuškom in grem ž njimi v Egipt, in kadar s hriba grem, se ž njimi iz Egipta vračam.“ — O kolika sreča, ako bi naši delavci pri delu imeli tako zveličavne misli in občutke; koliko grehov bi se odvernilo; koliko več teka bi imele vse njih opravila!

Neki dan je molil pred podobo ljube Matere Marije in se Ji z veliko gorečnostjo priporočal, naj vender dobrotljivega Boga prosi, da mu večno zveličanje zagotovi. Nato je slišal glas, ki mu je rekel: „Janez, hodi nadalje po poti pokoršine, to je zanesljiva in nezmotljiva pot.“ To veljá tudi sploh kristjanom: Hodite zvesto po poti pokoršine do svojih duhovnih pastirjev, bodite natanko pokorni svojim spovednikom; to je zanesljiva pot v nebesa.

Drugikrat je spet pred podobo molil in premissljeval terpljenje ubozih duš v vi-

cah, in dosegel je dar posebnega usmiljenja do duš v vicah. Od tistikrat je vse svoje dobre dela in zasluženja daroval za uboge duše v vicah. — Znano je, da nič ne zgubi, ampak še le veliko pridobi, kdor vse svoje zasluženje za duše v vicah obrača in njim daruje.

Neki dan je po samostanskih pravilih odgovor dajal svojemu vikšemu zastran stanú svoje vesti. Vprašan, če ga serce žêne, po poti popolnamosti dalje iti, je odgovoril, da nima veči želje, kakor to.

„Po poti popolnamosti dalje,“ — o kristjan! ali zapopadeš to besedo? Ali ne slišiš včasih, kako nekoliko bolj olikani v kmetiji, kupčiji itd. kličejo: „Naprej! naprej!“ In kam naprej hočeš ti ali pa tvoji nastopniki v 40—60 letih priti? „Naprej“ pridete zanesljivo do — groba. Kam pa potlej — — ? Kam potlej, ako zdaj na poti popolnamosti dalje ne greste? Šmarnice so pri koncu, — kako daleč naprej si ta mēsec prišel? Kako daleč si še napravljen? Si že opravil spoved in sv. Obhajilo? Si odstopil od greha? Ako si kej dobrega začel ali saj sklenil, pa saj ne, da bi pozabil in opustil, ko ta čas pre-

teče? Oh, naprej! naprej pojdi v dobrem. Kupčuj z zročnim talentom: kmal kmal ga bo Bog tirjal od tebe.

Ko se je zvon k „Ave Mariji“ oglasil, je Janez precej pokleknil in angelsko češenje molil, kjer koli je bil in če je imel še toliko dela. Pripoveduje se prijazna dogodba, ki kaže, kako prijetna je bila Bogu taka ljubezen do molitve. Družba Jezusova je v mestu Saragosi na Španjskem zidala cerkev, in ko Janez s tovaršem velik obdelan kamen po odru gori vali, zazvoni „Ave-Marijo.“ Ravno na kraj odra sta bila kamen privalila. Janez pa, ne misleč, da utegne kamen po stopnicah odra doli zderčati in na tla telebiti, izpusti kamen, se verže na kolena in moli; ravno tako tudi tovarš po njegovem zgledu. In glej! kamen brez deržanja na stermem kraji pri miru ostane in se kar ne gane. Ko sta odmolila, z enim gibljejem kamen na njegovo mesto zavalita, da so vsi pričujoči stermeli. Ves obogaten z zasluženjem je v Gospodu zaspal 24. svečana 1579.

Nihče te ne sili, o človek! da bi v taki nevarnosti, kakor uni zveličani Janez, delo popustil, ko zazvoni; tudi te zapoved

ne veže, da moraš ravno poklekniti: vprašam te pa, če ti kaj vest ne očita, ko še naj ložjega dela, ko čisto nobene sile ni, nočeš popustiti, da bi angelovo češenje bogoljubno obmolil? „Delaj, le delaj!“ to je tvoja lastnost; pregovor pa pravi: „Môli in delaj!“ Ali slišiš? „Môli!“ stoji pred, potlej „delaj!“ „M ô li“ je za dušo, „d el aj“ za telo. Torej se ni čuditi, da taki nezaupljivci tudi le malo žegna in teka imajo. — „P o s v e t n o s t“ — ta pošast gospodari po vsih hišah in poljih, in še posebno po rokodelnicah, cestah, štacunah, fabrikah, šolah, pisarnicah. Vélika postava je, da vse učenosti, umetnosti in človeške dela morajo veri in čednosti služiti; kjer tega ni, gre voz v brezno in konec vsega djanja bo nesreča za telo, pogubljenje za dušo. Zakaj tako delo je prekletó, ker delavce od njih Stvarnika odvrača. Pošast, ki se ji „posvetnost“ pravi, ne pozná Bogá, — ali pa Ga nalaš v némar pusti. Od tod pa tudi taki konec, kakor se tolikrat sliši! Nekaj časa rožljá z denarom, pri vsih šumečih rečéh zvonec nosi, se velikrat tudi v visoke službe vrine, tudi se angel teme spreminja v angela svetlobe. Neutegoma pa

pridejo dela temè na svitlobo, nastajajo strašni padci z višáv v brezna kakor ob času luciferja: tu gre vse na boben, tam se zvedó strašne goljufije in skrivne tatvine itd., in da pošast „posvetnost“ svojo gerdo-bijo dopolni, se utegne na vse zadnje slišati od grozovitih samomorov, kateri so kar ravna pot v peklenški ogenj, iz kterega več rešenja ni.

(*Klečé.*) O dobrotljivi Bog! usmili se nas, blagoslovi vse naše dela, ki jih enkrat za vselej Tebi darujemo, in reši nas milostno duha posvetnosti, nejevere in potuhe. Skrivnostna Roža! zasadi v vse naše dela in opravila, misli in besede tisto lepo zbranost, ki je bila zlati venec Tvojega življenja.

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Nocoj si zberíte in zvežite v spomin lepodišeč šopek romana. Roman naj Vam pomeni svete ali nebeške misli, ki jih imejte pri svojih delih. Roman lepo diší; tudi tvoje dela, o človek, ako so s svetimi mislimi spremljane, tako lep čuh

od sebe dajejo, da angele iz nebés k tebi vabijo. Roman ima zdravilno moč: svete misli so preblago zdravilo zoper grozno bolezen, ki se ji pravi „posvetnost,“ in zoper nemarnost za svojo lastno srečo.

Naloga :

1. Premišlujte saj dvé ali tri minute nebeško veselje.
2. Molite enkrat do jutrišnjih Šmarnic očenaš in češenamarijo zase in za tiste v vicah, ki so bili v svojem življenji preveč posvetni.

Poslednji dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Sleherni zmed nas želí v nebesa priti, toraj naj se tudi naše letošnje večne cvetlice z nebeškim premišljevanjem sklenejo. Pobožen učenik duhovnega življenja še nadalje tako le piše:

„Kolika sladkost nad vse sladkosti bo vživanje jasnega gledanja

Božjega, v katerem je bistvena slava svetnikov . . . To jasno gledanje Božje samo zamore našim dušam popolnoma mir, popolnoma zveličanje dodeliti. Lepota in razne lastnosti stvari zamorejo res človeku serce nekoliko razveseliti, nikoli pa ga ne do čistega zadovoljnega storiti. Ako nam bodo tedaj vse tiste razveselivne reči, od katerih smo govorili, toliko in tolikošnih sladkost delale: kako srečne nas bo storilo še le ljubeznjivo gledanje Gospoda, naj vikši Dobrote, ki je popolnamost sama, ktera vse dobrote v sebi obsega!“ . . .

„O zarés! prelepo mora biti, gledati tisto tako prečudno, prosto Bitje, ki se tako razodeva; v Njem moliti naj svetejši Trojico, prečastitljivost Očeta, modrost Sina, dobroto in ljubezen sv. Duha! — Tamkej bomo Boga in sami sebe in vse reči v Bogu gledali. Sv. Fulgencij pravi, ravno

tako kakor uni, ki pred ogledalom stoji, vidi ogledalo in samega sebe in vse reči v njem, ki so pred ogledalom; tako bomo tudi mi, ko bomo pred tistim brezmadežnim ogledalom Božjega veličanstva stali, gledali Boga in sami sebe v njem z vsim ob enem, kar je zunaj Njega, po večem ali manjšem spoznanji, ki ga bomo od Njega imeli. Tamkej bo nasitena naša vedoželjnost, vse, kar se more spoznati, bomo pred seboj imeli. Tamkej bo naša volja pokoj našla v ljubezni tiste Dobrote, ki vse dobrote v sebi obsega, in brez ktere človek ne more nobene prave dobrote imeti. Tamkej bodo vse naše želje v popolnem miru in z uživanjem naj višji blaženosti se bodo spolnovale. Ta blaženost bo naše serce tako nasitila, da si ne bo imelo ničesar več vošiti. Tri Božje čednosti, vera, upanje in ljubezen, s kterimi smo na tem

svetu Boga častili, bodo tamkej našle nar imenitniši plačilo . . . Tamkej bodo izvoljeni vsegamogočnega Bogá gledali, ljubili, posedli in hvalili. Nasitovani bodo, dasi ne bodo lakote čutili; lačni bodo, dasi ne bodo čutili nobene potrebe.“

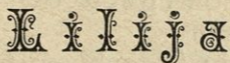
Koliko nepopisljivo veselje bo po tem takem čutila duša, ko bo za plačilo tako kratkega zatajevanja plavalala v tistem morji lepote in sladkosti, ktero ne bo nikoli padalo, nikoli usahnilo. [O dobro obernjeno prizadevanje in delo! o častitljivo poplačano zatajevanje! o zaklad brez mére! kdo bi ga ne hotel vzdigniti? kdo bi goreče po njem ne kopernel? Ako bi imeli tudi milijone življenj, ne bilo bi preveč, ko bi tudi vse zanj darovali!]

To neprecenljivo in prečastitljivo plačilo bo terpelo toliko milijonov lét, kolikor je svetlih zvezdic na

višnjem obnebj, in še zmiraj delj. Toliko sto jezér milijonov lét bo terpelo, kolikor dežnih kapljic na zemljo pada, in še zmiraj neskončno več. Ob enem reči: ostalo bo z Bogom samim na vekomaj. Pisano je namreč: „Gospod bo gospodoval zmiraj in vekomaj;“ in drugej: „Tvoje kraljestvo je večno kraljestvo, in Tvoje gospodstvo bo terpelo od rodú do rodú.“

(*Klečé.*) O usmiljeni Oče! o Bog, ki si samo in zgoli tolažilo! prosimo Te ponižno pri Tvojem naj priserčnijem usmiljenji, dodeli nam milost, da tej naj večí častitljivosti in blaženosti ne zapademo. O Gospod, naš Bog! po svoji podobi si nas vstvaril in zmožne storil, Te spoznati in ljubiti; daj, ter naše serce, ki si ga za-Se stvaril, Sam Seboj napolni, ker Ti si naš Bog in naš Delež v

deželi živih! Ne prosimo Te obilnih dobrot za sedanje življenje, stori z nami po Svoji neskončni dobroti in previdnosti: tega pa Te danes preponižno in najpriserčniši prosimo, da naj stanujemo v hiši našega Boga vse dni svojega življenja — vekomaj. Marija! trideset in en dan Te že prosimo, usliši nas danes in zagotovi nam mesto v kraljestvu svojega Sina!

iz verta Marijnih otrók

za vse leto.

Naloga vsih nalog je, čas tako preživeti, da človek stori nar več dobrega, ki je mogoče, in nar manj hudega, ki je mogoče. Služabniki in služabnice Božje so v ta namen imeli mnogotere vaje v čast Marije Device, in po sreči se jim je izhajalo. Ako bote le nekaj tega v spominu

ohranili in spolnovali, bo vaša sreča toliko, da celi teden ne bote toliko grehov storili, kolikor bi jih sicer tudi le en sam dan. Poslušajte tedaj!

V tvojem sercu bodi zmiraj: „Jezus“ in „Marija.“ Ko se je sv. Bonaventura zjutraj zbudil, so bile prve njegove misli Jezus in Marija; na Nju je mislil pri svojem učenju in delu; ž Njima je k počitku šel. O kristjan! ne pozabi tega nauka. Greh ne bo mogel v tvoje serce, ako bota Jezus in Marija v njem. Kletvinje, grešne besede ne bo iz ust in serca, v katerem bota Jezus in Marija.

Ako želiš biti dober otrok češene Marije Device, ko se zbudiš, se obrni k Njeni podobi, in prosi Jo za Njen blagoslov, rekoč:

Me cum Prole pia
 Benedicat Virgo Maria.
 Prosim Te, Marija, zdaj
 Z Jezuškom mi žegen daj! —

Nato utegneš tri češenamarije v čast neomadežanega spočetja Marije Device obmoliti za dar čistosti. To je sv. Alfons

vsim svojim spovedencem svetoval, da naj vsaki dan opravljajo, in obetal jim je zanesljivo pomoč od Matere Božje.

Ako si v tacih okolišinah, da zamo-reš zraven molitve zjutraj tudi nekoliko premišljevati ali po znotranje moliti, bo prav dobro; premišljevanje duhovni učeniki posebno svetvajo. Stóri, kakor sveti grof Eleazar. Le-tá je nekdej pravil svojemu duhovnemu vodniku, ko se k molitvi pri-pravlja, da si najpred k sercu vzame svojo nizkost in nevrednost, potem se priporočí Materi Božji, da naj mu v serce in na je-zik daje, kar bi bilo Njenemu Sinu in Nji nar bolj prijetno, in potem moli češena-marijo. In ko je to opravil, se mu nikoli ne manjka snovíne za premišljevanje Božjih skrivnost. — Ko si pa potem v premišlje-vanji storil dobre sklepe, svoje grehe ob-žaloval, tolažil prejél ali suhoto občutil, potem vse to zroči preblaženi Devici Ma-riji, da naj pred Božje obličje nese. Tako ti svetuje sv. Albert Véliki.

Ako moliš ure Marije Device, utegneš storiti, kakor zveličani Peter Faber, prvi tovarš sv. Ignacija, ki je desetkrat z naj priserčniši pobožnostjo izrekel naj sve-

tejši imeni „Jezus“ in „Marija,“ preden je začel svoje dnevnice moliti. 7

Ako se čez dan učiš, študiraš, bi utegnil morebiti včasih posnemati zveličanega Frančiška Suarez-a, ki je to opravilo vselej opravljal pred podobo Marije Device, pri dvomih Marijo za razsvitljenje prosil, in ko je bil uslišan, se ji je serčno zahvalil. — Sv. Edmund je ravno tako delal. — Zveličani dominikanec Frančišk Rezza je vselej češenamarijo molil, kolikorokrat je pri učenju bukve spremenil. — Prejden je zveličani Alan pero v roko vzel, da bi pisal, je vselej pokleknil in Ave-Marijo molil. — Ravno to pravilo ti zamore služiti pri vsih tvojih opravilih, ali vzameš koso, serp, sekiro ali rokodelski orodek v roko in se k delu napraviš.

Da ob jedi pošteni kristjan molitve k sv. Duhu ne opusti, se takó vé. Utegneš pa tudi še kaj v Marijno čast storiti, ako si v tacih okolišinah, na priliko, po zgledu zveličanega Jakopa Venedik-a, ki je po jedi molil „Češena si Kraljica;“ ali po zgledu zvel. mladenča Janeza Berhmans-a, ki je po jedi šel v kapelo Marijo pozdravit, prejden se je na delo podal.

Zveličani Alfons Rodriguez je vselej, ko je slišal podnevi in ponoči uro biti, češenamarijo molil. — Blaženi jezuit Janez Sebastijan je pri odhodu in dohodu vselej češenamarijo molil, prosil Marijo za blagoslov in varstvo in je Njeno podobo kušnil.

Sv. Filip Nerij, sv. Alfons Ligvorij in veliko drugih svetnikov je imelo v navadi lepe kratke zdihljeje k Mariji, postavim: „Sv. Devica, Mati Božja, Marija, prosi zame svojega Sina!“

Tudi za večerno češenje Marije Device je obilo lepih zgledov pri služabnikih Božjih. Sv. Stanislav Kostka je Marijo blagoslova prosil, prejden se je k počitku ulegel. Po zgledu sv. Mehtilde utegneš moliti tri češenamarije za srečno zadnjo uro v čast moči, modrosti in dobrote, ktere čednosti so bile od sv. Trojice Mariji Devici prav posebno podeljene. — Po zgledu zvel. Janeza Berhmans-a utegneš pridjati še eno češenamarijo v čast čistega spočetja, da te bo Marija v čistosti ohranila. — Z imeni „Jezus“ in „Marija“ v ustih in v sercu zaspì, da se obvaruješ vsih nevarnost na duši in na telesu.

To so tedaj nauki, ki ste jih danes slišali, preljubi častivci Marije Device! Podobne nauke ste slišali ves Marijin mesec. Sad pa bodo le obrodili, ako pride blagoslov od Jezusa in Marije, za kterega nam je vsaki dan prositi, si vsaki dan prizadevati, da ga zaslužimo. Prosim vas torej, ljubi **bravci** ali **poslušavci**, nikar v némar ne pustite, kar ste ta mesec slišali; nikar rók križem ne deržite zastran dela svojega zveličanja! Kar ste pa kje ta mesec zamudili, sami nadalje nadomestujte in nikar se ne zanašajte na prihodnje Šmarnice, ker **pač** marsikteri zmed nas bo že v grobu, ko se bodo spet obhajale, če se že bodo, **kakor je dosti lanskih in predlanskih poslušavcev.** Pred vsim drugim vas vživo in priserčno prosim, naj nobeden nikar v smertnem grehu ne živi, ker hujšega ni pod solncem kakor to. **Ako kateri morebiti ni velikonočnega obhajila opravil, naj pri zveličanju svoje duše nikar v takem stanu ne živi, temuč hitro naj popravi in opravi! Išite pomoči in bodite stanovitni v obiskovanju svojega dušnega zdravnika, spovednika.**

(Klečé.) O Gospod in Bog! v Tvojih očetovskih rokah smo. Tebi se do čistega

zročimo, Tebi hočemo kakor pokorni otroci služiti, Tvoji hočemo biti živi in mertvi. O Mati naša in naša Besednica! poterdi Ti nam naše sklepe, ki jih pred Tvojim Sinom delamo, in prosi za nas!

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Za vse leto si vzemite v spomin cvetlico deteljico, ker ne vém Vam boljšega dati, kakor to lepo znamenje sv. Trojice. Povsod jo imate deteljico triperésnico in povsod Vam je spomin sv. Trojice silo potreben, ravno tako kakor Njeno sveto varstvo. Eno peresce naj Vam oznanuje Boga Očeta stvarnika, drugo Boga Sinú Odrešenika, tretje Boga sv. Duha Posvečevavca. Deteljico tedaj Vam postavim za Vašega pridigarja na polji in kjer koli jo vidite. Deteljica bodi Vaša stražnica zoper greh, da nikoli ne žalite trojedinega Boga.

Naloga:

1. Skerbíte, da nobeden zmed Vas nobeno nedeljo in noben zapovedani praznik skoz leto sv. maše ne zamudí, in bodite vselej pri nji z zbranim duhom.

2. Molite nocoj očenaš, češenamarijo in vero, v čast sv. Trojice, da bi letošnje Šmarnice za nas ne bile zgubljene.
-

Sklepna molitev.

O preblažena Mati večne Besede, Marija, Vrata nebeške! ki si zemlji Boga, in ljudem Življenje dala; bodi tudi nam začetnica večnega življenja. Nikar Marija, naša Mati, da bi 31 dni Tvojega češenja za nas bilo zgubljenih! Ne zgubljenih za nas, ki smo Te častili! Ne zgubljenih za tiste, ki smo zanje molili. Priporočimo Ti sebe in vse, ki so k Šmarnicam hodili, in še bolj tiste, ki niso hodili. Priporočimo Ti, o Marija, tiste, ki so se tačas spreobrnili, in še bolj tiste, ki se niso spreobrnili. Sprejmi pod svoj materni plajš, o Marija, vse naše duhovske in deželske višji. Sprejmi pod svoj materni plajš našo deželo, vse matere in njih otro-

čiče, vse očete in njih sinove; vse gospodarje in njih posle in vse verne prebivalce. Prosimo Te, o Marija! sprejmi v svoje varstvo zdrave in bolne, vesele in otožne; tiste, ki so domá, in une, ki so na ptujem. Prosimo Te ponižno, o Marija! spomni se toliko nejevernikov, krivovercev, ločencev in družih, ki so zunaj edinnozveličavne Cerkve; — spomni se grešnikov, da se spreobernejo; spokornikov in pravičnih, da se poterdijo; nedolžnih, da se ohranijo. Usliši nam, o Mati! te prošnje zavoljo ljubeznjivega češenja, ki so Ti ga ta mesec skazovali verni katoličani po vsem svetu.

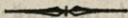
Marija! zdaj pa vzamemo slovó od Tvojega olepšanega šmarničnega altarja, — nekteri morebiti za eno leto, nekteri za vselej. Ako pa tudi mi Tebe ob večerih tako prijazno ne bomo hodili obiskovat; pa Ti hodi

za nami, Marija, in nas nikar ne zapusti! Tudi mi hočemo po Tvojih stopinjah hoditi, se Tvojih zgledov deržati in v tempeljnu Tvojega Sina ponavljati, kar smo Ti ta mesec obe-tali. Nikar nas tedaj ne zapusti, ne v življenji, ne v smerti, — o dobrot-ljiva, o usmiljena, o sladka Marija Devica, naša predobrotna Pomočnica!

Opomba. *Viri pri izdelavi tih Šmarnic.*
 K „*Cvetlicam iz verta večnosti*“ so bile pod-laga premišljevanja od poslednjih reči O. J. B. Mani S. J. (Grundsätze d. christl. Weisheit), pa le podlaga, ker premišlje-vanja so prosto in po potrebi izdelane. „*Lilije*“, t. j., zgodbe B. M. D., so izdelane naj veči del po „*Marianum-u*“ Ottovem in nekoliko po življenji svetnikov ravno tega pisavca (Legenden von den lieben Heiligen v. Ott). „*Cvetlice*“ so čisto izvirne. Vse je tako izdelano, da se veže, eno k drugemu prileže.

Sveta maša.

V imenu Boga † Očeta, ino † Sina, ino svetega † Duha. Amen.

Ponižno te prosim, o vsegamogočni Bog! sprejmi to daritev svete maše, ki se bo zdaj opravljala, v svojo večno čast in v naše zveličanje. Sprejmi jo v veden spomin britkega terpljenja in smerti Jezusa Kristusa, in v hvaležnost za vse dobrote, ktere nam neprenehoma deliš. Po ravno ti daritvi mi odpusti, milostljivi Oče! moje obilne grehe, zamere in zanikernosti, in dodeli mi gnado, pobožno živeti in zveličano umreti. Amen.

Začetek.

O presveti Bog! ki v serce vidiš in mojo slabost poznaš; nikar me ne

zaverzi spred svojega obličja. Ozri se milostljivo name, ki sem tvoj otrok. Skesán spoznam pred teboj svoje grehe in iz serca žal mi je, da sem te razžalil. Oh naj opêre predraga Kri našega Gospoda Jezusa Kristusa mojo grešno dušo in naj zbriše vse njene madeže.

Darujem ti tudi solze, žalost in britkosti Marije čiste Device, lepo življenje in spokorne dela vsih svetnikov in izvoljenih v nebesih. O Bog, bodi mi milostljiv, odpusti mi moje grehe, daj mi gnado nedolžno živeti in zveličano umreti. Amen.

Oče naš. Češena Marija. Čast bodi.

Gloria ali slava.

Čast bodi Bogu na visokem, in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje! Hvalimo te, častimo te, mólimo te, povišujemo te, hvaležni smo

ti za tvoje veliko usmiljenje, o Bog, nebeški kralj! Bog vsegamogočni Oče! Gospod edinorojeni Sin, Jezus Kristus, Bog, Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta, usmili se nas! Sprejmi našo molitev, ki sediš na desnici Boga Očeta, usmili se nas! Ker ti sam si svet, ti sam Gospod, ti sam najvikši s svetim Duhom v veličastvu Boga Očeta. Amen.

M o l i t e v.

Vžgì, o Bog! z ognjem svetega Duha naše serca, da ti bomo s čistim telesom služili in z očišenim srcem dopadli.

O Bog, ki tistim, kateri tebe ljubijo, vse v dobro obračaš, vžgì naše serca, da te bomo z gorečo ljubeznijo ljubili, ktere ne bodo mogle nobene skušnjave premakniti. Amen.

Oče naš. Češena Marija. Čast bodi.

Evangelij.

O Bog, stori me močnega, resnice svete vere dobro spoznati, po njih vsak čas živeti, se vere in čednosti nikoli nikjer ne sramovati, in Jezusa Križanega vselej z besedo in v djanju pričati. Stori me serčnega, rajši vse hudo, tudi smert preterpeti, kakor tebe, o dobrotljivi Bog, zatajiti ali z grehom razžaliti.

Vera.

(Moli se, če jo mašnik moli.)

Darovanje.

O sveti Oče, vsegamogočni večni Bog! tudi jest, ubogi grešnik, ti z mašnikom vred darujem kruh in vino, katero se bo spremenilo v tvoje sveto Rešnje Telo in tvojo sveto Rešnjo Kri. Darujem ga tebi, pravemu, živemu Bogu, in te ponižno prosim,

zbriši mi zavolj tega čistega darú vse moje grehe, zamere in zanikernosti.

Darujem ti tudi samega sebe, o neskončno usmiljeni Bog! Tebi zročim vse svoje misli, želje, besede in djanja; nikar nikoli ne pripusti v moje serce, kar bi mene omadežalo in tebe razžalilo. Tebi zročim svoje roke, očí in vse počutke, dodeli mi, o Bog! da bo vsako moje djanje in nehanje tvojo čast povikševalo. —

Oče naš. Češena Marija. Čast bodi.

M o l i t e v.

O Bog, ki nam daješ skrivnosti obhajati, in zapovedi deliš, da bi bili tebi, neskončni lepoti, zmirom bolj podobni; daj nam moč, popolnoma po tvojih zapovedih živeti, in po neprecenljivi daritvi svete maše nam dar goreče ljubezni v naše serca vlij, po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Predglasje.

Z vsimi angeli in vikšimi angeli, s kerubi in serafi se sklenem, o Bog! in tudi jest tvojemu neskončnemu Veličastvu ž njimi ob enem kličem: Svét, svét, svét Gospod Bog nebeških trum! Nebo in zemlja je polno tvoje slave! Hvaljen bodi, kateri pride v imenu Gospodovem!

Spomin za žive.

V imenu Jezusa Kristusa ti darujemo ta dar, o nebeški Oče! in te ponižno prosimo za tvojo sv. katoliško Cerkev, za našega papeža, za našega škofa, za našega cesarja, za vse pričujoče, in za verne kristjane. Spomni se pa še posebno, o Bog! mojih staršev, bratov, sester, dobrotnikov, učenikov, prijatlov in sovražnikov in vsih tistih, za ktere sem dolžan posebej moliti. Dodeli meni

in vsim vernim po svoji neskončni milosti vedno in povsod svojo mogočno brambo in pomoč; po ravno tistem Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Povzdigovanje.

Zdaj bo mašnik izrekel nad kruhom Jezusove besede, in kruh se bo v presveto Rešnje telo spremenil; o Bog, daj mi moč, spodobno ga moliti in častiti.

Ko se sveto Rešnje Telo povzdigne:

O Jezus, bodi mi milostljiv! O Jezus, bodi mi usmiljen! O dobrotljivi Jezus, odpusti mi moje grehe!

Zdaj bo mašnik nad vinom izrekel Jezusove besede, in vino se bo spremenilo v presveto Rešnjo Kri; o Bog! daj mi moč, jo spodobno moliti in častiti.

Ko se sveta Rešnja Kri povzdigne :

O Jezus, tebi živim! O Jezus, tebi umerjem! O Jezus, tvoj sem živ in mertev! Daj, o dobrotljivi Jezus, da tvoja draga Kri nad menoj ne bo zgubljena.

Po povzdigovanji.

O živi Bog, pričujoči na altarju! prosimo te, otmì nas vsega hudega, usmili se grešnikov, poterdi pravične, ohrani nedolžne, daj svojo gnado vsem pričujočim, in reši uboge duše iz vic. Spomni se posebno tistih duš, za ktere sem dolžan posebej moliti (imenuj jih posebej), in daj jim večni pokoj, in večna luč naj jim sveti. Tudi nam daj mir v našem življenji, in brani nas vsih sovražnikov, da nas v grehe ne zapeljejo in od tebe ne odvernejo.

Oče naš. Češena Marija. Čast bodi.

Jagnje Božje.

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ; usmili se nas! Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ; usmili se nas! Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ, daj nam mir!

M o l i t e v.

O Jezus Kristus, Sin živega Boga! sveto Rešnjo Kri si prelil, na križu umerl in s svojo smertjo svet odrešil. Reši me z ravno tem presvetim Telesom in presveto Kervjo, ki je zdaj na altarji, od vsih mojih grehov in vsega hudega. Daj mi gnado, kadar tudi jest k Božji mizi pristopim, da bom angelski Kruh vselej vredno vžival, ž njim poživiljen vsak čas tvoje zapovedi spolnoval, in da se nikoli od tebe ne bom ločil. Amen.

Oče naš. Češena Marija. Čast bodi.

Mašnikovo obhajilo.

O Jezus, angelski Kruh! nisem vreden, te z mašnikom vred prejeti, ker sem te velikrat in obilno žalil. Iz serca mi je žal, in za terdno sklenem se res poboljšati in tvojo voljo vselej zvesto spolnovati. Stori me torej deležnega tega svetega Obhajila, pridi v duhu s svojo gnado v moje serce; razveseli, potolaži in poživi me k vsemu dobremu. Navdaj mojo dušo z veseljem do vsih lepih čednost, in napolni jo s sovraštvom do vsega greha. Daj mi živo vero, terdno upanje, gorečo ljubezen. Amen.

Po zavživanji.

Naj, o Gospod! vžitje tega pre-svetega Zakramenta madeže naših grehov zbriše, nas z resnično ponižnostjo navdá in v nebeško veselje pripelje.

Oče naš. Češena Marija. Čast bodi.

Ponižno prosimo, o Gospod! naj milost svetega Duha naše serca razsvetlí in s sladkostjo popolnoma ljubezni obilno napolni, po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Oče naš. Češena Marija. Čast bodi.

Konec.

Blagoslovi nas, prosimo te, sveta Trojica: Bog † Oče, Sin †, in sveti † Duh, in tvoj blagoslov ostani vselej pri nas. Amen.

Po sveti maši.

O presveta in prečastljiva Marija Devica, Mati našega Gospoda Jezusa Kristusa, vsega sveta Kraljica! prosim te, pristopi k Jezusu za mene grešnika, da mi po tvoji milostljivi prošnji dobrotljivo odpusti, kar koli sem pri ti visoki skrivnosti svete maše vedoma ali nevedoma zagrešil. Amen.

Oče naš. Češena Marija. Čast bodi.

P e s m i.

K Marijnemu presvetemu Sercu.

O Marija, naša ljuba Mati!
Sprejmi v milostno sercé,
Verne vse skup, ki jih Tvoje množ'ce
Tebi dans priporočé.

O Marija, o Marija!
Ti imaš milostno Sercé,
K tebi, k tebi kopernijo
Naše misli in željé.

Vse duhovne, o Marija Mati!
Sprejmi v milostno Sercé;
Naše duše vedno jih težijo
Naši grehi jih skerbé.

O Marija, o Marija!
Ti imaš milostno Sercé:
Spros', naj Bog duhovnom vsliši
Njih molitve in prošnjé.

Naše starše, o Marija Mati!
 Sprejmi v milostno Sercé,
 Ti jim vračaj, Ti obilno plačaj,
 Noč in dan za nas skerbé.

O Marija, o Marija!
 Ti imaš materno Sercé,
 Vsi smo Tvoji sini, hčere,
 Naše serca Te želé.

Vse nedolžne, o Marija Mati!
 Sprejmi v milostno Sercé;
 Varuj, varuj, varuj njih nedolžnost,
 Varuj, da je ne zgubé!

O Marija, o Marija!
 Ti deviško imaš Sercé;
 Vsi želimo Tvoji biti —
 Tvoji bratje in sestré.

Otročiče, o Marija Mati!
 Sprejmi v milostno Sercé,
 Teb' nezvest noben nobeden biti
 Vekomaj nikolj ne smé.

O Marija, o Marija!
 Otročiško imaš Sercé!
 Otročiči Tvoji biti:
 To je, to je ljubo imé.

Mati užaljenih.

'Z hiše Očetove pregnani
 K babilonskim smo vodam,
 V terdo sužnost smo poslani,
 Tuj'c se posmehuje nam;
 Tukaj tož'mo srote vboge
 Svoje reve in nadloge.

Serca v žalost zakopane,
 Grenk obup zmaguje nas,
 Harpe vse na stran so djane,
 Je omolknil pevski glas;
 Oh Marija, v sercu Tvojim
 Daj počit' otrokom svojim.

Sliši Mati otročiče
 Zdihajoče več in več,
 Suši britke njih solzice,
 Sej tud Ti s' čutila meč,
 Križ objemala v grenkosti:
 Oh pomagaj nam 'z britkosti!

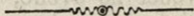
Mične majnkove cvetlice
 Mati zemlja obrodí,
 Al ko razcvetó se klice,
 Že jih zopet smert morí;
 Ker na večer že ovéne,
 Kar se zjutraj razodene.

Mnogi, mnogi nam preljubi
 So prečuli leto noč
 V bolečini, skerbi, zgubi —
 Brez tolažbe, brez pomoč',
 Celi Mati njim njih rane,
 Nas pa stori serčno vdane.

Lačno tava po pustoti
 Tam zgubljeno sirotè,
 Joka, zdiha po samoti,
 Al ne sliši ga nihče:
 Oh preljuba domačija!
 Daj jim najti jo, Marija!

Kje so starši, bratje mili,
 K' jih ljubilo je sercé?
 V večnost so se preselili,
 In za njim' gredó željé:
 Spros' jim, Mati! ohladilo,
 Tud' na nas ozrì se milo!

Ti pa, Jezus! vsim privôli,
 V večni dom da dojdemo,
 Otročičem nam pomoli
 Svojo roko usmiljeno,
 Da, ko vsak svoj trud prebije,
 V Tvojem sercu opočije.

1888 pro tretjino bral ~ Alojzijeviski
pref. Mertun, drugo pref. Svetina, tretjo
vol. Zupan.

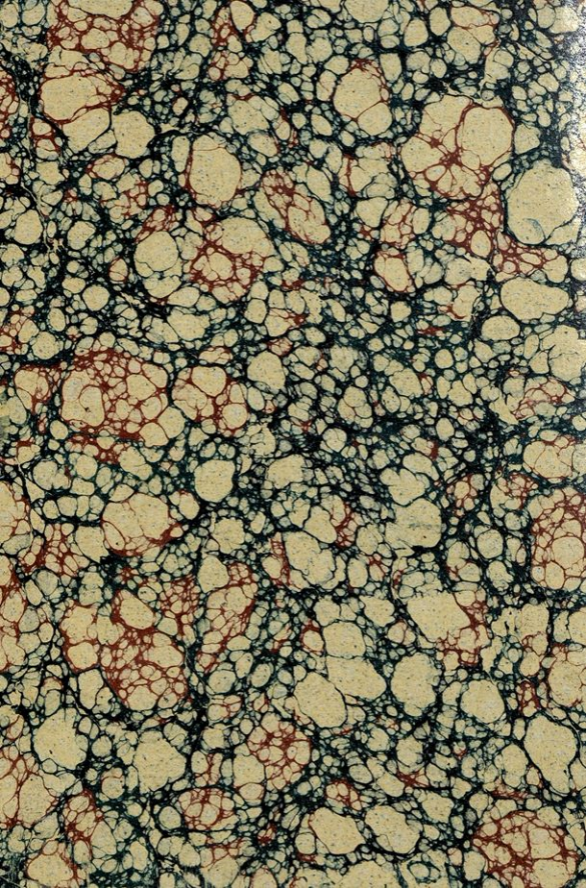
1875 from the [unclear] [unclear] [unclear]
[unclear] [unclear] [unclear] [unclear] [unclear]
[unclear] [unclear] [unclear] [unclear] [unclear]

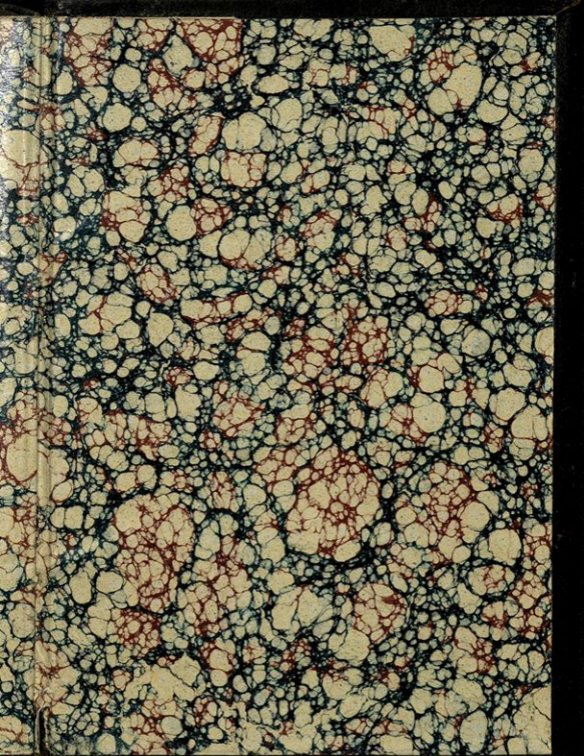
NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

COBISS 8

00000320684

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

222304